

MÜCADELE

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı

Haftalık Siyasi Gazete, Fiyatı: 20.000 TL. 3 Eylül 1994 Sayı: 108

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

Savaş safları netleştiriyor

Bağcılar sınıf mücadelesine atılan kalın bir çizgidir.

Tüm emekçiler, tüm sol, devrimin saflarına!

Çürümenin sol görünümle devrime ayak bağı olmasına izin vermeyelim

Bağcılar direnişi devrimle karşı-devrim arasında çizilen kalın bir çizgiydi. Direniş, safları biraz daha ayırttı. Oligarşinin değişimine su taşıyıp ya da arada olup da devrimin saflarında gözükülenlerin yeri bir kez daha ayırttı. Çünkü kalın bir çizginin olduğu yerde, yerini perdelemek, arada olmak mümkün değildir.

Çizgi daha da kalınlaşacaktır. Bu kaçınılmazdır. Tüm emekçiler, tüm sol, hayatın her alanını, her anını kapsayacak bir tercihle karşı karşıyadır. Ya halkın, devrimin sahnede olunacaktır, ya da oligarşinin, sömürü ve zulüm düzeninin.

Sol büyük çoğunluğuyla devrimle düzen arasındaki çizgiyi iyice belirsizleştirmiştir. Politik taktiklerinden günlük yaşamına kadar uzanan bir belirsizliktir bu.

Bir ortak refleks geliştirmiştir sol; savaş gerçeğinden kaçış. Bir ortak meggalesi vardır; boş gevezelik. Güçsüzlükleri bir "politika" çıkarmıştır ortaya; güce tapınmak.

Ve sonuç; dejenerasyondur, çürümedir. Dejenerasyonun ısrarla üzerinde "solcu", "devrimci" etiketini taşıması, devrime zarar vermekten, ayak bağı olmaktan başka sonuç yaratmıyor.

Savaş hakıyla haksız, ezenle ezileni, devrimciyle devrim kaçkını, halkın aydınlarıyla aydincıkları, örgütlerle örgütsüzlükleri ayırtacak, halkın bilincini berraklaştıracaktır. İşte bunun için ideolojik, politik her düzeyde savaşı yükseltmekte tereddütsüz olunmalıdır.

Aras Kargo direnişi saldırıyla kırıldı... 53 gözaltı

Kazanmak için daha fazla cesaret

Aras Kargo işçilerinin 28 Ağustos'ta başlattıkları işgal eylemi 1 Eylül sabahı jandarma ve polis saldırısıyla kırıldı. 53 kargo işçisi gözaltına alındı. Milyonların işsiz, yüzbinlerin işsizliğin eşiğinde olduğu bir ülkede Aras Kargo direnişinin terörle kırılmasının ardından bu karar alınırken gösterilen cesaret ve kararlılık devam ettirilmelidir.

Aras Kargo işçileri iktidarı pervasız saldırıları karşısında emekçilerin izlemesi gereken yola ilk adımı atmıştır. Saldırıyı geriletmek, gasp edilen ücretlerini, çalışma güvencesini kazanmak için saldırıların, hak gasplarının, işten atılmaların üzerine cüretle gitmekten, bu yolda yeni adımlar atmaktan başka seçenek yoktur.

Oligarşinin ulusal onuru yoktur

ABD kredisinin yüzde 10'unu reddettiğini açıklamayı "onurluluk" diye yutturmaya çalışanlar; NATO'ya girebilmek için Anadolu insanının kanlarını pazarlayan; IMF'nin, Pentagon'un, CIA'nın direktiflerini sektirmeden uygulayanlardır.

Onların onurları, ahlakları yoktur. "Bağımsız dış politika" iddiası palavradan başka bir şey değildir. Türk ve Kürt ulusunun ve tüm milliyetlerden halkımızın ulusal onurunun, ulusal bağımsızlığının savunucuları işbirlikçi burjuva politikacıları değil, devrimcilerdir.

Devrimci halk iktidarı ile çocuklarımız dolar borçlusunu doğmayacak, ülkemiz emekçileri ve doğal zenginlikleri hiç kimse, hiçbir güç tarafından sömürülemeyecektir.

MERHABA

Haber toplamada, haber ulaştırma-
da Mücadele gazetesinin bir çalışanı
olmak kadar, Mücadele gazetesinin
okuyucusu olmak da sorumluluk yükü
bir olaydır. Bu sorumluluğun bilinciyle
okurlarımız çeşitli konularda ürettikleri
ürünleri bize paylaşıyorlar. Bunun ya-
nında gerektiğinde telefona sarılıp,
"Şu fabrikanın işleri yürüyor", "Şu so-
kaktan birini zorla ekip otosuna bindir-
diler gibi tanık oldukları günlük geliş-
meleri de aktarıyorlar.

Bunun karşısı bir örneğini geçtiği-
miz hafta başında yaşadık. Bir okuru-
muz telefonla arayarak, Bakırköy'de
bir evin polisler tarafından kuşatıldı-
ğını haber verdi. Gazetemizden he-
men bir muhabir göndermemizin ya-
nında konuyla ilgilenilebilecek kişi ve
kurumları da harekete geçirdik. Söz

konusu bölgeye gidildiğinde kuşatılan
evin adlı bir olay nedeniyle kuşatıldığı
ortaya çıktı. Ancak asıl önemli olan
okurlarımızın infazlar, polis saldırıları,
keşif gezatılar karşısındaki duyarlılığı-
dır. Her Mücadele okuru çevresine bu
gözle de bakabilmesi, olup bitenler ko-
nusunda gazetemizi anında bilgilen-
dirmelidir.

Şu sorununu, hastalık ve kolera so-
rununu yazmaya devam ediyoruz.
Çünkü emekçi halkın her gün yüz yüze
yaşadığı bu sorun onun kaderi değildir.
Düzenin gerçek kimliğini bu yanıyla
teşhir etmek de bizim görevidir.

Gençliği, gençlinin mücadelesinde iz-
lenmesi gereken yolu yazıyoruz. Çünkü
gençliği geleceğimiz ve devrimci sava-
şımızın önemli dinamiklerinden biri
olarak görüyoruz.

OKURDAN

Gençlinin Sesi dergisine,
Derginizin 15. sayısında "Hedef
Gençlik" başlığıyla yayınlanan yazı-
nızda kullanılan fotoğraf altı yazısını
düzeltmek istiyorum. "İstanbul Bağ-
cılar'da üç genç devrimci" değil, üç
Devrimci Sol savaşçısı katledildi.
Onlar genç oldukları için değil, kan-
ları ile duvara yazdıkları Devrimci
Solun, halkın kurtuluşunun savaşçı-
ları oldukları için katledildiler. On-
ları asatler boyu çatıştıran, sahip ol-
dukları kimlikleri, teslim olmama
geleniği, devrime ve sosyalizme olan
inançlarıdır. Savaşmak cesaret ve
inanç ister. Onları, kanları ile bunu
duvarlara yazacak kadar inançlıydı-
lar. Katledileceklerini bildikleri hal-
de, sizin hiçbir zaman anlayamay-
cağınız bir kararlılıkla inançların-
dan vazgeçmediler. "Yaşımız genç,
daha yaşayacak çok şey var" diyerek
teslimiyet bayrağını değil, halkları-
mızın kurtuluş bayrağını gönder-
cektiler.

Ya siz, gençliğe sosyalizm ve dev-
rim yolunu gösterme iddiasında olan
Devrimci Komünistlere), sizde bun-
lardan hiçbir yok. Ve bunun için sa-
vaşmaktan korkuyorsunuz. Korku-
nuz size savaş sözünüzü dahi kul-
lanırmıyor, şehitlerimizin kimlikle-
rini saklamaya götürüyor. Şehitler-
mizin kanlarıyla yazdıklarını, siz
mürekkeple yazamayacak kadar
korkaksınız.

Savaşmaktan korktuğunuz gibi,
savaşanlardan da korkuyorsunuz.
Neden ne olursa olsun, şehitlerimize
ve değerlerimize- kimse saygısızlık
yapamaz. Hiçbir koşulda buna asla

izin vermedik, vermeyeceğiz de.
Kendinizi bu noktada sorgulamanız
ve hatanızı düzeltmenizi gerektiriyor.

**Buca Cezaevi'nden
Tutsak Dev-Genç'lerin**

Yürekten merhaba,
Bağımsızlık, demokrasi ve sosya-
lizm mücadelesinde halkın umudu
olmaya devam ediyoruz. Devrimci
hareket, kanlarıyla duvarlara umu-
dun adını yazan Güner Şar, Özlem
Kılıç ve Hüseyin Aslan'ın yüksel-
de taşıdıkları bayrağı dalgalandır-
maya devam edecektir. Şehitlerimi-
zi amansız takipçilerinin onlara sa-
hip çıkacaklarıdır. Hiç kuşku-
muz yok. Bağcılar direnişi nezdinde tüm
devrim şehitlerini saygıyla anıyor ve
onlara verilen devrim sözünü bellek-
lerimizde tutmaya devam ediyoruz.
Yaşasın Bağcılar'da Ölümü
Tilihi Çekerek Karşılayanlar!
**Almanya'dan Bir
Mücadele Okuru**

Faşizm çok sert rüzgarlarla ülke-
mizi savurmakta ve yoldaşlarımızı
katlederek günden güne yok etmeyi
amaçlamaktadır.
Askeriyle, polisiyle, sivil faşistle-
riyle her zaman karşımızda, ama yi-
ne de devrim yürüyüşümüzü engelle-
yememektedir. Her ne olursa olsun,
bizim inançlarımız, bizlerin sonsuz
güveni, emin olun ki, bu faşist ordu-
yu yenecek ve silip süpürecektir. Biz-
ler bir kere faşizme karşı inisiyatif-
imizi göstermişiz. Bu inisiyatif

Aras Kargo'da önemli bir işgal ya-
şandı. İşçilere saldırıların yoğunlaştığı
bu süreçte Aras Kargo direnişinden çı-
karmamız gereken dersler olduğuna
inanıyoruz.

Ulusal onurumuzu emperyalizme
kayitsız-şartsız teslim eden işbirlikçile-
re ve ABD emperyalizminin ülkemiz
üzerindeki oyunlarına bir kez daha dur
diyoruz.

Kavgayla, mücadeledeki inancımız-
la, her alanda, her kesimde bize dost
olarak görünenlere karşı da yine ger-
çekleri söylemekten geri durmuyoruz.

107 sayımız da hızlı bir biçimde
toplatıldı. Temel kıstasımız DGM sav-
cılarının toplamda konusundaki eğilim-
leri değil, gerçekler ve haklılığımızdır.

Yeni sayımızda buluşmak üzere...

THKP-C'dir. Umud dolu, geleceğe
güvenle bakan, kanlarıyla devrim
yolunun çizgisini belirleyen, asla yil-
mayacak, her ne şartlarda olursa ol-
sun yine savaşmayı tercih edecek
Devrimci Sol'dur.

Dünyanın bütün silahları üstümü-
ze çevirse, faşizm bizleri rüzgar gibi
savursa da, ölüm mangaları cayıp cayı-
rız bizler için çalışsa da, yine de yol-
muzdan bir an olsun çıkmayaca-
ğız.

**Yolumuz Devrim Yolunda
Ölenlerin Yoludur!**

**Yaşasın Önderimiz
Dursun Karatas!**

**Avrupa'dan Bir
Mücadele Okuru**

Yürekten Merhaba,
Oligarşi ve kurumları çırpındıkça
alçalıyor, alçaklıkça batıyor, batık-
ça çukurlaşıyor.

Bu nedenledir ki, Türkiye halkları-
nın sesi soluğu, gözü kulağı olan
gazetemize cezalar yağdırmaktadır.
Çünkü oligarşi düşünen bir toplu-
mun yaratılmasını istemiyor. Ne ka-
patmalar, ne toplantılar, ne de para
cezaları güneşi balıkla sıvayamaz.
Hiçbir güç bu sesi boğamayacaktır.
Şehirden köyüne, köyünden dağla-
rına, ülkem umut kokuyor. Umudun
kokuğu ürktüğü, korkutuyor düş-
manları.

Keyfi baskı ve cezaları şiddetle kı-
nıyor, çalışmalarınızda başarılar di-
liyorum.

**Londra'dan Bir
Mücadele Okuru**

BÜROLARIMIZ

Sahibi: Haziran Yayıncılık ve Tic. Ltd. Şti. Adına
Gülen SESEN
Yan İşleri Müdürleri: Cefar ÇAKMAK
Yönetim ve Yazışma Adresli: Bahadirelek Mah.
Terzihane Sk. Kalağanı İşhanı No: 11 Kat: 1
Sultanahmet-İstanbul
Tel: 001212518 84 17-518 68 57-Fax: 516 24 14
Bada: Serfer Matbaacılık
Fiyatı: 20.000 TL. Alımsıya: 4 DM
Fransız: 15 FF. İsviçre: 4 SF
Hollanda: 4 FL. İngiltere: £ 15
Alohe Konullar:
Yurtdışı Abone:
6 aylık: 450.000 TL. 1 yıllık: 900.000 TL.
Yurtdışı Abone: 6 aylık: 85 DM;
1 yıllık: 170 DM
Hesap No: Gülen SESEN, T. İş Bankası
Akıncı Şubesi 100 48 44

Adana: İnönü Cad. 7. Sk. Kızılay İşhanı arkası Anp. 47/A Kat:1
Tel-Fax: 35197 25
Antkara: Marasın Sk. Kimir Ap. No: 12/17 Şhihiye Tel-Fax: 434 10 92
Ankara: İnönü Cad. Ası Sk. Osmanağa Pasajı No: 9 Tel-Fax: 213 56 06
Bursa: Hacılar Mah. Konakardı Sk. Aslan İşhanı (Heykel) No: 8/408
Tel: 221 47 80
Bolu: İzzet Bayral Cad. Menekşe Pasajı No: 1/8
Denizli: Dalkı Cınar Meydan, Cınar İşhanı Kat: 3
Diyarbakır: İnönü Cıkmaz, Güçlü Pasajı No: 3/30 Tel-Fax: 221 85 89
Elağöz: İcadıye Mah. Hanlar Sk. Şifli Han No: 4/1 Tel-Fax: 212 45 19
Eskişehir: İsmail Saçcıoğlu Kat: 3 No: 122 Tel-Fax: 231 16 44
Gaziantep: Güler Cad. Kızılder Mah. Yemeri Sk. No: 27 Kat: 5 Daire: 10
Tel: 233 18 59
İzmir: 853. Sk. No: 27/501 Bilen İşhanı Konak
Tel-Fax: 44195 86
Kars: Kazım Karabekir İşhanı Kat: 2 No: 233 Tel: 223 75 25
Kocaeli: Medrese Mah. Dr. İsmail Yalvar Cad. Park Otel yanı No: 4/-
Kocaeli: İstiklal Cad. Hacı Zeki Sk. Demirel İşhanı Kat: 5 Tel: 325 75 35
Konya: H. Uluşahin İş Merkezi A Blok 3 Kat No: 320 Yeni Nalçacı

Malatya: Pak Kazancı İşhanı Kat: 4 No: 121/122 Tel: 325 28 45
Mersin: Mahmutiye Mah. 118 Sk. Çağ İşhanı Kat: 2 No: 13 Tel: 336 75 74
Samsun: 19 Mayıs Mah. Talimhane ad. Bozozlu İşhanı Kat: 3
Tel: 435 59 81
Sivas: Salıhtaş Mah. Belediye Sk. Şeniyurt Sitesi No: 508
Tel-Fax: 2222022
Tabriz: Çarşı Mah. Uzun Sk. Kolotoğlu Çarşısı Kat: 3 No: 80
Tel-Fax: 326 10 70
Tunceli: Moğothay Mah. Okullar Cad. Borotaj Sk. Diny-Yeğin İşhanı No: 11
Tel-Fax: 212 51 89
Zonguldak: Merkez Mah. Demireliler Sok. No: 6 Karşı Tel: 266 56 60
Kocaeli: Kalkarlar str. 2. 50733 Tel: 0049-221-7609009 Fax: 0049-221-7609124
Amsterdam: Kinkerstraat 48 BG 1053 DX Amsterdam/Nederland
Tel: 0031/20/67 61 745
Atina: Vrenazovos 5 3rd Floor No: 7 Platta Kaningos (Kaningos Square) 10677
Athens-Greece Tel-Fax: 3648051
London: 2 B Prince George Road London-N 16
Tel: 0044/71/2499378
Paris: 18 Rue De Mazagan 75010 Paris Tel: 00 331/42466254

MÜCADELE

İÇİNDEKİLER

Oligarşinin ulusal onuru yoktur 3	
Hosgeldiniz onurlu bir yaşama... Solda kimlik erozyonu...	4-5
RP'nin ikili oyunu...	6
Mücadeleye hizmet eden eylem doğrudur...	7
Halk düşmanlarından "insan hakları" şovu... Dersim'de köyler tatbikat alanı, insanlar hedef tahtası...	8
İşsizliğin, salgın hastahgim bölgesi; Gebze Dilovası...	9
Düzenin Hacı Bektaş çıkarması... Barış için savaş...	10
Bürokratizm, militan ruhun kuyusunu kazın bir hastalıktır 11	
Gençlik, siyasalılık ve iktidar...	12-14
Bir ajansı sahiplenerek kuramazsınız yeni dünyayı 15	
TKP/ML'nin kanatları soyut "birleşme" çağrılarını sürdürüyor...	16
Aras Kargo işgali yaygınlaştırılmadı...	17
Hükümet Köy Hizmetlerini ortadan kaldırıyor...	18
İşçi Hareketi gazetesi anketi: TTK ve DÇ kapatılamaz!...	19
Gedikpaşa esnafı ve çalışanları: "Tefecilerin altında eziliyoruz" 20	
Hopa'da kavganın nabızı bizimle... Engelleyemeyiz...	21
Kültür/Sanat	22
İsrgan...	23

Oligarşinin ulusal onuru yoktur

Geçtiğimiz hafta ABD tarafından Türkiye'ye her yıl verilen kredinin yüzde 10'luk bölümü şarta bağlandı. ABD Dışişleri Bakanlığı'nın hazırladığı rapora göre, Türkiye'nin insan hakları ve Kıbrıs konularında istenilen normlara uyup uymamasına bağlı olarak ABD kredisinin yüzde 10'luk bölümü askıya alınmıştı. Bunun üzerine Başbakan Tansu Çiller, "Kredideki şartlı bölümün Türkiye Cumhuriyeti tarafından kullanılmayacağını" açıkladı. Ertesi gün burjuva basının manşetleri "Güler misin, ağlar mısın" türündendi. Çiller, şartlı krediyi "onurlu" bir tepki göstermiş ve ABD kredisini reddetmişti! Dış politikada yıllarca özlemi çekilen "onurlu" adım atılmış, ABD'nin her dedikine "evet" demeyeceği gösterilmişti!..

Yeni Dışişleri Bakanı Prof. Mümtaz Soy-sal'ın da payının olduğu söylenen bu karar, burjuva basında övüle övüle bitiriliyordu. Oysa en iyi yorumla bile yüzde 90 ihanet edilmişti..

Evet, burjuvazi onursuz olduğuna öylesine alıştırmış ki, böyle bir tavır dahi "onurluluk" diye yutturulmaya çalışılıyordu.

Aslında kredinin diğer bölümü de "şartsız" değil. Alınacak 328 milyon dolar borç, normal piyasa faizliyle birlikte geri ödenecek. Bugün doğan her çocuk 1129 dolar, yani yaklaşık 37 milyon lira borçlu doğuyor ve oligarşi böyle bir durumu "bağımsızlık", "onurluluk" diye palavralarıyla açıklamaya çalışıyor.

Hatırların, "yardım" adıyla sunulan ABD borçlarının azlığı oligarşiyi hep ferahlatır. Vatan topraklarının parsel parsel emperyalist sermayeye peşkeş çekilmesi, emekçi halkımızın emperyalizmle birlikte sömürülmesi oligarşi için öylesine normaldir ki, burjuva basın ve televizyon kanalları "ABD yardımı niye az?" şeklinde alçakça, onursuzca yorumlar yapıyor. Çünkü onlar işbirlikçilikten, kuklalıktan, vatan hainliğinden beslenenlerin, bunlardan çıkar sağlayıcıların borazandırlar!..

ABD Başkanı Kennedy, 1960 yılında yaptığı bir konuşmada, "Sermaye ihtiyacı olan az gelişmiş ülkelerden 1 milyar 300 milyon dolar elde ettik. Oysa ihraç ettiğimiz sermaye yalnızca 200 milyon dolardı." demişti. Kennedy'nin bu sözü bile "ABD yardım"nın ne anlama geldiğini anlatmaya yeterlidir. Bizim gibi ülkeler işte bu şekilde önce ekonomik, sonra siyasal, askeri ve kültürel olarak bağımlı hale, yani yeni-sömürge ülke haline getirmiştir.

Oligarşi, emperyalizmden alınan bu borçlar yoluyla sömürüsünü arttırmak, kârlarına kâr katmaktadır. Bu nedenle işbirlikçidir. Turgut Özal'ın yabancı sermayeye, "Ülkemiz ucuz emek cenneti" diyerek çağları yapmasının nedeni oligarşinin işbirlikçiliğidir. Kısacası, onların vatanları da, ahlakları da, onurları da, her şeyleri birlikte satılıktır. Buna kendileri de dahildir!.. Anadolu insanının alın terini, kanını, gözlerini dahi kırpmadan pazarlayanlardır onlar. Ve onların namus, onur, ahlak gibi değer-

lerle uzaktan yakından hiçbir ilgileri yoktur.

NATO'ya girebilmek için Anadolu genocinin kanları üzerine pazarlık yapanlar, Kore halkını katletmeye gönderenler onlardır. NATO üsleriyle Anadolu toprağını ABD askerlerine, CIA ajanlarına parselleyenler, İstanbul'un tepelerini Arap şeyhlerine peşkeş çekenler, Avrupa topluluğuna girebilmek için çırpınanlar, IMF'nin, Pentagon'un, CIA'nın vb. gibi emperyalizmin onlarca kurumunun direktörlerini sektelemeden uygulayanlar, ABD askerleri Türkiye'ye geliyor diye kendi düzenlerinin bir ürünü olan genelevlerini pembe renge boyatanların bağımsızlığı da, ulusal onuru da yoktur.

12 Eylül 1980'de Amerikancı faşist cuntayı yapanlar, uluslararası alanda Paul Hanze'nin çocukları olarak adlandırılanlardır onlar. Onlar, Reagan ile yakın dostluğuyla övünen Eyren'ler, Bush ile bir telefon kadar yakın olduğunu söyleyen Özallar, Clinton ile bir işaret parmağıyla çağrılacak kadar "samimi" olan Çillerler, "Ya adam borcunu öde derse ne yaparız?" şeklinde konuşarak boyunduruğu meşru göstermeye çalışan Demireflerdir. Oligarşidir, oligarşinin temsilcileridir, emperyalizme

bağımlılığı savun-anlar. Ülkemizin bütün yeraltı ve yerüstü kaynaklarını emperyalizmle birlikte talan edenler de onlardır. Ve onlar, bağımsızlığın, ulusal onurun ne demek olduğunu hayal dahi edemezler!..

Bugün "ABD yardımının yüzde 10'unu reddettik" diyerek halkı aldatmaya çalışanlar dan, Çekiç Güc'e izin verip emperyalizmin Ortadoğu'daki çıkarlarına taşeronluk yapanlardan, "Ne olur, ne olmaz" diyerek paralarını Avrupa ve ABD bankalarına yatıran, oralarda Villalar, köşkler satın alanlardan onur ve bağımsızlık

düşüncelerini anlamaları da beklenemez. Çünkü onlar emperyalizme kukla olmaktan, vatana ihanetten pay alıyorlar. Kasalarındaki, bankalarındaki paraları, mevkilerini, işbirlikçiliklerine, onursuzluklarına borçludurlar.

Evet, oligarşinin ulusal onuru yoktur. Bu düzen ve bu düzenin temsilcileri, savunucuları, bağımlılığın, kuklalığın, onursuzluğun, her türlü yozluğun ve kirliliğin kaynağıdır. Alternatif devimdir, devimcilerdir. Devrim, işbirlikçi oligarşinin alaşağı edilmesinin, emperyalizmin üsleriyle, askerleriyle ülkemiz topraklarından tamamen kovulmasının tek alternatiftir. Devrimci Halk İktidarıyla, sömürü ve zulümle varlığını sürdüren bu düzen sona erecektir. Çocuklarımız dolar borçlusuna doğmayacak, topraklarımızın zenginlikleri bütün emekçi halkımızın olacaktır. Ülkemiz emekçilerinin, doğal zenginlikleri hiç kimseye, hiçbir güce sömürtülmeyecek, tam bağımsızlık sağlanacaktır.

Evet, bu düzenin temsilcilerinin alternatif devimcilerdir. Devrimciler, adeta devime gebe olan ülkemizde Türkiye halklarının tek umududur. Devrimciler, bağımsızlığın, ulusal onurun ve yurtseverliğin temsilcileridir!..

Politikada Bu Hafta

Çizgileri kalınlaştırmalıyız

Egemen sınıflar, solun devrim mücadelesinin literatürünü "siyasi çizim", "legal parti", "hemen şimdi barış" kavramlarının doldurmasına fazlasıyla seviniyor. Bu kavramlar literatürde geri plana düştükçe onları yeniden güncelleştirme ve açık-örtülü yöntemlerine bayıveriyorlar. Tabii ki bütün bunlar nedensiz değil.

Önemli hem tarihsel ve hem güncel bir görev duruyor. Bu görevin adı: ayırtar ve ayırtarak, çıkartan uzlaşmaz olanlarla ortak olanların saf-lardaki yerini alması; yani, devrimle, karşı-devrim arasındaki çizginin kalınlaştırılmasıdır.

Sınıfl mücadelesi tarihsel gelişiminin bütününde kalın çizgili bir süreçtir. Yüzyılların savaşımı aşışta, önü sonu, kölelerle efendilerin; feodal beyler, krallarla sertlerin; burjuvaziyle proletaryanın taleplerinin, özlüklerinin, çıkarlarının ideolojilerinin çatışmasıdır.

Tarih boyunca egemen sınıfların saf-larından da, ezilenlerin içinden de çıkartan asla uzlaşmayacak olan bu sınıfların uzlaştırmaya, çatışmayı yu-muşatmaya çalışanları çıktı. Tarihin akışına tertip istedikleri, sınıfların doğuşuna, sınıflar mücadelesinin mantığına terstti. Şu ya da bu ölçüde etkiledikleri de oldu yığınlar. Ama nihai alanda tüm yüzyıllarda, tüm toplum-larda sınıf mücadelesi onları ve saf-larını dışladı; iktidar sorununda odakla-san çatışmanın bir evresinde sınıflar, örgütleri ve çıkarlarıyla çıplak bir biçimde karşı karşıya kaldılar. Saf-lar ayrıştı.

Sınıf mücadelesinin doğal seyri budur. Kavga-yı doğal mecrasına oturt-mak durumundayız.

Türkiye oligarşisi emekçi halklara, devrimlere her yönden saldırıyor; ekonomik baskılar, politik baskılar, kültürel baskılar birbirinin içine geçi-yor. Saldırı çok çeşitli biçimlere bürünüyor: işkenceden infaza, köy yakma-dan psikolojik saldırıya, iftiradan demagogik manevralara kadar uzanıyor bu çeşitlilik.

Saldırının çok yönüllüğü ve çeşitliliği, belli yarımlarla sınıf mücadelesi-nin üstünü örtebilir hedefliyor. Mücadeleyi "devrimciler ve devlet arasın-da" bir görünüme yakıştırıp bu saf-laşmanın politik muhtevasını gözlerden gizlemeye çalışıyor. Reformizme, uzlaşmacılığa övgü yağıdır. "Barış", "diyalog", "uzlaşma" bayrakları çekiliyor güdüre. Savaş, çatışma, eyleme gerek yok deniyor. Egemenlerin massasına buyur ediliyor herkes.

İşte bu ortamda, hangi gerekçeyle, hangi politik "taktik" adına olursa olsun, kim ki tüm sınıflar mücadelesinin üstüne örtülmeye çalışan bu ör-tünün bir kati oluyorsa, o halka ve devrime karşı suç işliyor.

Bu suç işleyenlerin bolca örneği var ülkemizde. Ve devrimciler olarak savaş gerçeğinin üstünü örten bu örtülü kaldırma görevimiz var.

Ülkemizde devrim için oligarşiyi halklarımız arasındaki çizgily kalın-laştırmak durumundayız. Devrime hız katmak, yarıdan sürece ivme ka-zandırmak buna zorunlu kılıyor.

Çizgili kalınlaştırmak emperyalizme ve oligarşiyi karşı mücadelede, dünya halklarına ve halkımıza yöneltilen tüm sahte "barış", "demokrasi" manevralarını tereddütsüz reddetmek; saldıran, katleden, sömüren emperyalizme ve oligarşiyi aynı tereddütsüzlükle darbeler vurmaktır. Bu, emperyalizm için var olup olmama, dünya halkları içine özgür olup olmama sa-vaşıdır. Bu yüzden kimse onu istese de yumaşamaz.

Çizgili kalınlaştırmak bu savaş yumaşmaya çalışan ve gerçek anlam-da be savaşın yerine statükonun devamı koyan "halkçı" görünümlü, "sol" görünümlü tüm kesimlere karşı radikal olmak, onları sarsmak, hesapla-maya, tercihe zorlamaktır.

Çizgili kalınlaştırmak, savaşın, savaş yükselmekten bizi alıyolan ek-siklerimize, düzene kopamayan yamamıza karşı acımasız olmak, sapmaları, ihanetleri başkala kesercesine kesip atabilmektir.

Oligarşi katlederken, isten atarken, emperyalizme bağımlılık anlayma-ları imzalarken, yalan söylerken, gözaltılarda, hapislerde pervasızlaşa-biliyor.

Aydınıcılar, sosyal demokratlar, oportünist, revizyonist ve reformistler, devrimciler, halkın direnişine, savaşına dil uzatmakta pervasızlar. Uzlaş-makta, teslimiyeti tercih etmekte ve sonra sanki bunları yapan kendileri de-gilmişçesine direniş şampiyonları kesilmekte pervasızlar.

Oligarşi de, işbirlikçileri de, uzlaşmacı, kişiliksiz sol da pervasızlığın ce-saretiyi, çizgilerin henüz yer yer ince kalmasından, yaptıklarının karışığı olarak etkili vuruşlara maruz kalmamalarından alıyorlar. Ama hayır, buna, bu pervasızlığa izin veremeyiz artık. Vermemek durumundayız.

Savaşa kararlılığımız geliştirilerek, savaşa engel olmak isteyenlerle, ik-tidar hedefine kilitlenerek reformcular, uzlaşmacılarla hesaplaşma, yapı-lan hiçbir şeyi, söylenen tek bir sözün bile kimsenin yamına "kâr" kalma-yacağının güvencesi olmak, gecikmeden armuza net çizgiler çekmektir.

Devrim, düşmanlarımız, asalakları, yarım ağız ve yarım yürekli, yö-reksizleri silkeleyerek yolunu açacaktır.

Yoldaşları Güner Şar'ı anlatıyor

"Üniversitelerdeki her kazanımda Güner'in emeği mutlaka vardır"

Güner'i Marmara Üniversitesi Basın Yayın Yüksek Okulu Derneği'nin genel sekreteriymi tanıdım. MÜBYÖD'un Cihangir'deki binasında kendine özgü esprileri, canlılığı ve özellikle o içten sıcak kahkahasıyla hemen fark ediliyordu. Coşku doluydu. Her halayın içinde mutlaka Güner olurdu.

Öğrenci gençliğin akademik-demokratik mücadelesinde en ön saflarda yer aldı. İYO-DER'in kurulmasında, örgütlenmesinin yaygınlaşmasında; ardından Türkiye'nin değişik yörelerinde TODEF'in örgütlenmesinde çok emeği geçti. Güner'in İYO-DER ve TODEF'e verdiği emeği yeni insanların bilinçlenmesi, gelişmesi için harcadığı çabayı anlatmak kolay değil. Ömeğin çok yorgun olduğu zamanlarda bile, sabahlara kadar yeni insanlarla konuşmaktan geri kalmazdı.

Pek çok boykotta, forumda, yürüyüşte üniversitelerde YÖKE, polise, idarelere karşı mücadelede Güner cesareti ve fedakar çabası ile çevresini de etkiledi. O akademik-demokratik bir üniversite için başladığı mücadeleyi daha ileriye taşıdı. '80 sonrasında öğrenci gençliğin ilk forumlarını, boykotlarını gerçekleştirirken coşkusunu halk düşmanlarına karşı halkın adaletini uygulayan eylemlere kattı.

Kavganın içinde, boykotlarda, gösterilerde, işgallerde, şenliklerde, kıscası "İrsatını buldu" her yerde halaya dur-

Güner ŞAR

Hüseyin ASLAN

Özlem KILIÇ

mak, zılgıt çekmek Güner'in tipik özelliği haline gelmişti. Onun "yaşama bağlılığı ve canlılığının bir ifadesi olan bu özelliğini ölüm karşısında bile koruduğunu öğrendiğimde onunla bir kez daha gurur duydum."Güner'in Ürettiği Her Güzellik Onu Devrime Daha Çok Bağladı"

"Baksana otobüste insanlar bize nasıl da gülerken bakıyorlar." sözlerini hiç unutmuyorum. Birlikte astığımız pankarttan sonra söylemişti bu sözleri. Yaptıklarımızın halkı etkilemesi onu çok mutlu etmişti. Durup durup, "Ne kadar güzel de-

ğil mi?" diye soruyordu.

Günlük sohbetlerimizde yaptığı esprilerle ortalığı kahkahaya boğardı. Ama herhangi bir olumsuzlukta birden dururlar, kaşlarını kaldırıp, yanıtı yapana bakar, doğrudan uyardı. Yani olumsuzlukların şamata içinde eriyip gitmesine, meşrulaştırılmasına izin vermezdi. Her zaman neşeli ve konuşkan olduğu için gittiği her yerde halkla kaynar, uzak durmazdı. Zaten onu devrimci yapan içinde duyduğu bu büyük halk sevgisiydi.

Mücadele içinde ürettiği her güzellik onu devrime daha çok bağlıyordu. DEV-GENÇ'iler için söylenen cesur, atak, ka-

rarlı nitelermelerinin hepsini bu açıdan Güner'de bulmak mümkündü. Akşam pankart yazar, sabah asar, okullarda, mahallelerde bildiri dağıtıp, afiş asarken görürdünüz onu. Devrimcilik onun için tek bir işle yetinmek de değildi. İlla görev verilmesini beklemey, yapılması gereken her işi yapar, insanlarla konuşur, onları eğitirdi. Güner birlikte çalıştığımız birimden ayrıldıktan sonra onun boşluğunu arkadaşlar hissetmiş olacaktı ki, sürekli onu sordular. Yaptığı çalışmalar, harcadığı emek iz bırakmıştı. "Güner geçti buradan" diyorlardı.

Güner disiplinli ve titiz çalışırdı. Olumlu ya da olumsuz bir karar vermeden önce bu özelliklerine bağlı olarak iyi düşünürdü. Bir gün birlikte korsan yapacağımız yere gittik. Yer, korsan yapmaya çok elverişsizdi. Eylemin iptali söz konusuysa da ve inisiyatif Güner'de idi. İptal etmemenin yolunu aradı. Ancak olmadı. İptal kararını verdiğinde görevini yerine getirmek için çırpındığı halde yine de üzül-müştü.

Sürekli SDB savagısı olmak istediğini söylerdi. Legal platformdan ayrıldığında SDB savagısı olacağından emindim. Şehit olduğunu öğrendiğimde de hiç şaşmadım. "İşte onun göstereceği direniş" diye düşündüm. Onunla birlikte çalışmış olmanın, onu tanımanın onur duyuyorum...

Hoşgeldiniz onurlu bir yaşama...

Başkalar direnişinin ardından aç halk kurtuluş savagısını bir yoldaş duyularını şöyle ifade ediyordu:

Hoşgeldiniz saflarımıza yoldaşlar, hoşgeldiniz. Özlem davet etti sizi... Tiliiz çekerek güzellediği kavgaya onur vermenizi istedi. Güner çağırır sizi. Komutan Hüseyin çağırır; gelin hep birlikte söyleyelim zafere türkünleri. Onların çağırısına kalak veriniz, yanmazsınız, yanı başınızda. Şimdi saflarımıza katılan yeni yoldaşlarımızla kavga! Özlem'iz, Güner'iz, Hüseyin'iz.

Devrimciyiz, müjdeliler olsun ki bizimkiler bahar çiçekleri gibi açıyorlar yeniden ülkemizin dört bir yanında. Devrimciyiz, 18'inde, 20'inde, 26'ında savagın içindeyiz. Zor bir işe soyunduk, bu düzeni değiştireceğiz. Her şeyi bir kademiş gibi kabul-lenenler inanmıyor: "Nasıl değiştireceksin düzeni?" diyorlar, "söz bir avuçsunuz, onlar ise koskoca bir devlet". Tek bir cevap veriyoruz: Koskoca devlet 18'indeki bedenlerimizle başa çıkamıyor. Devrimciler ilk yola çıktıkları zaman "bir avuç" bile değildiler. Ama onların mücadelesi haklıydı. Orduları, devletleri yıkacak güce inançlıydılar, cesaretlidyiler. Oysa "koskoca devletlerin" temelini atarken büyük semayedarlar, bozuk amıplardı. Eftiklikten, özgürlükten, insanlıktan, başımızdan çıkmıydı. Çıkarm, yalanın dolanın üzerine inşa edilen bu yapı, ne kadar hebetli görünsün görünsün, ancak kibritten şatolar kadar sağlamdı.

Küflenmiş beyinlere sahip kimileri hala "bizim zamanımızdayken" diye başlayan sözlerine "geçer, gençlik hevesidir" diyerek devam ediyorlar. Devrara kanlı yazılan yazıyı anlayamaz bu kurtulmaya yüz tutmuş beyinler. Ama "gençlik hevesi" gibi sözleri ağzlarında kalır. Yutkunurken boğazlarına takılan, yaratılan direnişlerde. Canlan sıkılır.

Biz devrimciyiz. Zoru başarmaktır azminiz. Daha 18'inde ölümü yatırıp masaya, içindeki korkuyu çıkarttık. Ölüm bizi de bulacak bir gün. Belki amardan kimileri oraak çekilci kızı bay-rağımız zafre gününde poşe uzatma mutluluğunu tadacak. Biz görsek de, yanında olacağız halkımızın. Tıpkı Özlem'in bugün bizim yanımızda olduğu gibi.

Mücadelemin zorluklarını, savaşımızın bizden daha birçok bedeli istediğini biliyoruz. Bu bedel cansa, onu da vereceğiz. Ondandır ötesi de yok zaten. Bizi anlamayanlar "Siz ölmek mi istiyorsunuz" diyorlar. Yaşamın uğruna ölmek kadar sevileceğini du-

şünemiyorlar. Özlem, Hüseyin, Güner de seviyorlardı yaşamı ve fazlasıyla hak ediyorlardı yaşamın en güzelini.

Bir soluk, bir nefes daha fazlasını, hele hele özgürlüğü solumasın o kadar çok isteriz ki. Hiç kimse bizim kadar yaşama bağlı olamaz. Dolu dolu yaşamak isteriz, ama özgür, ama boyun eğmeden, ama zincirlerden, prangalanmadan, ama sürülmeden, sürgün edilmeden, fabrikada sömürülmeden, okulda beyinlerimizi satmadan, tarlada ölmeden yaşamamızı. Ama ölmeyi göze almadan bizi yaşatmıyorlar, yaşatmayacaklar da yanıkları. Bir avuç toprağın daha özgür, yaşanabilir olabilesi için, o toprağı kanımızla sulayıp yeniden özgür, yeniden hareketli, yeniden coşkun yapmamız gerekiyor. İşte bu yüzden özgürlüğe sevdalıyız biz. Özgürlük için ölüyorsak tiliiz de çeker, halaya da dururuz.

Gençliğimizi, yaşamımızın en güzel yıllarını verdiğimiz savaşımızdan gurur duyuyoruz. Kimileri bize katılmıyorlar; "Gençliğiniz mahvoluyor, okuyun, gezin, sevin, eğlenin, bir daha bulamazsınız bu yaşları" diyorlar. Doğru, bulamaz. Savaşımız da bu mahvolan gençlik içinde zaten. Çünkü bu gençliği biz değil burjuvazi mahvediyor. Kirlenitler gençliğimizi, Maykılca konuşan, Hanvardıca okuyan, Tarkanca sevin diyorlar. Eğer böyle yaşamak istemiyorsanız, yaşamımızın en güzel yıllarını postallıyorlar, parçatıyorlar, copluyorlar, nemliyorlar. Gençliğimizi Maykıl'dan, Tarkan'dan, tüm burjuva pisliklerinden kurtarmak için savagıyoruz. İşte o zaman yaşayacağız gençliğimizi. Hem de doyasya

Devrimciyiz, yoktan var etmesini, olmanı olur kılmasını öğreniyoruz. Zorlukları alt etmesini öğreniyoruz. Bize "Bunca zorluğa katlanmaya değer mi, sevdiklerinden uzak olmaya değer mi?" diyenlere hiç tereddütümüz cevabımız: Hem de fazlasıyla değer! Aclarımız acılan yok edecek, özlemimiz ayrılıklara son verecekse biz buna seve seve razıyız. Yokluklarla savagıyoruz. Şikayetçi değiliz. Yarn aç kalmayacak çocuklarımız. Okumak varken, ayakta bıyaymayacak; varoşlarda "Abi ne olur bize bir sakız al" demeyecek, hastahktan ölmeyecek. Yaşlılığında sokakta olmayacak ama babalarımız, cop nedir, falaka nedir unuttak,

bir gece kurşunlanmayacak, ya da bir köy meydanında soyulup işkence edilmeyecek kimseye. İşte bunun için onumuzde açlık, susuzluk, işkence ve ölüm de olsa hazırız savaga.

En çok sevdiklerimizden uzatış belki. Ama en çok sevdiklerimizden yarandayız aynı zamanda En çok sevdiklerimiz için savagıtız. "Sevda nedir bilmiyoruz" diyenlere, bizim gibi sevdalısi yoktur diyorum. Sevgiyi bir yaşam boyu yürüğimizin ortasında yeserterek hiç görmeden severiz.

Devrimciyiz, bize "sonumuz" diyenlerin aksine bir dünyayı sırında taşımak, toplumu değiştirmek, yeni ve güzel kurmak sorumluluğunu taşıyoruz. Ülkemizde yaşayan adamlarla kuruluş yolunun açılacağı biliyor ve bunun sorumluluğuyla yaşıyoruz. İşte bu sorumluluk bizi devrimci yapıyor, bunun için ilkei, dü-rüst, özverili, fedakar yaşamı seçtik.

Ne kandırdık, ne kandıracağız, gerçeği tüm çıplaklığıyla hem de acımızla bir çekilde yaşıyoruz. 18'inde yaratığımız direniş destanları inancımızı, bilincimizi belirliyor.

Biz devrimciyiz. Yoldaşlarımızın yarattığı direniş destanları saflarımıza yeni devrimciler katıyor. Halkımız yoldaşlarımızın son nefeslerinde yaptığı çağrıya cevap veriyor. Her gün daha fazla emekçi boyun eğmeyi reddediyor, kolece yaşamaktansa zincirlerini kırıyor. Devrim dalgalan fırtınaya eviliyor. Hoşgeldiniz yoldaşlar, hoşgeldiniz onurlu bir yaşama!

Solda kimlik erozyonu

Yaşamın fırtınalarını hissetmeyen bir rahatlık, rahatlık... Herhangi bir insan için tehlikelidir belki, ancak devrimciler için ölümlük bir hastalığın pençesine düşmektir.

Yüreğinde kendisi gibi milyonlarca insanın, ezilen halkların çektiği acıyı duymakla, buna son vermek için düşünmek, hayatı ve dünyayı anlamakla devrimci olur insan. Bu yüzden herhangi bir insanın, milyonlarca aç ve yoksulun acısını yüreğinde duymaktan uzak bir insanın rahatlığı yoktur devrimde. Ancak sadece açya değil, milyonların sevincine, coşkusuna da ortaktr devrimci. Ve Nazım'ın dediği gibi "Her kilometre karede/her mi-li bahride milyonlarca dostu düşün" vardır devrimcinin. **"Dostlar kibir kere bile selamlaşmadıklarıym ek-mek/ayrı hürriyet için ölebiliriz/düş-manlar ki kanıma susamışlar/kanları-na susamışım"**. Devrimci, bir yere gelip bu büyük aydın, bu büyük sevinç, bu büyük öfkeli yitirdiğinde, hiç duymamış, düşünmemiş, anlamamış olmanın "ra-hatlığı" karşısında yaşamaya besledikleri devrimci kimlik aşımaya başlamış demektir. Aşımının sonu kimlik yitimi-dir. Bugün solun büyük bir kısmında yaşadığı gibi.

BİR ÖRNEK: "KİMLİĞİMİZ... ONURUMUZ..."

"Neden böyle olduk? İçimizde kendi-mizi tanımayan o heyecanı yakalayama-namız, daha doğrusu devrimcilik iddiası-nın zayıflaması olmas... Bunun özel koşu-ları var, nesnel koşulları var. Nedir bu? Yeni kendi yaşamını idame etmek-den tutun ki siyasetten koparma gibi bir sorunu yaşıyor. Yani işte bir koordinas-yon toplantısına gelmesi gerekiyorsa onu iş olarak görmüyor, başka bir işim var diyebiliyor. Veya farklı nedenlerden dolayı bu anlamda, devrimcilik iddiasının zayıflaması gibi bir durum söz konusu. Kimliğimiz noktasında, onurumuz nokta-sında o heyecanı duyuyoruz..." (İlşişare Konuşmaları Başlıklı Notlar, syf.37)

Devrimci kimliğin, bu kimliğin içini dol-durduğu "Tartışma Sürecine" kati-ban bir "tartışmacı"ya ait olan bu sözler "Kurtuluş Kadar Savaşı!" şiarıyla DY saflarında mücadeleyle atılan on binlerce devrimci militanın içine düşürüldüğü du-rumu ortaya koyması bakımından carpi-cıdır.

Aynı "tartışmacı"nın bu durumun so-runması olan yine kendi deyimyle "Dev-rimci Yo'fun etni kimliğini yiyen" tasfiyec-i önderlerini yine başlarına çarpması ise daha garipci, ancak daha acıklı bir du-rumdur.

Devrimci kimliğin, bu kimliğin içini dol-durduğu "Tartışma Sürecine" kati-ban bir "tartışmacı"ya ait olan bu sözler "Kurtuluş Kadar Savaşı!" şiarıyla DY saflarında mücadeleyle atılan on binlerce devrimci militanın içine düşürüldüğü du-rumu ortaya koyması bakımından carpi-cıdır.

Ancak bu durum, sadece DY ile sınırlı değildir. DY, Kurtuluş, Emek çevrelerinin aslında aslında tükettiği "devrimci kimlik" solun diğer önemli bir kesiminde de benzer şekilde aşınmış, devrimle düzeni ayıran çizgi saydamlaşmıştır. Adını say-dığımız çevreleri yapı ve insan düzeyin-de bilinen geçmiş ve bugünkü süreç, so-lun farklı kesimlerinde farklı düzeylerde ancak benzer sonuçları yaratarak etkili olmuştur.

12 Eylül sonrası mücadele arenasın-

dan kaçışla (yenilgi değil, kaçış!) başla-yan, mücadeleden kaçışın farklı gerek-çelerle meşrulaştırılmasıyla süren, gide-rek kaçışın teorileştirilmesiyle devam eden bu sürecin sonunda solun bir kısmı doğrudan düzene buluşurken, diğer bir kısım sol ise bunu örtülü bir şekilde ya-sayarak öзде çok farklı olmayan bir kişi-liği **kurumlaştırmıştır**. Geçmişin olumlu özelliklerini de yitirerek "devrimci"liği kişi-liğinden kovan sol, genel olarak demok-ratlaşmış, Gorbacovculuktan sivil top-lumculuğa, burjuva hümanizminden kültürünü-ahlakını kabullemeye kadar he-men her alanda burjuva ideolojisinin etkisi altına girmiştir. Süreç içinde düzene güçlü bağlar kuran, bu bağları koparıp atmak yerine kurumlaştıran sol, hem örgütsel anlamda, hem de insan tipi an-la-mında bir kötürümleşmeye uğramıştır.

Bu sürecin sonunda ortaya çıkan kişik il her şeyden önce devrimci coşkudan, ihtilalcı ruhtan yoksun, savaş geçireğin-den, savagın kaçan bir kişiliktir. Bu ki-şilik, kendisine uygun gördüğü "devrim-ci", "sosyalist", "komünist" sıfatlarının içi-ni dolduracak bir savaşına sahip olacak bir yana kavgaanın kızışmasından ürkmekle, "södelele buluşmaktan" korkmakta ve bu noktada korkuyu, kaçışı örgütlet-mektedir.

BİR ORTAK REFLEKS: SAVAŞ GERÇEĞİNDEN KAÇIŞ

Bugün solun en belirgin özelliklerinin başında gelen şey şiddetin hükümü sür-düğü her alandan kaçmaktır. Türkiye so-lunun önemli bir kısmının ülkemizde sü-ren savaş karşısındaki konumu barsa sa-vunuculuğudur. Kağıt üstünde silahlı mü-cadeleye savunulan (savunmayan yok gibi) irili ufaklı pek çok grubun onca yıldır yapıldığı tek şey silahlı mücadelelinin kaçınıl-mazlığına vurgu yapmaktır(1). Bunların önemli bir kısmı savaş bütün acmasızlı-ıyla sürerken, bir "gözlemci" edasıyla olup bitenleri izlemekle ve "tahli"l etmek-le yetinir. Savaş gerçeğinden ve dolay-ısıyla savaşı kavramaktan uzak oldukları için savaştan devrimci gücleri anlamak-tan da uzaktırlar. Bu nedenle hep bir arada oldukları İHD gibi kitle örgütleri-nde sağ bir kafa yapısı ve burjuva hü-manist bir anlayışla hareket etmekte, örneğin bir polis ajanının "yaşam hakkını savunmaya kalkışabilmektedirler. Sava-şın yakıcılığı hissetmedikleri için **"İha-net'i affetmek daha büyük bir ihanet-tir"** gerçeği onlar için fazla bir anlam taşı-mamakta, kendi içlerinden çıkan işbir-likçi ve hainleri cezalandırma cüretini bile gösterememektedirler.

BİR ORTAK MESGALE: BOŞ GEVEZELİK

"İnsan dehşetli bir şekilde dolu-yormüthiş işlerini bir şeylerden/müthiş kızıyor bir şeylere/gel gör ki bacağınız-dan bağlınız olduğunuz yere/kimida-mak ne mümkün?/o zaman gelsin la-kırd..." Nazım'ın burada bir küçük burju-vayı anlattığını bilmiyorsa, bugünkü sa-vas dışı solu anlattığını sanabilir insan. Aslında ikisi de aynı şeydir.

Bugün sol, oddı bir pratik ortaya koy-madan 20-30 dergide birden işçi sınıfına, emekçilere "böyle yapın, böyle edin" di-yerek, ciller dolusu yazıp çizerek, der-nekler, sendikalar, kafeler ve barlar dolu-su konuşarak "siyaset" yapmaktadır. Bunca yazıp çizmek, bunca konuşmak

ancak bunların binde birini bile yapma-mak sola damgasını vuran kuşuk burju-va karakterin belirgin özelliklerinden biri-dir. Pratikten kopuk "tartışmacılık" solda öyle bir ruh hali yaratmıştır ki Devrimci Yol çevrelerinin iki yıl sürdüğü Tartış-ma Süreci'ne ilişkin olarak yine bu tartı-şmaların içinde şu sözler söylenebil-miştir. **"Bu tartışmalar, sonunda hiçbir şey olmayacak olsa da güzel bir şey ve genelde olumlu karşılanmıştır."** (Tartış-ma Süreci Yazıları I, syf.307)

Yıllarca solun gündemini kaplayan "sosyalist demokrasi", "sivil toplum", "fe-minizm" vb. boş tartışmalar bugün geride kalmış olmakla birlikte, solun "teorik tartı-şma'dan anladığı şey yine pratiğe hiz-met etmeyen laf ebeledir. Türkiye solu içinden çıkan "Marksolog" sayısı hiç de az değildir. Bunlar Marks'ı Marks'tan da-ha iyi bilir(1). Engels'e felsefe öğretirler!

Aslında hiçbir halt bildikleri, anladık-ları yoktur. Marksizmin-Leninizmin, dünya devrimlerinin elindeki bu eylem kıla-vuzunun ruhunu kavramamış, lafzını ez-berlemeleridir. Klasiklerde farklı tarihsel dönemler, ülkeler için söyleneni şablonlaştırıp, yaşadıkları ülkeyi "teori"ye uymaya zorlarlar. Ülke koşullarının çö-zümlemesine dayanan devrimci tezleri ise "Ustalarda yok!" diye mahkum etme-ye kalkarlar. Hızla "ışçılık" siyaseti ile devrimci savaştan kaçışına giren, hemen her sıkışıklığında papağan gibi "küçük burjuva, küçük burjuva!" diye tekrarlayıp dururlar.

GÜCSÜZLÜĞÜN ORTAKLAŞMASI: GÜCE TAPMAK

Türkiye solunda '80 öncesi, hatta '86'lara kadar PKK'yı "karşı-devrimci", "ajan-provokatör" olarak niteleyenler, "Apoçu katiller" diyenler ve bunları söyle-meyen ancak bunların söylenmesine karşı da çıkmayanların pek çoğu bugün PKK'yı alkışlamak için birbirleriyle yarış-maktadır. Bunların herhangi bir özleştirye dayanmayan böyle birbirleriyle zıt iki farklı tavırdan hangisi doğru, hangisi yanlıştır acaba? Biz yanıtlayalım: İkişi de yanlıştır. Kendilerini "güçlü" gördükleri-nde yurtsever bir hareketti kolaylıkla "karşı-devrimci" olarak niteleyenlerin, bugün kendi güçlerine, savaşma kararlılıklarına güvensiz bir psikolojiyle, adeta güçsüz-lüklerini örtme telaşıyla bu kez "alkışçı" kesimleri, dalkavukluk yapmaktan kin-seyi yanıtlamalıdır. Bu olsa olsa onların kişiksizliğini ortaya koyar. Bunların bu-güne kadar Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine bir faydalanırmış, bundan sonra da olacağı yoktur. Değişik süreçlerde bunlarla "Devrimci Birlikler", "Devrimci-Demokratik Birlikler" kuran PKK da onlar-dan bir fayda görmemiştir. Bu kof birlik-ler, adı geçen gruplara da bir fayda sağ-lamamış, bir kısmı yok olmaktan kurtula-mazken, diğer kısmı yok olmaktan kurtula-mazken, solcu kalarlar yazıp-çizerek, alkışçılığa devam ederek, PKK'nın eteği-ne tutunmaktan vazgeçmemişler. Bunla-rın hemen hepsinin silahlı mücadeleyle "savunulan" gruplar olması bu "alkışçı" tav-rın, gücüne güvensizliğin ifadesi olduğunu doğrulayan dikkat çekici bir noktadır.

Kişiksizleşme noktasındaki dikkat çekici tavırlardan biri de birkaç istisna dışında bütün solun darbe ihanetini yaşat-mayacağına ilan eden Devrimci Sol'a karşı bir araya gelmeleridir. Devrimci Sol'u darbeci hainleri cezalandırdığı için

hemen her alanda "teorik" etme kararları alırlar, "tavır" geliştirirler, PKK'nın Der-sim'de 4 TDKP militanını öldürmesi kar-sısında kılını bile kıpırdatmamışlardır. TDKP'lilerin kimi cezalandırırken, kimi alanlarda Devrimci Sol'a "tavır" alınırken bunu PKK ile bir arada yapmaları, sözü-nü ettiğimiz kişiksizleşmenin ağır bir ör-neğidir.

VE DEJENERASYON, ÇÜRÜME...

Burjuva düzene karşı savaştan dev-rimciler bu düzenin kurumlarına karşı sa-vaştıkları kadar, düzenin yarattığı kültü-re, burjuva ahlaka karşı da savaşmak zorundadırlar. Bu savaş, her şeyden önce devrimcilerin kendi kişilikleri düzeyin-de kazanmak zorunda oldukları bir sa-vaştır. Solun büyük bir bölümü, '80 son-raşı bu noktada da savaşmak yerine, devrimci değerleri, ahlaki terk ederek, burjuvazinin kültürü ve ahlakına doğru savrulmuştur. **"Onu seviyorum, ama dış-şında başka biryle birlikteyim"** diyen eş-lerini "haklı" görebilecek kadar düşen ce-zaevelerindeki bazı grup şeflerinin meşru-laştırdığı kültür, sonunda onların başla-rata batakhanelerinin yanbaşındaki barlarda "siyaset" yapmaya götürmüştür.

Devrimci ahlak ve değerlerin hiçe sa-yıldığı bir süreç sonunda ahlaki ve kül-türel olarak derin bir yozlaşma ortaya çıkmıştır. Geçmişin "bacı"siyla alay eden, "cinsel özgürlük" ve "birey" nara-ları atan bu sol, ahlaki olarak kötürümş, kültürel olarak yozlaşarak tortulaşmıştır. Özellikle büyük şehirlerde boy veren ye-ni tip solcular akşamları barlarda, masa-larda kendi ölümlüye devrim yapmakta, ülkenin, halkın sorunlarını mesele yapar-ak memleket kurtarmaktadırlar!

Gelinen noktada solun eleğinde orta-ya çıkan tip; yozlaşmış, değer tanıma-yan, özveriden uzak, ilkesiz, gevezec, bi-reyci, tembel ve halktan kopuk bir tortu-dan ibarettir. Elbette mesele tek tek in-sanların dejenerasyonu, çürümesi değil, bunun meşrulaştırılmasıdır. Özellikle genç insanlar için "devrimci"liği demek-lerde, kitle örgütlerinde bol bol gevezelik etmek, saz çalıp küreyi söylemek barla-da içki eşliğinde şirir okumak, arada bir yasal mitalnglere katılıp, pikniklere gitmek olarak şekillendiren, böyle kavratlan yapı-ların yarattığı bir tipir bu. Ortaya çıkan bu kişilik, kendi mekanlarını da yaratmış-tır. İstanbul'da Beyoğlu'nun arka sokak-ları, bir yanda düzenin çürüttüğü fahişe-si, pezevenği ile toplumun tortuları, bun-ların hemen yanında ise düzen adına so-lun çürüttüğü "solculara tanıklık etmektedir her gün..."

Kişilik erozyonunun insan düzeyinde yarattığı sonuç budur. Bu halde bile ken-disine "devrimci" diyen söz konusu tiplerin gerçekte devrime faydasından çok zarar vardır. Çünkü emekçi halk bu de-jenere tiplerden nefret etmekte, onları dışlamaktadır. Bunların "solcu", "devrim-ci" elikeli bu noktada devrime zarar ver-mekten başka bir işe yaramaz.

Bütün bunları ortaya koymak, bu de-jenere kişilikle savaşmak içindir. Düzenin kötürümleştirdiği bir kişiliği tersine çevir-mek, bu kötürümleşmeyi yaratan hasta-lıklara karşı mücadele etmek olacaktır. Devrimle düzen arasındaki çizgiyi kalın-laştırmak, kirini, pasını devrimci saflara buluşturan düzene karşı her alanda kökü bir savaş yürütmek kaçınılmaz bir görev-dir.

Kürt ulusal sorununa taze düzen payandası

Olgarşının gerillayı askeri yöntemle tasfiye etme amaçlı operasyonları tüm hızıyla sürerken, bir yandan da Kürt halkının ulusal harekete yönelik desteğini ortadan kaldırmak ve düzen içi kanallara yönlendirilmesini çalışması yoğunlaştı. Bu çalışmanın öne çıkan araçlarından biri RP oldu. Düzen partilerinin hemen hepsi uzun zamandır tabula partisi haline gelmiş durumdaydı. Bunun tek istisnası Kürt halkının İslamiyetle olan bağını iyi kullanan, İslamı bir siyasal malzeme yapmakta "uzman" olan RP oldu. Şüphesiz RP sadece İslamcı bir söylemle yetinmedi. Halkın çektiği sıkıntı ve taleplerini yakından izleyerek, bu taleplere göre nürde de olsa, demagoji de olsa "sahip" çıktı. Bu anlamda diğer burjuva partilerinden farklılaşmasına bir imaj yarattı... Devlet de bunu beslemek için her yolu denedi.

DEP'in olduğu gibi HADEP'in de üzerinde devlet gücüne ağır baskı kurularak çalışmaz duruma gelmesiyle meydana neredeyse sadece Refah'a kaldı. Karşısında rakip olarak MHP'nin kalması önemli sayılmaz. Çünkü irkçı-faşist niteliği Kürt halkınca iyi bilinen ve bazı korucu aşiretleri ile polis-özel tim, vb. devlet güçleri dışında halk desteği kazanma şansı olmayan MHP'ye göre, RP'nin avantajı çok daha fazla.

RP "Kürt Realitesi"ni En Son Tanyanlardan

Kürt sorununun RP gündemine girmesi çok eski değildir. Ne zaman ki devlet politikası olarak "Kürt realitesi" tanındı, RP de Kürt sorununu telaffuz etmeye başladı. Daha önce ısrarla görmezlikten geldiği Kürt halkı gerçeğini, 1991 genel seçimleri sırasında "keşfetti". Bu konuda zamanlama açısından Özal'ın ve hatta Demirel'in bile gerisinde kalmasını nedeni, RP'nin kendini düzene kabul ettilerme konusundaki hassasiyeti ile açıklanabilir. Olgarşı tarafından kitle partisi olma yolunda önünün açılmasına kadar güven kazanabilmek ve yeşil ışık alabilmek için RP'nin özel bir gayret ve hassasiyet göstermesi gerekmişti. RP, bir yandan oligarşinin "aşırı İslamcılık" korkusunun yersiz olduğu konusunda kendini ispatlamaya çalışırken, bir de Kürt sorunu konusunda acilce bir yaklaşım gösterip, kendi önünü açma sürecini zorlaştırmayı gözle alamazdı. Bu nedenle RP, Özal ve Demirel'den sonra tanıdı Kürt realitesini.

Ancak düzen partilerinin eridiği Kürdistan'da İslamcı bir söylemle kendi şansının daha fazla olacağını cabuk keşfetti RP. Aşiret ilişkilerini ve dini kurumları kullanarak parti örgütlenmesini canlı bir biçime getirdi. Bununla yetinmeyip Kürt halkının, ulusal mücadeleden hangi ölçüde etkilendiğini yakından takip ederek, ulusal taleplerinden kopmama çalıştı.

RP İstanbul İl Örgütü tarafından yapılan inceleme sonucu çıkarılan Kürt raporu, bu yöndeki çabalarının örneklerinden biri oldu. Söz konusu raporda halkın ulusal talepleri dahil, ekonomik ve kültürel taleplerinin bir analizi yapılmakta ve RP'nin politikasının bu talepler üzerine şekillenmesi önerilmektedir.

RP'nin ikili oyunu

RP, Kürt halkı içinde kendini "farklı" gösterme çabası içine girerken, bir yandan da oligarşinin güvenliğini kazanmak için dikkatli davranışını sürdürdü. Kürt halkı karşısında, devlete eleştiriler getirebilen, halkın sorunlarına ve taleplerine sahip çıkan bir parti görünümü verirken, oligarşiye de, Kürt halkının gerillayla olan desteğini kendine çevirecek ve böylece devlet politikalarına hizmet edecek en elverişli parti olduğu mesajını vermeye çalıştı. Olgarşinin Kürt ulusal hareketini kontrol altına alma ve tasfiye planlarına en uygun parti olarak kendisini sundu.

RP, Kürt sorununu tanıtmakta geç kalmış olması bu tür çabalarıyla telafi etti ve örneğin SHP'nin bile önüne geçen bir politika belirledi. RP Kürdistan'da devletin katliamlarına daha aktif biçimde karşı çıkmayı kararlaştırdı. Genel Başkan Necmettin Erbakan, halkın kendi anadilinde konuşması, yayın haklarına sahip olması ve eğitim yapmasının en tabii hakları olduğunu, daha 4. kongrede söylemeye başladı.

Necmettin Erbakan, 10 Ekim 1993 tarihinde toplanan RP'nin 4. büyük kongresinde yaptığı konuşmada Kürt meselesine geniş yer ayırdı. Erbakan konuşmasında, "Kürt meselesi için her çözüm seçki konuşulabilir ve tartışabilir. Esasında meselelerin bunca içinden çıkılmaz hale gelmesinin sebeplerinden biri, bu konunun bir tabu gibi her türlü tartışmanın dışında tutulmasıdır" dedi, ancak hemen ardından da "konuşulabilecek görüş şekillerine" bir sınır koydu: "Su var ki tekifi edilecek herhangi bir çözüm, bölgenin tarihi ve sosyal gerçeklerine uygun olmalıdır." Böylece devletin "zinde" kurumlarının tepkisini çekecek önerilerin partilerinde tartışılmasının önünü baştan kapadı.

Düzenin Taze Payandası: RP

RP, Kürt halkı içinde kendini "farklı" gösterme çabası içine girerken, bir yandan da oligarşinin güvenliğini kazanmak için dikkatli davranışını sürdürdü. Kürt halkı karşısında, devlete eleştiriler getirebilen, halkın sorunlarına ve taleplerine sahip çıkan bir parti görünümü verirken, oligarşiye de, Kürt halkının gerillayla olan desteğini kendine çevirecek ve böylece devlet politikalarına hizmet edecek en elverişli parti olduğu mesajını vermeye çalıştı. Olgarşinin Kürt ulusal hareketini kontrol altına alma ve tasfiye planlarına en uygun parti olarak kendisini sundu.

Yerel seçimler öncesi bir yandan emekli generalleri RP'ye katılırken ve RP listelerinde koruculara yer verilirken, diğer yandan da RP'nin seçim afişlerinde Ecevit'in bile tepkisini çeken sarı, yeşil, kırmızı Kürdistan bayrağı renklerinin kullanılması, RP'nin ikili oyununu olmasının kaçınılmaz bir sonucuydu. Yine de diğer düzen partilerine göre, örneğin SHP'den daha fazla RP'nin inancında okabilesinin nedeni, İslamcı kimlikten başkası değildi. RP "Türk, Kürt tüm müslümanlar kardeşler" söylemi ile hem Kürt halkının, hem de devletin istemlerini ortak bir demagojiye polaya sokmanın zemini buldu.

ların bir an önce bitirilmesi, yerel yönetimlerin güçlendirilmesi, Kürtçe konuşmanın önündeki engellerin kaldırılması, Kürtçe müzik, basın, yayın yapılabilmesi ve Kürtçe eğitimin serbest bırakılması gibi önerilerin yer aldığı bir çözüm paketi hazırlandı. Olgarşinin diğer sözcüleri tarafından da değişik zamanlarda dile getirilen bu politikanın, Kürt ulusal hareketini tasfiye planının bir parçası olduğu biliniyor. Kürt halkına ulusal hak kırıltıları vererek ulusal mücadeleye olan kitle desteğinin zayıflatılması ve yok edilmesi oligarşı tarafından uzun zamandır düşünülen bir plandı. Özellikle ABD tarafından da teşvik edildiği biliniyordu. Şimdi petrodolar destekli RP, bu politikanın önde gelen savunucusu oldu.

Ancak, RP önerdiği "ulusal hak kırıltıları verme" planının zamanlamasını yaparken pek acele etmiyor. Terörü ezdikten sonra mı, terörü ezmeden mi vereyim" tartışmasının yapıldığı bir süreçte Erbakan bu soruya, "Ülkenin birliği kesinlikle teminat altına alındıktan sonra" diye cevap vererek, "şimdi verelim" diyenlerin gerisinde kalıyor. Üstelik RP, önerdiği çözüm için ikinci bir koşul daha

Kürt realitesini en son tanyan ve oligarşinin güvenliğini kazanmaya özel önem veren RP, Kürt halkının desteğini kazanmak için İslam kimliğini kullanyor.

desteği kazanmaktı. Kürt halkı içindeki aktif tutumu, RP'nin oligarşinin desteğini kazanma yönündeki şansını azaltmadı, tersine artırdı. RP devlet politikalarının Kürdistan'daki en önemli ayaklarından biri durumuna geldi.

RP'nin "Çözüm" Paketinde Yeni Bir Şey Yok

27 Mart yerel seçimlerinde Van, Şanlıurfa, Adıyaman, Ağrı, Bingöl, Bitlis, Diyarbakır, Elazığ, Erzurum, Malatya, Muş, Siirt, Batman illerinin belediye başkanlıklarını RP almıştı. Aynı şekilde birçok ilçe ve belediye başkanlığı da RP kazanmıştı. Kürdistan'ın 12 ilinde, il genel meclisi seçimleri için kullanılan oyların %28'ini alan RP, en çok oy alan parti durumuna gelmişti.

Bu durumda güç alan RP bölgedeki çalışmalarını daha da artırdı. Kürt halkının gözünü boyama politikasını daha açık seçik bir duruma getirdi. Buna göre, devletin katliamlarına ve zorunlu göç uygulamalarına sözde karşı çıkan RP, sorunun çözümü için, yarımlı kalan yatırımlar

getiriyor: "Adil düzen kurulduktan sonra" İslamiyeti, düzenin çıkarları için pazarlayan RP'nin tavırını Genel Başkan Yardımcısı Sevil Kazan'ın şu sözlerinde görmek mümkün: "Yöre halkının en bariz vasfı İslam'a bağlılıktır. Bu bağlılığı pekiştiren de buradaki din alimlerinin çalışmalarıdır. (...) Bu alimlerden istifade etmek lazım (...) Bunlar her şeyin ilacı değildir, ama vatandaş devletten yana bir konuma getirebilmeleri takdirde, halk terör örgütlerine karşı tavır alacaktır."

Kürdistan'da devletin DEP'i, HADEP'i ve tüm devrimi, yurtsever güçleri legal alanda baskı altına almasının yolu açtığı bir boşluğu doldurarak, siyasal yapabilen RP, düzenin en iyi partilerinden birisi olduğunu böyle gösteriyor. "Vatandaş devletten yana bir konuma getirmek" için kıyıyüzce, sahtekarca halkın dini duygularını sömürüyor. RP'yi diğer düzen partilerine göre daha şanslı hale getiren bir başka neden ise, halkın İslamiyete bağlılığı olduğu kadar, yurtsever hareketin de "İslamcı çözüm" gibi önerileri meşrulaştırarak politikaları olmuştur.

İtirafçı Alaattin Kanat tutuklandı

Asıl hesabı halkın adaletine verecek

Kontregerillanın telkışçi olarak bilinen ve adı M. Sincar başta olmak üzere birçok öldürme ve işkence olayına karışan İtirafçı Alaattin Kanat, İstanbul'da mafya işleri yaparken yakalanarak tutuklandı.

Senan Er isimli Kürt işadamlarından 100 bin mark haraç isteyen A. Kanat, olayın polise yansması üzerine, 21 Ağustos'ta İstanbul Silivri'de yapılan bir operasyon ile gözaltına alındı. Yanında yine kendisi gibi kontregerilla tarafından kullanılan piyonların olması, İtirafçı ve kontracıların mafya işlerine yoğun biçimde girdiğini ortaya çıkardı. A. Kanat ile birlikte gözaltına alınanlardan Mehmet Yazıcıoğlu, Bingöl'de 21 Şubat '93'te Av. Metin Can ile Dr. Hasan Kaya'nın kâledilmesi başta olmak üzere, birçok öldürme olayının faillerinden biri olarak biliniyor. Gözaltına alınanlardan Nizamettin Kutlu ise, Bingöl'ün Solhan ilçesinde, MHP'den belediye başkan adayı olması bir faşist.

Kontra çetesi, haraç isteme suçundan gözaltında bulunduğu sırada, Emniyet Müdürlüğüne gelen başka işadamlarının aynı tür suçları Kanat ve yanındakileri teşhis ettiği öğrenildi.

26 Ağustos günü mahkemeye çıkarılan Kontra çetesi tutuklandı.

Yılarcık kontregerilla tarafından kanlı ve insankir dışı işlerde kullanılan A. Kanat ve çetesinin tutuklanması düzen çarklarının nasıl döndüğünü bir kez daha gösterdi. En güvenilir ve çürümüş kişiliği ifade eden İtirafçı, kullanıldıkları ve işe yarama hâle geldikten sonra, ya hiçbir değer yargısı kalmamış, en ad suçları işlemeye hazır kişilikler olarak ortada bırakılıyor, ya da bozulmuş kişilikleri nedeniyle kendi ölümlerine bırakılan kemiklen daha fazlasını isteyen, haraç toplayan mafya çetelerine dönüşüyor. Düzen böylece kişilikleri ürettiği ve böylece kişiliklere yaslanarak yürütüyor egemenliğini. Yaptıkları kontra eylemleri ve diğer kırılışların yanı sıra, Ertürk Yöndem gibi MİT'te televizyon yapımcılarının programlarında "İtirafçı gençimiz" diye el üstünde tutulan bu çürümüş, çürümüş kişilerin söyledikleri sözler, günlerce televizyon ekranlarından halka yansıtılıyor. Devlet erkani bu çürümüş kişiliklerin sözleri üzerine yorum yapıyor, politika üretiyor.

Kullanıldığı süreçte, sahipleri tarafından el üstünde tutulmalarına kanan İtirafçı kişilikler ise, sınırı aşır haraçları oluncu "Ben çok güçlü biriyim" diye bağırıp çağırda da, ensesinden tutulup bir kenara fırlatılıyor. Suç işleyerek kurdıkları yaşamlarını, yine suç işleyerek sürdürüyorlar; ta ki halkın adaleti bu katillerin ensesinden tutup hesap sorana dek.

Şon aylarda peş peşe gelişen orman yangınları üzerine, eylem anlayışı konusunda yeniden tartışma gündemine girdi. Çünkü bu yangınların bir kısmının, Kürdistan'da yaşayanlara misilleme ve tepki olarak kasten çıkarıldığı, dahası bazı orman yangınlarının tek tek bireylerin işi değil, iradi olarak gerçekleştirilen eylemler olduğu anlaşıldı. Orman yangınları genel olarak açıkça üstlenilmesin bile, Kürdistan'da yaşayanlara bir cevap gibi gösterilmeye çalışıldı.

Devlet Terörüne Verilecek Cevap Ne Olmalı?

Toplama kampları, işkenceler ve katliamların verdiği boyut vahşet düzeyine ulaştı. Gerillaların bulunduğu dağlar ile birlikte ormanlar da top ateşine tutularak ya da uçak ve helikopterlerden atılan yakıcı maddelerle ateşe veriliyor. Bunlar biliniyor.

Bu vahşete, sürgünlere, yakılan köy ve ormanlara verilecek cevap, halkın ıktidan ele geçirme mücadelesinin yükseltilmesidir. Diyarbakır'a, Adana'ya ve diğer kentlerin varoşlarına gelen on binlerce köylünün düzene karşı öfkesini bilince yoğun bir mücadeleyle kanalizasyon, toplama kampları ya da büyükşehir varoşlarını mücadelelerinin sıcak mevsizli haline getirmek, Kürt halkının mücadele potansiyelini diğer milletlerden emekçi halkın sömürülme karşı mücadelesi ile birleştirerek devrim yürütüşünü güncellemek, devletin zorla göç etirme ve yakıp yakma politikasına verilecek en etkili ve doğru cevaptır.

Toprağından sökülüp koparılan ve birçok acı çekmiş olan insanların geldikleri yerlerde, çektikleri acılardan sorumlu görüldükleri her şeye zarar vermek istemeleri anlaşılır bir durumdur. Ancak devrimci, halkın bu tepkisini onaylayıp teşvik etmek yerine siyasi bir perspektif kazandırarak mücadeleye yarar getiren bir eylemlik yaratmayı amaçlar.

Devrimci Eylemin Hedefi ve Amacı Net Olmalıdır

Bu doğrular defalarca yazılıp çizildiği halde, Kürt ulusal hareketi çevrelerinin yanlışta ısrarları devam ediyor. Küçük burjuva milliyetçi anlayış, yanlış eylemlerle yol açtığı olumsuz sonuçları görmüyor.

Yanlış savunma yöntemlerinden biri, orman yangınlarını halkın kendiliğinden tepkisi gibi göstermeye çalışmaktır.

O. Ülke'nin 25 Ağustos tarihli sayısında M. Hayri Doğan imzalı yazıda "Kürde, kırılışları yapıp yıkmayı bu kadar dayatırsanız, o da Türkiye'nin şurasında burasında ekonomiyi battalayabilir. Turizmle yönetebilir. Kırılışları ateş yakabilir, ormanları tutuşturabilir" deniyor. Yazar kısaca bunca zulüm uygularsanız, sonunda başınıza böylece sonuçlar gelir diyerek, kendi anlayışına göre devleti uyarıyor. Ya da sıkıştırıyor. Oysa "kırılışları ateş yakma", "ormanları tutuşturma", bunların olgısının başını ağrıtmaya için hiçbir sebep oluşturamayacağı, bu tür eylem ya da tepkilerin halkın devrim yürütüşüne hiçbir katkı sağlayamayacağı, olgıya ne siyasi, ne de ekonomik açıdan zayıflatmayacağına görmüyor. Görmediği için de kasti orman yangınlarını, devletin uygulamasına karşı sarkı bir cevap gibi yorumluyor. Halkın doğal bir tepkisi gibi yanlışta -böyle olsa bile- yanlışlığı üzerine tek kelime etmeyerek bir ölçüde doğru eylemler düzeyinde değerlendirilmiş oluyor. Küçük burjuva milliyetçi anlayış. O. Ülke yazında üstü örtülü değerlendirmeye yol açarken, ARGK bildirisinde bu ırtı kaldırılıyor. Ülke yazan orman yangınla-

Orman yakma gibi eylemler değil Mücadeleyle hizmet eden eylem doğrudur

Kürdistan'da ya da batı Anadolu'da yanan tüm ormanlar, sadece halka zarar veriyor.

rını "halkın kendiliğinden tepkisi" gibi göstererek doğru eylem gibi değerlendirirken, ARGK, orman yangınlarını iradi olarak yaptıkları misilleme şeklinde açıklıyor.

KURD-AN'ın 25 Temmuz 1994 tarihli bir haberine göre "Türk devletinin Kürdistan'da ormanları yakmaları üzerine, Garzan eyaletinden bir grup gerillanın bu olaylara misilleme olarak Çukurova metropollerine gönderdiği ARGK basın kürsu tarafından bildirildi. Bu gerilla grubunun gerçekleştirdiği eylemler şunlardır. 3 elektrik trafosunun imha edilmesi, 1 TNT deposunu yakma, 29 ayrı yerde orman ve bazı ekinleri yakmadır."

Devlet Kürdistan'da orman yakarak halka ve gerillalara zarar veriyor. ARGK de Türkiye'de orman yakarak halka zarar veriyor. Bir diğeri devletin cevabı olabilir mi? Devrimci adalet anlayışı böylece bir mantık üzerine şekillenebilir mi? Elbette hayır.

Bir kez daha sormak gerekiyor: Ormanları yakarak kime karşı ne gibi bir sonuç alınacağını düşünüldü? Orman bölgelerinde yaşayan köylülerden başka zarar gören birileri var mı? Devlet ve oligarşinin sıkıntıya düştüğünü mü sanıyorsanız? Orman yangınları yoksa siyasi bir mesaj mı içeriyor? Ya da halkların devrim yürütüşünü güncleden bir sonuç mu yaratıyor?

Bu soruların hiçbirine olumlu cevap veremeleri mümkün değildir. Tersine bu tür eylemlerin Kürt ulusal hareketine karşı düşmanlığı körüklemek için yoğun biçimde kullanıldığı da ortadadır. O halde nasıl savunulabilir orman yakmak?

Bunun tek açıklaması, küçük burjuva milliyetçi anlayışın eski pratiklerinden hiçbir olumlu sonuç çıkaramamış olmasıdır. Eskiden yapılan yanlışların temelindeki anlayışın hiçbir değişikliğe uğramadan sürüyor olmasıdır.

Milliyetçi Politika Sorgulanmalıdır

Bu anlayışın en tipik dile getirilişine 23 Ağustos 1992 tarihli Kuzey Botan Eyaleti Karagah Komutanlığı imzalı bildiride rastlanmıştır: Bildiride "Partimiz ve halkımız katliamların sorumlularını en ağır bir şekilde cezalandıracaktır. Madem Şımak imha ediyor, İstanbul ve Ankara da yakılacaktır" denilmiştir.

Simdi de "Madem Kürdistan'daki orman yakılıyor, Ege ve Marmara bölgelerinde de orman yakılacaktır" anlamında

sözler ediliyor. Anlayış düzeyinde hiçbir fark yok.

"Katliamların sorumlularını ağır bir şekilde cezalandırmak" ya da Kürdistan'da "yanan ormanların, köylerin hesabını sormak" için, Türk ve diğer milletlerden emekçi halkı da yanlarına katacak biçimde hedef belirlemek aklına gelmiyor.

Diğer milletlerden emekçi halkı, Kürt halkının dostu olarak nitelenebilir bile, eylem yaparken bu sözlerini unutuyor. Ya da sınıfsal ıktan uzak, milliyetçi kırile yoğunlaşmış eylem anlayışları, savunucuları dostluğu geliştirme amacını bir tarafa itiyor. "Türklerin" değil "egemen sınıfların" hedef alınabileceği eylemler örgütlenmelerini engelliyor. Bu nedenle "İstanbul ve Ankara da yakılacak" diyerek yolcu uçaklarının kursunlandığı, mürettebat içinden kapıları açarak ateşe verildiği, sivil insanların bulunduğu tenis kulübünün ve yolcu otobüslerinin bombalandığı, yine Kapalıçarşı gibi sivil halkın kalabalık biçimde bulunduğu yerlere bomba konulduğu bir eylem çizgisi ortaya çıkıyor.

Anlayış değişmediği için, orman yangını çıkarmak da iradi olarak örgütlenemiyor.

Bir eylem, yarattığı sonuçlar devrime ve halka hizmet ettiği ölçüde doğru demektir. Aksi takdirde o eylemin doğrudluğu tartışılır. Sadece inkılamcı mantıkla geliştirilen, hedefleri net ve açık olmayan eylemlerin yarattığı sonuçlar halka ve devrime yarar değil zarar verir.

Bu nedenle devrimci, siyasi amaçlarını her türlü eylemlerine ilkesel düzeyde egemen kılarlar. Emekçi halka zarar vermemek, devrimci eylem anlayışının temel ilkelerinden biridir. Bir başka ilke ise, hedeflerini seçerken tartışmalı, bulanık değil, net hedefler seçmektir. Yürülecek hedefin seçiminin, vuruş tarzına kadar her nokta verilmiş istenir mesaj uygun olmalıdır. Böylece karşı-devrimci provokasyon ile devrimci eylem arasında kalın bir çizgi çekerek, siyasi mesajların bozulmasını engeller.

Devrimci devrimci, siyasi amaçlarını her türlü eylemlerine ilkesel düzeyde egemen kılarlar. Emekçi halka zarar vermemek, devrimci eylem anlayışının temel ilkelerinden biridir. Bir başka ilke ise, hedeflerini seçerken tartışmalı, bulanık değil, net hedefler seçmektir. Yürülecek hedefin seçiminin, vuruş tarzına kadar her nokta verilmiş istenir mesaj uygun olmalıdır. Böylece karşı-devrimci provokasyon ile devrimci eylem arasında kalın bir çizgi çekerek, siyasi mesajların bozulmasını engeller.

Halk düşmanlarından "insan hakları" şovu

Faşist teröre yeni söylem

*Faşistler camlara yürüdüler
Kürsülerini kırdılar, höykürdüler
Tığ teber şahı merdan
"Tanrı dağı kadar Türk'tü bunlar
Hıra dağı kadar müsliman"
Ve de kanlı bıçaklı düşman.*

"Dilin kemliği yok" demişler. Gerçekten de yalan, yanlış, gerçek, güzel, çirkin; ne istenirse söylemek mümkün "dîr" denilen organla. Çünkü söylediklerimiz dilimiz değil, düşüncemizle, inançımızla, kişiliğimizle, insanlık onurumuzla denetlenir. Eğer insanlık onuru yoksa, yalan söylemek basit bir iştir. İşte bunun içindir ki, onursuzun, halk düşmanının yalanı kimseyi şaşırtmıyor. Halkımıza, devrimcilere yönelik saldırılardan sorumlu sivil-faşist çetenin lideri Türkiye'nin agzından, yüksek perdeden nutuklar dinliyoruz ve şaşmıyoruz. Kendisini insan hakları savunucusu olarak pazarlamaya çalışan Türkiye, şunları söylüyor:

"Bu milletin hepsi kardeşler, insan hakları çerçevesinde dünyaya ve ülkemizde mutlak kardeşlik kurulmalıdır. Halkımız ve emperyalzmin üzerimize oynama yolları çalıştığı oyunların bozun, birlik içerisinde olduğu yarımlar birlikte yakalayın."

"Türk milletçileri, insan hakları bayrağı elinde bulunduran halde, yalnız kendi milletimiz için değil, bütün insanlığın mutluluğu için çalışacaktır."

Olgarışın her türlü kirliliğini yapan bu faşist gür-

Kurt, kuzu postuna bürünmeye çalışıyor. Dünün eli kanlı, ağız salyalarını asla unutmayaçağız!..

hun temsilcisinin, insan haklarından bahsetmesi, bir timsahın gözyaşlarından daha fazla inandırıcı değil. Onlar değil mi, polisteki işkenceci kadrolarını dolduranlar, Kürdistan'da katliam düzenleyen özel timin ne-redeyse tamamını oluşturanlar, halk düşmanlarının ce-nazelerinde "Kahrolsun İnsan Hakları" diye uluyanlar, provokasyonlar düzenleyenler, doğmamış bebeleri katletmeler, her hak arama eyleminde, polis desteğin-de halka saldırırlar. Onlar değil mi, Kürt ulusal mü-cadelesini bastırmak için, "Bölgeyi ablukaya alacaksınız, içindeki herkesi temizleyeceksin" diye önerilerde bulun-anlar.

La Fontaine bir öyküsünde, kurt ile keçi yavrularının hikayesini anlatır. Keçi yavrularını ağıda yalnız bulan kurt, anne keçi gibi meyleyerek yavruları tuzağa düşür-meye çalışır, ancak yavruları, anneleriyle kurdu ayıra-bilecek kadar akıllıdır ve tuzağa düşmezler.

Sivil-faşistler ve Türkiye de bu örnekte olduğu gibi halkı kandırmak için kuzu postuna bürünmeye çalışı-yorlar, ancak her yana sıçrattıkları kan, onları toplum hafızasından silmiyor. Ve katliamcı, insanlık düşmanı yüzlerini, arada bir hatırlamak ihtiyacı duyuyorlar. Örneğin, yeni çıkardıkları Milliyetçi Çizgi adlı gazete-de, Mustafa Mit adlı köşe yazarı; "Fikirlerimize, davranış-ımıza, sadeliğimize bakarak hesap yapanların bir gün yanıldıklarını beraber göreceğiz" diyor.

Gerçi, görünen köy kılavuz istemez. Kimse-nin bu gürhün "uslu" görünmeye çalışmasına kanıp da he-sap yaptığını, kinini azalttığını sanmıyoruz. Ancak, ka-zara geçmiş unutanlar varsa da Mustafa Mit açık sözlü davranarak uyarıyor, "Katliamlar kapıda" diye. Aynı günlerde, bu çetenin Başbuğu da gerçek yüzünü hatırlatma ihtiyacı duydu, çünkü Kürdistan'da özel timin, or-dunun ve kontrgerillanın yaptıklarını yeterlesiz buluyor Türkiye, toplama kamplarını, dağların bombalanma-sını, kimyasal silahlarla insan bedenlerinin yıkılma-sını, Kürt halkının göç ettirilmesini, sağlıksız koşullar-da salgın hastalıklara terk edilmesini, aç bırakılmasını, hepsini az buluyor. Onun için oligarşiden izin istiyor: "Altı ay haklılık, altı ay da temizlik olmak üzere terörü 1 yılda bitiririz."

"Türk, Kürt kardeşler, ayırım yapan kalıptır" gibi şarkı nakaratlarını büyük illerin meydanlarında yüksek sesle çalsalar da, onlar kardeşini ok kirisiyle boğan Osmanlı geleneğinden geliyorlar. Ve 2. Paylaşım Sa-vası yıllarından beri, Türkiye'nin anılarında da belirttiliği gibi, Hitler'e, onun öldürmedeki, işkence yapmaktaki acımasızlığına ve üstalığına hayranlar. Şimdi ise, Na-zilerden devraldıkları mirasla, Türkiye halklarına yönelik suçlarını artırmak için oligarşinin onlara göz kırpa-cığı, "İşte sıra sizde" diyeceği günleri bekliyorlar.

Dersim'de köyler tatbikat alanı, insanlar hedef tahtası

Elaşığ (Mücadele): Yıllardan beridir dağları, taşları, ormanları, köyleri bombalanan, yakılan, insanların öldürülen, işkence-den geçirilen, tutulanan Dersim'de, devlet gücünü bu saldırıların artık gizlemiden, açık açık ge-rektiriyor.

Dersim'in Çemişgezek ilçesi Anıl (Hazarlı) Köyü'ne operasyona ge-len devlet gücünü, köylülere 15 Eylül'e kadar köyden çıkarmaları için süre verdi. Askeri operasyondan birkaç gün önce de köy olan, havan ve tank-la-rla bombalandı. Bazı bombalar köyün 40-50 m yakınına düştü. Şaşıpnel parçaları köyün içlerine kadar dağıldı. Bu olay üzerine, Çemişgezek kay-makamına giden köylülere kaymakam: "Köye bomba atılmamıştır, tatbikat alanıdır, siz yalan söylöyorsunuz," diyerek olayı kayıtlar-z kaldı. Ayrıca köy-lülere, 15 Eylül'e kadar çıkmaları için süre veren askerler de, gerekçe ola-rak, köyün bulunduğu yeri tatbikat alanı olmasını gösterdiler.

Dersim'in Pertek ilçesinde, 10 Ağustos 1994 tarihinde, özel tim ve ko-nrücüler tarafından bir sivil araç tarandı. Araçta bulunan 4 kişiden 3'ü yanı-landı. Yaralıların ağır olmasına rağmen, 2'si kan kaybeden öldüler.

Bir hafta önce, yakınlarnın ölmesi üzerine Pertek'e gelen Şahin Kam ve eşi Saim Kam arkadaşlarıyla birlikte Pertek fenbot iskelesinden dönerken, gece 20.30 dolaylarında Soğukpınar Mahallesi girişinde araçları tarandı. Tara-narı araçta bulunan 4 kişiden 3'ü çeşitli yerlerinden yaralandılar. Önce Pertek Sağlık Ocağı'na kaldırılan yaralılar, daha sonra Elaşığ Devlet Hos-pitali'ne getirildiler. Yaralıların durumlarının çok ağır olmasına rağmen, 2'si kan kaybeden öldüler. Göğüslemleri duyan Pertek halkı, büyük tepki gösterdi. Cezaevlerinin Pertek'e girmesinin ardından, esrar bir gün kepenk kapattı. Kepenk kapatan esrar, polis tarafından tespit edilerek, işlenmeye başlandı. Ayrıca arabayı tarayanların özel tim ve korucular olduğunu gören beş kadın, idareleri alınmak üzere karakola götürüldüler.

Bir başka katiim de, Mazgirt'te meydana geldi. Mazgirt ilçesinde, Ma-zık Lokantası'nda garson olarak çalışan 3 kişi, işten çıkıldıktan sonra, ilçe-den 10 dakika uzaklıktaki köyleri Kaledibi'ne giderken, askerler tarafından tarandı.

28 Ağustos'ta, saat 21.00 sıralarında, lokantadan çıkıp ilçeden ok de-lik-a uzaklıktaki köylerine (Kaledibi) giderken, askerler tarafından hiçbir uyarı yapılmadan idarelerine atlay açılması sonucu, Mehmet Özalp (40) olay ya-rında öldü. Bülent Atilen (18) ve Ali Fuza Kaya (40) ağır yaralandı. Ölen ve yaralılarınların olay yerine giden yakınlarına ve köylülere, askerler dip-gillerle saldırdılar. Olay hakkında konuşulan, olayın kast olduğunu söyle-diler ve "Bu işler her gece polisi arayıp, evlerine gidceklerini belirtiyorlar, polis de Mazgirt etrafında pusulanmış askerlere telazim bildiriyor. Yani as-kerler, burların geleceğini bile tale taramazlar," dediler. Ayrıca, köylüler olay yeri-ne gelen savcıyla görüşemediler. Ölenleri de savcıya gentile gici gösterilmeye çalışıldığı bildirildi. ☐

Cezaevlerinde saldırılar direniş duvarına çarpıyor

"Direnişimizi zaferle taçlandıracağız"

Cezaevlerinde uzun yıllar bo-nu süren direnişlerle kazanılan meyzler sık sık iktidar tarafın-dan yeni yeni saldırılarla yok edil-meye çalışılıyor.

Olağanüstü Hal Bölgesi val-i-lerinin de toplantısından sonra cezaevlerindeki saldırılar yeni-den yoğunlaştı. Bu yeni saldırı politikası Erzurum, Elbistan, Ma-raş, Sivas, Yozgat, Malatya ve Ankara cezaevlerinde çeşitli bi-çimlerde hayata geçiriliyor ve gi-derek tüm ülke geneline yayılı-yor. Tutsaklara hücre cezası ve-ri-lirken, bazı cezaevlerinde de il-ra-rafılık dayatılmak isteniyor.

Malatya: "Açlık Grevimiz Kazanma Dek Sürecektir"

Mahkemeye götürülen Dev-rimci Sol tutsakların onur kü-r-nci bir şekilde aranmak isten-mesinin ardından, Devrimci Sol tutsaklarının 15 Ağustos günü başlattıkları süresiz açlık grevi devam ediyor. Tutsaklar açlık grevinin 10. gününde yaptıkları açıklamada, açlık grevinin temel sorunların tümü çözülene dek sürdüceklerini belirterek, "Ma-latya Cezaevi'ni 'kontretila hu-kuku ile yönetmeye çalışanlara, demokrat maskeleri altındaki fa-şist yüzlerini gösterenlere, Ma-latya Cezaevi'ni çiftlikleri sanıp, keyfi yönetmeye çalışanlara ve-receğimiz ders bitmemiştir. Ya-ralı durumda ve tedavi olanak-larımızın engellendiği bu koşul-larda sürdürdüğümüz açlık gre-vi bir kez daha Malatya Ceza-

v'ni oftik, kendilerini duka sa-nan teselli fasistleri dire gere-ktirir. Açlık direnişimizi kaza-nımla, zaferle taçlandıracağız," dediler.

Tutsak Yakınları: "Çocuklarımız Her Koşulda Destekleyeceğiz"

Malatya Cezaevi'ndeki Dev-rimci Sol davası tutsaklarının ya-kınları, 30 Ağustos günü Adana HADEP'te cezaevlerindeki bas-کیلان protesto etmek, tutsakların direnişine destek vermek için sü-resiz açlık grevine başladılar. Tutsak yakınları yaptıkları açıkla-mada, "Bizler her koşulda co-cuklarımızın mücadelesinin ya-nında olacağız. Onlara söz ver-dik. Tutsaklara yönelik saldırılar kınıyoruz. Başlattığımız süresiz açlık grevyle cezaevi baskı poli-tikalarını bir kez de Adana'da teşhir edeceğiz," dediler.

Elbistan: Tutsakların Sevk Talebi

Elbistan Cezaevi'ndeki Dev-rimci Sol tutsakları da, 15 Agus-tos'tan bu yana süresiz açlık grevinde bulunuyorlardı. Tutsak-ların, Malatya Cezaevi'ne sevk edilmesi, kadın ve erkek tutsak-ların birbiriyle görüşebilmeleri, aynı davadan yargılanan tutsak-ların aynı koşula konulması gibi talepleri var.

Tutsak yakınları da evlatlarını yalnız bırakmadı. Tutsakların ta-leplerinin kabul edilmesi için Adalet Bakanlığı'na ve Ceza ve

Tevfik Evlen Genel Müdürlüğü'-ne dilekçeyle başvurulan aileler daha sonra bir basın açıklaması yaparak "Çocuklarımızın sağlık durumları iyi değildir. Başlarına gelebilecek olumsuzlukları Ada-let Bakanlığı, Ceza ve Tevfik Ev-leri Genel Müdürlüğü ve Elbistan Cezaevi yönetimi sorumludur" dediler.

Aydın Cezaevi'nde Hak Gasplarına Yönelik Cabalar Yoğunlaştı

Aydın Cezaevi'nde görüş günlerinde ziyaretçi olmayan-ların görüşe çıkarılmamasıyla baş-layan keyfi yaptırımlar sürüyor. Bu konuyla ilgili gazetemizi ara-yan tutsak yakınları 1 Eylül Çar-şamba günü yaşanan boylesli engellemelerle idarenin tansiy-o-nu yükseltmeye çalıştığını söyle-diler.

Çankırı Cezaevi'nde Baskı Politikasının Başka Bir Boyutu

Çankırı Cezaevi'nde idarenin ve diğ güvenliğin hasta sevkle-rinde kelepçe kullanımını dayat-ması, devrimci tutsaklar tarafın-dan kabul edilmiyor. Bu yüzden de tutsaklar hastaneye ve mah-kemeye gidemiyorlar. Ayrıca tut-sak aileleri yakınlarıyla görüş-mek için Çankırı Cumhuriyet Savcısına gittiklerinde, savcının keyfi tutumuyla ve "Siz teröriste-rin yakınlarsınız, sizler de terö-ristsiniz" gibi tehditkar sözleriyle karşılaşırlar.

Susuzluğun nedeni bozuk düzendir

Türkiye, yeraltı ve yerüstü zenginliği açısından, dünyadaki şanslı ülkelerden biridir. Örneğin bir Libya, deniz suyunu içme suyuyla çevirmek için milyarlar harcarken, S. Arabistan tankerlerle okyanus ötesinden su taşımaya, İsrail kutuplardan buz getirerek içme suyunu elde etme projeleri üzerinden çalışırken, Türkiye elinde bulunan tatlı su kaynaklarını değerlendirmiyor. Ülkemizin her yanı yağmur alan bölgeleri, dereleri, tatlı su gölleri, yeraltı suları ile dolu olduğu halde, su sıkıntısı yakıcı bir sorun haline geldi. Başta İstanbul olmak üzere, büyük şehirler susuzluktan kırılıyor. Bütün bunların nedeni, gerekli altyapının olmayışıdır. Bu durum, her şeyin daha fazla kâra göre belirlendiği piyasaya atılmasının sonucudur. Yeraltı, yerüstü kaynaklarımızın ve tüm zenginliklerimizin emperyalızın ve onun işbirlikçilerine peşkeş çekilmesinin sonucudur. Bunlar ise talana, yağmacı, sömürücü bir düzende doğaldır.

Sömürü ile büyüyüp, kanla beslenen, kendi çıkarı zenginleri korumak ve artırmak amacıyla pervasızlaşan bu halk düşmanları, halkın sağlığı ile oynuyorlar. Halkı ölüme karşı karşıya bırakıp, bundan yararlanmak istiyorlar. Hitler faşizmini andıran bu uygulama, her şeyiyle bilinci bir politikanın ürünüdür. Bu ülkenin memba suyu üretimi ve dağıtımı tekellere on yıl önce satılmış ve on yıldır barajlara tek bir çivi çakılmamıştır.

Bu gerçeği bizzat İstanbul Valiliği İl Genel Meclisi Çevre Komisyonu'nun açıklaması ortaya koyuyor.

Alibeyköy Barajı: En önemli kırılma noktası suyun taşımasıdır. Kaçak yapılaşma devam etmektedir.

Elmalı İçme Suyu Havzası: Baraja giden derelerde, özellikle kemerlerde kırılma çok yükümlüdür.

Ömerli İçme Suyu Havzası: çevresinde çok sayıda kaçak yapı ve sanayi bulunuyor. İSKİ'nin yönetmeliği de geçersiz durumdadır. Ev ve sanayi atıkları birleşerek derelere bulaşmaktadır. Çevresindeki yapılaşma artmaktadır.

Terkos Barajı: Kaçak yapıların tehdidi altındadır.

Oradaki bu tabloya rağmen Çevre Bakanlığı "İstanbul suyu temiz hatta uluslararası standartlarda temiz", açıklaması yapmaya, halkı aldatmaya devam ediyor.

Sağlık Bakanı Müsteşar Dr. Ahmet Miski: "Şerefim üstüne yemin ederim ki, hiçbir kolera vakası yoktur." derken, İstanbul İl Sağlık Müdürü Korsa da: "Kolera vakasına rastlanmadığını, ishal salgını olduğunu" söyleyerek sorumluluktan kurtulmaya çalışıyorlar.

Halkı ölüme bilecek terk edenlere soruyoruz: Sudan dolayı hastalanan, yatağa düşen, ölen ve özel su işletmelerine mahkum edilen insanların yaşadıklarının sorumluluğunu kim üstenecek?

Barajların su havzalarında kaçak yapıların dolmasına izin veriler kimler?

Gecekonduları halkın başına yıkmakta tereddüt etmeyenler, halkın su kaynaklarının hemen yanbaşındaki kurulan Alarko sitelerinin, yılların yıkımı için neden girişimde bulunmuyorlar.

Ömerli ve Alibeyköy barajlarına göz göre insan dışı atılırken, ilgili makamlar neden göz yumuyorlar?

Barajlardaki ve musluklardaki suyla ilgili ölçümlerin sonuçları, neden periyodik olarak halka açıklanmıyor?

İçme suyu kanalizasyon karıştığı bildirildiği halde neden geç açıklandı? Hükümet, belediye, sağlık bakanlığı ve valilik neden halkı kandırmaya çalışıyor?

Bu sorulara verecekleri cevapları yoktur. Onlar, tüm suçları gibi sorumluluktan kaçmanın yollarını aramanın telaşı içinde. Ne salgın hastalıklar, ne de susuzluktan çekilen sıkıntılar, onları zerre kadar ilgilendirmiyor. Kendilerine milyarlarca lira verip, son model, zirhli Mercedes'ler almak için, helikopterler, yatlar, villalar için su gibi para harcayanlar, halkın su sorununun çözülmesi için para bulamazlar. Seçim öncesi oy avcılığı için vaat yansı yapıyorlar, seçimden sonra ise halkın paralarını çalmak için yolsuzluk yarışa. Barajlar değil, bunların kopyeleri dolar.

Halkın su sıkıntısının da, kirliliğinden ileri gelen hastalıkların da kökeninde, hep bu kokuşmuş düzen vardır.

İşsizliğin, salgın hastalığın bölgesi GEBZE DİLOVASI

Bir afet bölgesi gibidir Gebze Dılovası. Salgın hastalıklarıyla, insanın burnunu kiran kirliliğiyle, çarpık sanayileşmesiyle, yoksul, gecekondularıyla, işsizliğiyle ünlüdür.

İstanbul ve İzmit arasında sıkışan 60 bin nüfuslu Dılovası beldesinde salgın hastalıkların ardı arkası kesilmiyor 1992'de griple başlayan salgın hastalık, 1993'te ishale, bu yıl da kuraklık ve suların kirliliğiyle koleraaya büründü. Fabrikaların yoğunluğundan ileri gelen hava kirliliği, kanser hastalığına da davetiye çıkarıyor.

SANAYİ AĞI DİLOVASI'NA İŞSİZLİK VE ÖLÜM GETİRİYOR

DYO, Marshall, Poin, Lever, OMO, İzcam, Karton ve Mukavva Sanayi gibi büyük sanayilerin yanı sıra 100'den fazla küçük işletme, 75 fabrika, Dılovası'nda faaliyet gösteriyor. Buna rağmen, Dılovası'nda, halkın %75'i işsizdir. Yöre halkı ağırlıkla Güneşhane, Kars, Ağrı ve Bingöl çevresinden göç eden Kürtler olduğundan, işverenler tarafından tehlikeli işler görülerek, işe alınmıyorlar. Dılovası'nda halkın %70'i geçici inşaat işlerinde, %5'i çevre fabrikalarında, %25'i ise kendi kurdukları küçük atölyelerde geçimlerini sağlıyorlar. Küçük ölçekli işletmeler, işe alınmak istemeyişlerinin ikinci bir nedeni, fabrikalarla yerleşim birimlerinin iç içe olmasıdır.

Bir direniş durumunda işverenler 60 bin insanı karşılamaya istememekte. İleri iş, fabrikalarda çalışan insanların başta Gebze olmak üzere, İstanbul ve İzmit'ten servis araçlarıyla taşıyorlar. Patronlar yöre halkına düzenli iş vermemekle beraber, %75'lere varan işsizliği ucuza ve geçici işgücü olarak değerlendiriyor, bu durumu ayrıca denilecek işçilere karşı koz olarak kullanıyorlar. Yani Dılovası halkı, dönem dönem grev kırıcı olarak kullanılmaya çalışılıyor.

Sanayinin yoğun olması, bölgede salgın hastalıklara da zemin hazırlıyor. Özellikle boya sanayinin yaygın olduğu Dılovası'nda, atıkların oluşturduğu

çevre ve hava kirliliği halkın yaşamını tehlikeye sokuyor. Fabrikaların %70'inde arıtma tesisi bulunmadığı için, atıkların Dil Deresi'ne akarak, çevreye hastalık saçıyorlar. Fabrikalardan havaya yayılan kimyasal madde kokusu hiç eksik olmuyor. Çoğaköy şirketinin de faaliyette geçirmeye çalıştığı yeni doğal gazla, elektrik üretme santrali ise bölgede kanser hastalığının yaygınlaşmasını yapıyor.

HASTALIĞA YOL AÇAN ALTYAPI HALA YERLİ YERİNDE

60 bin nüfuslu Dılovası'nda 48 bin genç insan var ve yörede oku-yazar oranı oldukça düşük. İşsizliğin ve cehaletin yoğun olduğu yörede yaşanan kolera hastalığına, yetkililer hala bir çözüm bulmuş değil. Hastalığa yol açan altyapı sorunları da olduğu gibi duruyor, insanların kendi imkanlarıyla aldıkları tedbirler nedeniyle, salgın hastalık şimdilik kontrol altına alınmış durumda. Tüccar zihniyetiyle çalışmaya devam eden RP yönetimi, tankerleri günlük göstermek denetimden geçiriyor. Yaşanan onca şeyin ardından, bölgede insanlar, hala tankerlerin suyuyla günlük ihtiyaçlarını karşıyorlar. Yalnız yine kirliliği getirilmemesinin de

hiçbir garantisi yok.

Kolera hastalığına yakalanan Muhlis Şahmur, hastanede başından geçen olayı şöyle anlatıyor: "Hastalığım ilk başta ishal olarak başladı. Daha sonra Gebze'de Mehmet Cavid Kliniğine gittim. Oradaki doktorlar muayene edip, mikrop kapmışım diyerek serum verdiler. Ekonomik durumum iyi olmadığı için, orada yatamadım. Serumu alıp eve geldim. Doktorun verdiği ilaçlar ise bir işe yaramadı ve hastalığım artmaya başladı. Yeniden aynı doktora gittim, hemen hastaneye yatman gerekir diyerek beni Kartal Devlet Hastanesine gönderdiler. Hastanede hemen tahli yaptılar. Doktorlar tahli sonuçlarını bana söylemiyorlardı. Beklediğimiz hastalık yok diyerek bana serum bağladılar. Benim gibi binlerce insan hastane hastane dolaşarak, hastalığına çare arıyordu. Ama doktorlar bir türlü hangi hastalığa yakalandığımızı, neden yakalandığımızı söylemiyorlardı. Şimdi Dılovası'nda hastalığın yayılması önlenmiş durumda ama sorun tamamen bitmiş değil, çünkü belediye ciddi önlemler almıyor. Aldığı tek önlem su dağıtan tankerler. Belediyeden temiz kağıdı ve klozettenmiş diye belge alıyorlar. Bu belgeyle istedikleri gibi su dağıtılıyorlar." dedi.

Gazi Mahallesi halkı bir bidon su için saatlerce bekliyor

Yakıcı bir sorun haline gelen su ihtiyacı, İstanbul'un çeşitli semtlerinde kendini ilçe hissettiriyor. Hemen hemen bütün gecekondu mahallelerinde halkın önemli bir sorunu olan içme suyu temini, Gazi Mahallesi halkını da canından bezdirmiş durumda.

Nebahat Cengiz:

"Bu mahalleye köyümüzden göçüp gelişi ki sene oldu. Ve geldik gelişli, evimizde sular akıyor. Ben, her gün kar kış demeden bu yokuşu inip çıkarak su getiriyorum. Yemek yapmak, içmek, kullanmak için başka yerden su temin etmemizin imkanı yok."

"Yüksek mahalledeki evlerde haftada 15 günde bir sebzeye sular akıyor. Fakat bu suları içen çocuklar ishal oluyor, kanlıları ağrıyor."

Daha önceleri mahalleye tankerlerle su getirilirdi. Tankerler pis ve sular içecek gibi değildi. Bazı yerlerde salgın hastalıkların başlaması üzerine bu suları almıyoruz artık. Ama bazılarının mecburen alıyorlar."

Fatma Bozkurt:

"Yaklaşık iki senedir musluklardan bir damla su akıyor. Ben, 60 yaşında insanım, her gün bu çileyi bir yudum su için çekiyorum. Biz, hepimiz bu vatanın insanıyız. Ama san-

ki bizi unutmuyorlar. Bizim ne suyumuz ne de yolumuz var. Geceleri uzun kuyuklarda su sırası beklemek, adeta bizim kaderimiz haline geldi."

Yakup Delice:

"Evrimizin hiçbirinde kanalizasyon yok. Bu atıkları, açtığımız kuyularda biriktiriyoruz. Su aldığımız bu kaynaklar, evlere uzak olmasına rağmen, bu pis sular yavaş yavaş buraya ulaşmaya başladı. Bazı yerlerde salgın hastalıkların başlaması üzerine, biz de bu kaynağın suyunu tahli ettirdik. Tahli sonuçları kötü çıktı. Tek su kaynağımız olan bu çeşme de yakından kullanılmaz hale gelecek. Şimdiden karnı açılan baş gösteriyor bile."

Suların akması ve temizliği için muhtarlara birkaç kez başvurduk, ama hiçbir sonuç elde edemedik. Böyle giderse yakında buralarda da salgın hastalıklar başlayabilir."

Düzenin Hacı Bektaş çıkarması

Bu yıl 16 Ağustos'ta otuz birincisi kutlanan geleneksel Hacı Bektaş Velî'yi anma törenleri, 2 Temmuz Siyas katliamının gölgesi altında yapıldı.

Yaşadığı çağda halka, insana yabancılaşmanın bir ürünü olan gerilemiş karşı koyan, insan sevgisini ve insana olan saygıyı en büyük badet kabul eden, eşitliği, kardeşliği, paylaşıcılığı erdem sayan ve "Benim Kâbem insanıdır" diyen Hacı Bektaş Veli, yaşadığı çağdan yaklaşık 7-8 asır sonra Anadolu Alevileri tarafından anıldı.

Tarihleri boyunca Selçuklu ve Osmanlılardan kar, gözyaşından başka bir şey görmeyen Aleviler, iç bulundukumuz çağda da, dün Maraş ve Çorum'tu gün Sivas'ta yaşadı. Günümüzde kadar bütün İktidar Alevileri, kendi saltanatlarına karşı potansiyel te' olarak görmüş ve en küçük ekonomik-demokratik talepleri bile kanla bastırmıştır.

Gördükleri devlet baskısından dolayı düzenin muhalefet odaklarından biri haline gelen Aleviler, özellikle 1980 faşist cuntasıyla düzenle barıştırılmak istenmiştir. Bu politikalar çerçevesinde İktidarlara, Alevilere yönelik mesafeli yaklaşımın terk ederek toplumsal muhalefetin bu önemli dinamiğini etkisiz hale getirmek istemişler.

Bu yüzden ilk kez bu yıl, Hacı Bektaş Veli şenliklerine İktidar, cumhurbaşkanlığı düzeyinde katıldı. Şenliklere Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'in yanı sıra, TBMM Başkanı Vekâî Karer Genç, Başbakan Yardımcısı Murat Karayalçın, CHP Genel Başkanı Deniz Baykal'a beraber, çok sayıda bakan ve milletvekilinin katılımı, düzen partilerinin Hacı Bektaş çıkartmasıydı. Hacı Bektaş Velî'ye çıkartma yapanların arasında, sadece sosyal demokrat partilerin temsilcileri değil, merkez sağ partili bakanlar ve milletvekilleri de vardı.

Peki ne olmuştu da devlet erkani cumhurbaşkanları eşliğinde, cümür cemaatı Hacı Bektaş Veli şenliklerine gönderilmişti. Elbette burjuva partilerinin şenliklere gösterdikleri bu yoğun ilginin ardında Alevi oyları üzerine yapılan hesaplar vardı. Alevi oylarını kapma savasında düzen partilerinin gösterdikleri cabalar, "Alevileri düzene yamama" operasyonunun bir parçasından başka bir şey değildi.

Alevi halkı düzene entegre etme operasyonu diye boyutlandırılmıştır ki, dönün eli kanlı katiller sürüsü, Maraş ve Çorum katliamlarının sorumlusu MHP bile, bu operasyona dahil olmuştu. Oyle ki MHP'li Ankara Keçiören Belediyesi Hacı Bektaş Velî'yi anma etkinlik-

DEMİREL, ALEVİLERİN HUZURUNDA. "Benim Alevilerim" (!) demagogisine alıştırıyor şimdiki dilini. Sorumlularından biri olduğu Sivas katliamını kullanıyor... Devlet politikası iki değil, yirmi iki yüzü...

leri düzenlerken, katli sürüsünün başı Alparslan Türkeş, yurtdışındaki Alevi derneklerinin başkanlarına gönderdiği mektuplarda, Sivas katliamını kinadıklarını söylemiştir. On yıllarca Osmanlı zulmü altında ezilen Alevilerin, Kurtuluş Savaşı'nda güvenini kazanan Mustafa Kemal'den sonra, bu kez burjuva düzen partileri, Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel önderliğinde, Alevilerin desteğini almak, onları düzenle barıştırmak için Hacı Bektaş'taydılar. İlk kez kamuoyu önünde Sivas katliamını kinayan Demirel, Alevi halkın güvenini yeni-

den kazanmak için Hacı Bektaş'ta söyle sesleniyordu:

"Sivas olayını nefrette kinıyorsunuz. Cinayeti işleyenleri, katliamlıların, ülkenin yarısını, adalet organı cezalandıracaktır. Buna olan inancınızı kaybetmeyin. Kaybederseniz bırakın bu şenliklerde bulunmayı, sokaklarda bile gezemeyiz. Devlete inamıyaya devam edin. İnancınızı kaybederseniz kaos, kargaşa olur. Ayrılma, kendi hukukunu alma işine girmeyin. O, Hacı Bektaş'ın felsefesi de aykırıdır."

Demirel, "hak, hukuk aramayın" derken, Sivas özeline yola çıkarak, halkın adaletin devreye girmesinden duyduğu korkuyu ifade ediyordu. Korkusunu gizlemiyor. Ve bu yüzden "Devletin yarısına güvenin" diyor. Oysa 2 Temmuz, devletin yarısını değil, hukuk suzuluğunu, zorbalığını, katliamlıcağını ortaya koymuştur.

Elbette halk, düzenin bu çürümüş siyasi ve hukuki yarısına karşı direnişi seçecektir. Bu direniş, devrimci saflarda olmakla olanaklıdır. Kısacası halklarımız, hak-suzluğu, zulme, sömürüye ve katliamlara karşı kendi adaletini eline almak durumundadır.

İşte bu noktada, Demirel'in "Eğer devlete ve yargıya inancınızı kaybederseniz, bırakın bu şenliklerde bulunmayı, sokaklarda bile dolaşmayız" sözleri, aslında bu durumdan korktuğu kadar, halkın yüreğine de korku salmak için yapılan üstü kapalı bir tehdittir.

Bir yandan aba altından sopa gösteren oligarşi, diğer yandan aba, izzet Doğan gibi kendilerine Alevi halkın öncülüğü, önderliği misyonunu biçen işbirlikçi, küçük burjuva kişilikler bulmaktadır. Bu işbirlikçi kişilikler, en son Hacı Bektaş şenliklerinde bir kez daha sahneye çıkarak, eli kanlı egemen sınıf temsilcilerinin şakşakçılığı yapmışlardır. Demirel'in "soy" programının hazırlanmasında en büyük rolü yine onlar oynayarak, burjuva vazyeyi kendilerini bir kez daha ispat etmişlerdir. Oligarşinin temsilcilerine Sivas katliamının hesabını sormamış, burjuva partilerle kol kola grip soysuz, hayasız bir tavir içine girmişlerdir.

Hacı Bektaş kültürünün, Alevi halkın geleneklerinin, düşünüş biçiminin, düzenle uyumunu mümkün kıldığıdır. Çünkü oligarşi, Hacı Bektaş Velî'nin söyledigi gibi "ilme" değil, gerilemiş, katliamlıca, halklar arası düşmanlığa oynuyor. Bu yüzden devrimler, Türkiye halklarına bu kokmuş düzenin, tarihsel ve siyasal haklarımız karşısında tutunamayacağını anlattırmalı, biz istersek ve savarsak yeneceğimizin inancını verebilmelidir.

Barış için savaş

mek için yeni katliamlara, yeni işgalere, yeni talanlara başlamıştı ve her safesinde bunu "barış" ve "özgürlük" sözcüklerinin arkasına gizlenerek yapmaktadır. Ve bu yüzden Asya'da, Afrika'da, Ortadoğu'da, Latin Amerika'da her geçen gün daha fazla insan emperyalizmin barışı için açığa, yoksulluğa mahkum edilmektedir. ABD, adına "yeni dünya düzeni" dediği bu barışı dayatmaktadır.

Katliamların, infazların, gözetiminde katletmelerin, işkencelerin olduğu bir toplumda bunlara karşı duyarlı olmak her insanın yapması gereken vazgeçilmez bir görev olarak karşımıza çıkar. Ancak burjuva hümanizmi adına "Biz her türden savaşa karşıyız" demek, haksız savaşa karşı çıkarken, devrimlerin öncülüğünü yaptığı ve daha güzel, daha iyi yaşamı sağlayacak haki savaşıya da karşı çıkmak emeldir. Ve emperyalizmin istediği "barış" budur. Bu, var olan düzenin savunulmasıdır. Halkların açlığı ve zulme karşı vermiş olduğu ulusal kurtuluş savaşına öncülük eden devrimcileri ve onları destekleyenleri barış karşıtı görmek, Castro'nun dediği gibi, "Asıl suçluyu suçlamak konikaldır."

Emperyalizmin "barış"ına karşı, gerçek anlamda barışı savunanlar bugün dağlarda, sokaklarda, fabrikalarda, varoşlarda direniş destanları yaratarak savaşıyorlar. Evet, barış ve savaş her ne kadar çok zıt kutuplar gibi görünse de, kapitalist düzende birbirinin neden ve sonucu oluyolar. Çünkü, barış soyut bir kavram değildir ve sınıfsal özünden ayrılmaz. Emperyalizmin işgal ve işbirlikçileri aracılığıyla var olan sömürsü, baskısı ve saldını azıncıya devam ederken, barışın olacağını savunmak, boş bir hayalden öteye gitmeyecektir. Böyle bir barışı savunmak, parabolaların her dediğine boyun eğmek, ulusal onurun çökenmesine, azıncıya sömürüye, kültürel-ahlaksal yozlaşmaya göz yummak demektir.

Barışın gerçek anlamda sağlanabilmesi, kadın-erkek, genç-yaşlı ve gelecek kuşakların sokaklarda, alanlarda özgürlük, türkülerini söyleyebilmesi, kardeşçe ve insana yakışır bir şekilde yaşayabilmesi için emperyalizme ve oligarşiye karşı savaşmak gerekiyor. Lenin'in dediği gibi "Barışa çabuk kavuşup-kavuşamamak, devrimin gelişmesine bağlıdır. Ne kadar

duygusal şeyler söylene, hadi savaşı bitirelim diye ne kadar çok yinelenirse, bu, devrim gelişmedikçe yapılamaz."

Evet, bugün barışı savunmak, her türlü savaşa karşı gelmek değildir. Gerçek barış ancak ve ancak devrim için savaşmakla, devrimle sağlanabilir.

Barışı savunmak işlerin, memurların ve tüm emekçilerin insanca bir yaşam, iş güvenliği, emek ve özgürlük istemlerinin kanla bastırılmasıdır.

Köylülerin toprak taleplerinin jandarma dipçikleriyle susturulmasına, Gençliğin demokratik ve özerk eğitim talebinin kurşunla, copla cevaplandırılmasına karşı savaşmak, emekçilerin bu talepleri için mücadele etmek demektir.

Barışı savunmak Kürt halkının kendi kaderini tayin etme hakkını tanklarla, toplarla karşılayan, Halkımızın kurtuluş ve özgürlük mücadelesini ve onun öncülüğünü yapan devrimcileri baskı ve terörle engellemeye çalışan oligarşiye karşı savaşmak, ülkemizin dağlarında, sokaklarında, alanlarında, fabrikalarında gelişen mücadelelerin içinde olmak demektir.

Barışı savunmak; ülkemizin tam bağımsızlığını savunmak, sömürsüz, özgür ve insanca yaşam için savaşmak demektir.

Bürokratizm, militan ruhun kuyusunu kazan bir hastalıktır

İktidar, ekonomik, sosyal ve siyasal krizi derinlettiçe, her şeyi giderek vahşileşen azgın bir teröre havale ediyor. Bu yüzden, savaşın tüm aomassızlığın dayatıp, kendisiyle savaşçılara karşı elinden geleni esirgemiyor...

Böyleli koşullarda devrim, bir zorunluluğun ifadesi olarak kendini dayatırken, halk ve devrimler için her şeyden önce savaşı bu koşullarla birlikte kabullenmekten başka yol kalmıyor. Emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadelede iktidara kafa tutan, statülerini sarsan devrimci hareket, güçlü gelenekler yaratarak yoluna devam ediyor.

Eğemen sınıflarla göğüs göğüse olma gerçeğinin kendisini açık bir şekilde ortaya koyduğu bugün, devrimlere de önemli görev ve sorumluluklar düşüyor.

Şehitlerimizin kanlarıyla, canlarıyla, dişlerini tırnağına takarak yaptığı savaşı çağrışının cevap bulması, her şeyden önce savaşçı, militan bir ruhu ve bilinci gerekli kılıyor. Böyle bir savaş, ihtiyaç duyduğu insan tipinin özelliklerini de ortaya çıkartıyor. Onları geliştirip ileriletiyor, mücadelesinin gerek duyduğu özelliklerle donatıyor. Savaşmak için bu donanımı zorunlu kılıyor. Disiplinden yaratıcılığa, bürokratizmle mücadeleden üretkenliğe, sıradan insanlar olmaktan savaşı her hücresinde hissettirmeye, programlı çalışmaktan olmazları elinin tersiyle itmeye kadar pek çok faktör bu militan ruhun temellerini atıyor. Oligarşinin bütün hesaplarını devrimci iradenin biçimlendirdiği savaşçı bir kişilik üzerinde yoğunlaştırması da bu yüzden... Saldırganlığı, yalanları, katliamları, karalamaları ve provokasyon çabaları bu yüzden... Çünkü bütün değerlerini emperyalizme ve oligarşiye karşı verilen savaşa sunan, ofkesini, siddetini, isyancılığını, yığılğını bu savaştan esirgemeyen insan malzemesi savaşın yönünü de belirliyor... Her aşamadan güçlenerek çıkmannı, durdurulamamanın, baş eğmemenin içini dolduruyor. Bütün bunlar ise militan bir ruha ve savaşma coşkısına her şeyden daha fazla ihtiyaç duyuyor.

Dinamik Yapılara, Dinamik İnsanlarla Ulaşılabılır

Dinamik insan, disiplinli, inancılı, devrimci saflıkla çalışan, kendini mücadeleye sunma ruhuyla donatmış, fedakarlıkta sınır tanımayan, ideolojisini sindirmiş, militan bir kişiliği karakterinin köşe taşlarına koymuş bir anlayışı ifade ediyor. Bunları gerçekleştirebilmek ise, sürecin gerekli kıldığı niteliklere sahip olmayı gerektiriyor. İstedikimiz kadar bilgil, becerikli ve hırslı olalım, sürecin temel özelliklerinin bağlı olduğu sorunları aşmak için yeterli müdahalelerde bulunamıyor ve bunun önünde engel

olan içimizdeki düşmanı yenmekte başarılı olamıyorsak, ne siyasal niteliklerimiz gelişkinliğinden, ne militan bir ruhlan, ne de dinamizmden söz edebiliriz. Böyle bir durum, olsa olsa hatalılığa ve ayak diremeye yol açar. Bu ise çürümeyi, o da eninde sonunda yok oluşu beraberinde getirir. Devrimciğin özünde savaşçılık, baş eğmezlik, düzenin hiçbir statükosunu kabullenmemek vardır. Bir savaşa başları, ancak bu özelliklerin gelişilmesiyle kazanılabilir. Bunu ise tek tek bireyler olarak kendi yaşamımızda içselleştirdiğimiz, yani devrimi önce kendimizde yaptığımız oranda sağlayabiliriz. Devrim ancak kendi yaşamımızı düzenin statülerine ve çarpıklıklarına yer veremeyecek tarzda devrimleştirebildiğimiz ölçüde bize yakındır.

Mücadelenin önümüzde koyduğu sorunlar üzerinde kafa yormadan, bu sorunları aşmak için ısrarlı ve inatçı olmadan savaşı gerçeğini, coşkusu, heyecanını hissetmek olanaksızdır. Böyle bir bekleşiyş ya da ruh hali, özünde bürokratizmden başka bir şey değildir. Çünkü bürokratizmin devrime ve devrimci mücadeleye zararları sadece sözlük anlamlarıyla sınırlı olmadığı gibi, sadece atalet ve hatalılık demek de değildir. Bürokratizm dinarizmi ve savaşı ruhu yok etmez. Kendini sınırlamadır, özünde savaşın gerçeklerine gözünü kapama ve duyarsızlıktır, savaşın heyecanını duymamaktır. Enerjiyi, kendini sunmayı sınırlandırmak; bireyciliktir, kendini dayatmadır; kendi küçük dünyasında oyalanıp durmadır. Bütün bunlar ise, çürümenin ta kendisidir... Bu çürümeyi durdurmanın, yol açtığı yaraları sarmanın panzehiri ise, militan bir kişiliktir.

Bürokratizm, Binbir Kılığa Girebilen Bir Hastalıktır

Bürokratizmin yol açtığı sonuçları bugün hepimiz yaşamın pek çok yerinde, yaşamımızın pek çok alanında görebiliriz. Bürokratizmin en yakıcı sonuçlarından biri, örgüt insanı olamamaktır. Bu yanı sıra bürokratizm, pratikte en isabetli kararları değersiz kılmakta kalmaz, devrimci çalışmayı en tayin edici zamanlarda bile felce uğratabilir. Devrimci ilke ve değerleri, gelenekleri, örgüt anlayışını, devrimci hareketin karakterini, savaşıllığını, örgütleyip daha ileriye götürmek için gerekli çaba ve çalışmayı

Kanlı Yazılan Tarih Savaşçı

Bir Ruhun Eseridir

Düşmanın haksız savaş gücü karşısında, inancını ve kendini savaşı bir ruhla donatmış devrimci irade, her çarpışma alanında bu gücü silip süpürmede de ustalaşmaktadır. En zor koşullarda bile önderliğiyle, kadrolarıyla, sempati ve taraftarlarıyla, düşmanı çaresiz bırakan gelenekten geliyoruz.

göstermemek, aslında bürokratizmin yaşamımıza düşürdüğü gölgelerdir. Bir işin zamanında, yenide, olması gerektiği gibi yapılmasından tutalım, mekaniklik kısır döngüsüne, kendini ve devrimci çalışmayı belirli saatler içine hapsedmeye, günün her anını devrimci görev ve sorumlulukla dolduramamaya, buyrukçuluğa, devrimin hem yöneticisi hem işçisi olamamaya, işleri kendine ve kurduğu statülere göre ayarlamaya, yapılan bir işi şu veya bu nedenle aksatmaya, üretken ve verimli olamamaya, devrimci hareketin genelini oluşturan birim ve alanların sorunlarını kendi sorunları gibi hissetmemeye, "gözlerini kapamı vazifemi yaparım" anlayışına, konforcu eğilimlerin ve düzen bağlarının giderek gelişmesine kadar pek çok sorun bürokratizmin

Bürokratizmin en yakıcı sonuçlarından biri, örgüt insanı olamamaktır. Bu yanı sıra bürokratizm, pratikte en isabetli kararları değersiz kılmakta kalmaz, devrimci çalışmayı en tayin edici zamanlarda bile felce uğratabilir. Devrimci ilke ve değerleri, gelenekleri, örgüt anlayışını, devrimci hareketin karakterini, savaşıllığını, örgütleyip daha ileriye götürmek için gerekli çaba ve çalışmayı göstermemek, aslında bürokratizmin yaşamımıza düşürdüğü gölgelerdir.

sevdiği sonuçlar arasında sayılabilir. Tabii bizi içten içe kemirmesi de... Bu ise, giderek kişinin kendini devrimci hareketten ve hatta devrimden soyutlamasına kadar götürür.

Şüphesiz bu örnekler, bürokratizmin neden olduğu sonuçlar daha da ayrıntılandırılıp sıralanabilir. Her birimiz kendi bulunduğumuz alan ya da birimde bunun farklı yansımalarını görebiliriz. Ancak farklı olmayan, her yerde olan bir özellik vardır ki, o da savaşı gerçeğinden kopuştur. Savaşçı savaşılmama istediğindeki deformasyondur. Eski dünyanın değil, yeni insanın kapı dışarı edilmesidir. Eskiğin alışkanlıklarına karşı cesaretle savaşmayı, geleceğin, yeni insanın kültürünü yaratamamaktır.

Sorun mevcut statükoları yıkmak, hatta bunun da ötesinde düzeni değiştirerek yerine başka bir düzen koymaksa, yani devrimin ebesi olmaksızın, her şeyden önce bürokratizmi yenmekle olur. Bu

gelenek her koşulda yenilmez bir güç olmayı, iç ve dış düşmanın kuşatmasını yarmayı, cüretle, savaşıma kararlılıkla, dirençlilikle, yığılğıyla kazandı. Her kuşatmada zorbalara kurşun esirgememe geleneğini de, her statüyle yenisiyle değiştirme kararlılığını da, düşmanın darbelerine tereddütsüz cevap verme yeteneğini de, son nefesinde bile inancını kanıyla duvarlara yazabilme özverisini de böyle kazanabildi. Gelenekleri, yasaları insanlar yaratıyor.

Mücadele geleneklerimiz, yasalarımız zindanlardan işkencehanelere, kuşatmalardan her koşulda direnmeye kadar, düşmana baş eğmeyen insanların ürünüdür. Düşmanla yapılan göğüs göğüse çarpışmalardan ölümü yenerik çıkan insanlarımız, inangların nasli savunulacağını öğrettiler. Yüz yüze çarpışmalarda yüzlerce katlin sandık sandık harcadığı mermilere, attığı bombalara direnmenin, inancı bayrak bayrak dalgalandırmanın onuruyla yolumuza devam edebilmenin kaynağı savaşıma kararlılığımızdır; savaşı karakterimizdir. Eşine ender rastlanır yığıllıklarla düşmanla çarpışarak devrim yolunda ilerlememizi buna borçluyuz. Savaşarak yaratıyor ve üretiyoruz. Dövüşürken düşenlerimiz etlerindeki bayrakları, dillerindeki sloganları arkalarından gelenlere teslim ederken, bürokratizmi, hatalılığımızı, alâetirizi yenebilleceğimiz konusuna tereddüt etmediler. O halde onların yüzünü kara çıkarmamak zorundayız.

Bugün kişiliğimizde dirençlilik böylesine güçlü bir gelenek, savaşıllık böylesine karakter haline geldiyse, bunun kaynağı militan bir ruhtadır. Tarih, bu geleneğin, bu ruhun başlarıyla taşınmadığı durumlarda, bunun neden olduğu olumsuz örneklerle doludur. Bunları yaşamamak ise, kararı bir tutumu, devrimci ilke ve değerlerle, devrimci yöntemlerle birleştirerek bürokratizmin neden olduğu hastalıkların üzerine radikal bir tarzda girmekte olacaktır.

Aslında bürokratizmin nedenlerini aramak için çok derin teorik tahillere, ideolojik saptamalara da ihtiyaç yok... Sorun, devrimci ideolojinin benimsenmesi ve yaşamın her anında inanarak, kararı biçimde hayata geçirilmesi sorunudur. Sorun, yaşamı devrimleştiren devrimleştirememesi sorunudur. Sorun, savaşçı bir karakter, militan bir ruh kazanıp kazanamama sorunudur. Sorun, geleneklerimizi, değerlerimizi, şehitlerimizin mirasını savunup savunamama sorunudur. Sorun, kendimizi aşip aşamama sorunudur. Sorun, bunu ne kadar istediğimizdedir. Oysa, istedikten ve inandiktan sonra, bunların hiçbirini ya da sıralanabilecek diğer benzerleri sorun değildir. Yeter ki, isteyelim, yeter ki, savaşalım...

İktidar... Sınıflar mücadelesinin siyasal boyutu bu sözleştire somuttur. En sıradan taleplerin özünü, bu özünün hangi biçimleri alabileceği bile toplumun tüm kesimlerinin önüne "İktidarın kimde olduğu" sorusunu getirir. Politikalar, taktikler bu sözleştire odakla-şır.

Cuntalarla, olağanüstü hallerle, terör yasalarıyla, infaz ve katliam politikalarıyla "Suskun bir halk" hedefine ulaşamayan oligarşi, hakları için grevler, direnişler, boykotlar, örgütleyen, caddelere, alanlara çıkan işçilerin, memurların, gençliğin mücadelesini bu odaktan uzaklaştırmaya çalışıyor.

Halka verdikleri, verebilecekleri hiçbir şey yok. Bunu en iyi oligarşi biliyor. Ve biliyor ki bu yüzden de hak alma mücadelesinin önünü kesme şansı da yok. İşte bu noktada ANAP iktidarlarından SHP-DYP koalisyonuna kadar tüm iktidarlar, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi ve devrimci harekete karşı bir imha, yok etme politikası izlerken, en genel anlamda toplumsal muhalefetin karşısına oyalayıcı, hedef sapıncı politikalarla çıktılar. Öğrenci gençliğin cunta yıllarının yasal-rını hiçe sayıp, pasifikasyon çemberini kırarak, binlerce caddelere aktığı 87 Ni-san eylemlerinden 91'de tüm emekçi halkın 3 Ocak'ına, 6 Kasım boykotları-nan 94 20 Temmuz grevine uzanan mu-

bu tepkiler egemenlerin iktidarına yönel-medigi süreçte, bu tepkiler Türkiye halk-larının iktidar kavgasıyla bütünleşmediği süreçte ciddi bir tehlike değildir. Bu an-lamda da yeni öğretim yılında düzenlen baskısı, terörü, demagogileri, politik tak-tikleri hep bir yarıyla bu sınırı korumaya yönelik olacaktır. Unutulmamalıdır ki, bu tepkiler ne kadar yaygın olursa olsun, bu sınırları aşamayan bir mücadele hattı, sonuçta istenmese de oligarşinin politi-kalarıyla çakışmış olacaktır.

Oligarşi bunu sağlayabilecek yeni yöntemler arıyor. Tersinden bir çaba da bugün devrimci gençliğin gündeminde olmalıdır. Bu çaba doğrudan bir "ara-yış"a denk düşmeyecektir elbette. Söz konusu olması gereken "yeni" bir arayış-tan çok, kendinizi bekliş açmazı, pratiğ-mizi "yenilemek" olmalıdır. Gençliğin, iktidar odaklı bir mücadeleyle daha kitlesel bir boyutta kazanılabilmesi için bu, zo-runlu ilk adımlardan biridir.

Türkiye halkları bugün işçisi, memuru, çiftçisi, esnafı, doktoru, avukatıyla, öğ-renci ve işsiz gençleriyle... Türkü, Kürdü, Lazı, Arabi, Çerkez, Gürcüyle... yaş-lısı genci, çocuğu, kadını ve erkeğiyle... kendi iktidarının kavgasını vermek zo-rundadır.

Karşı karşıya olduğumuz küçük bü-yük, ekonomik politik tüm sorunların tar-tışmaz bir kaynağı vardır çünkü: DÜ-

Gençli siyasa ve ikti

halefeti akademik-ekonomik taleplerde hapsedmek temel sorunları oldu.

Greve çıkan, Ankara'ya yürüyen me-murlar karşındaki politikasının özü bu-dur. Yüz binlerce işçinin işlen atılmasıyla ortaya çıkan öfke karşındaki, bu öfke-nin ürünü olan 20 Temmuz karşındaki, politikasının da özü budur. Oligarşi, po-lislerden sendika ağalarına kadar tüm kurumlarını bu politika paralelinde kul-lanmakta, reformize, uzlaşmacıya bu-nun için yol açmaktadır. Gençliğin izleye-ceği politikanın odağında da bu olacak-tır.

Okulların açılmasına az bir zaman kaldı. Oligarşi gençliği sindirmenin, yoz-laştırmanın, ders kitaplarına mahkum et-menin, tepkilerini düzen içinde tutmanın yeni yöntemlerini arıyor. Çünkü eskileri yetmedi.

Cunta döneminde liselerin, üniversite-lerin üzerinden silindiri gibi geçildi. Terör anlılarının içine bir karabasanı gibi çıktı. YÖK sultas konulu öğrencilerin beşme.

Ama gençlik hala büyük bir tehlike oli-garşi için.

Oligarşi biliyor ki okullar açılır açılmaz öğrenci gençlik astronomik zamların ya-pıldığı harçlara karşı tepki gösterecek. Biliyor ki, "Prof etkili üniversite patron-larının açılış törenlerine katılmayacak, sınav sistemine, yurtlardaki yaşama karşı çıkacak. Biliyor ki, liselerle öğre-tim dayığı karşısında sessiz kalmaya-cak.

Ama bilinen bir şey daha var; bütün

ZEN.

Ücretlerimizin artırılması için mücadele etmeyecek miyiz? Elbette "evettir" bu sorunun yanıtı. Gasp edilen toplu sözleş-me farklarımızı almak için de, grevi toplu sözleşmeli sendika hakkımız için de mü-cadele edeceğiz. Üniversitelerde yeni zamlarla katlanan harçlara, liselerde bağış adı altında gerçekleştirilen soygu-na, polis işgaline karşı çıkacak, ek sınav hakkı almak için, demokratik özerk ün-versite için eylemler yapacağız... Ama bunlardan vazgeçmeden gözümüzü ikti-dara dikmek koşuluyla... Tüm bunlar için verilecek mücadele, ödenecek bedeller, elde edilen, edilecek kazanımlar ancak o zaman gerçek anlamını bulacak, karşılı-ğını almış olacaktır.

Değilse egemen sınıflar toplu sözleş-me farklarıyla, memura sendika yasasıyla, taban fiyatlarıyla, ders germe nota-ryla, bir aşağı bir yukarı yıllarca oynayıp durur.

Oligarşinin bu oyununu bozmak, ma-nevralarını etkisizleştirmek, halkımızın kurtuluş kavgasına güç katmak için devrimciler hangi alanda olurlarsa olsunlar her zamankinden daha fazla "düzen" di-ye, "savaş" diye, "iktidar" diye yükseltme-lidiler seslerini. Mücadelenin her cephe-sinde kampanyalarının, programlarının başına da sonuna da bunu koymalıdır.

Bu ses tarih boyunca halk kurtuluş savaşçılarının ana kadro kaynakları-nan, savaşçı kesimlerinden birini oluştu-ran gençlik içinde daha da yüksek çık-

malıdır. Elbette altı boş bir çığlık olup yankısız yansız kalmamalı bu ses. Tari-himize bakmalıyız bunun için; DEV-GENÇ'in şanlı geçmişine. Dönümüze bakmalıyız, artıları ve eksileriyle çıkardığımız dersleri bugünümüzde, önümü-zdeki mücadele sürecinde iktidar pers-pektifini içselleştirmenin basamakları yapmalıyız. Kimiz? Neyiz? Nasıl bir gençliğin ve nasıl bir gençlik olmalıyız sorularını sormalıyız kendimize. Milyon-larca gence bu soruları sordurmaliyiz. Ve ilk adımda gençliğin mücadelesinde yarattığımız ve yaşadığımız savaşçı ge-

yere kanalizadebildiği süreçte bir tehlike değildir gençlik. Ne zaman ki onun bu özellikleri kendini devrimci bir kanalda fla-de etmeye başlar, gençlik işte asıl o za-man düzen için bir tehlike haline gelir.

Gençlik aydın yapısıyla çevresini sor-gulamaya giriştiğinde, karşısına her de-fasında gürümüş, terörle ayakta durma-ya çalışan bir düzen çıkar. Bu anlamda sorgulayan bir gençlik düzeni değiştime mücadelesinin hemen her süreçte potan-siyel güçlerinden biri olmuştur. Egemen sınıflar değiştiremeyecekleri bu objektif

leneği bilince çıkarmak ve öte yandan özellikle son süreçlerimiz açısından söy-lemimizdeki iktidar perspektifini, büyük düşünmeyi, pratiğimize ne ölçüde yansı-tabildiğimizi sorgulamak, öğrenci gençli-ğin yeni mücadele yılında atacağımız her adımın yere daha sağlam basmasını getirecektir.

GENÇLİĞİ KENDİ SOMUTUNDA TANIMALI VE TANIMLAMAKTA CESUR OLMALIYIZ

Gençlik bir tehlikeydir oligarşi için. Ama kendiliğinden böyle değildir bu.

Evet gençlik karakteristik özellikleriyle ataktır, cesurdur, toplumun aydın bir kes-i midir. Düşünen ve sorgulayandır. Ama dü-zen bütün bu özellikleri düzen içinde bir

DEV-GENÇ GELENEĞİ

ik, lık dar

gereklilik karşısında bir yandan depolizasyon politikalarını düşünmeyen, araçtırmayan, sorgulamayan bir kıskık yaratmak üzerine şekillendirilen, diğer yandan da bu potansiyel güde düzeni değiştirecek asıl güç olan devrimci hareketin buluşmasını engellemeye çalışır. Çünkü tarihsel tecrübe göstermiştir ki, sorunların kaynağında düzenin olduğunu kavrayan bu potansiyel güç, ancak onun özelliklerini, taleplerini ifadesi olan bir devrimci örgütlülük tarafından kucaklandığında potansiyel olmaktan çıkıp maddi bir güç döner.

Öte yandan genççe sosyal bir kesim olarak, tarihsel anlamda taşıdığı karakteristik özelliklerinin dışında genösl anlamda kendi somutluğu içinde de bakmak durumundayız.

Gençlik ataktır, cesurdur, aydındır. Ama aynı gençliğin önemli bir kesimi de bugün yazışmanın başındadır. Kimi enerjisini futbol peşinde tüketmekte, kimi aydınlığını dinciliğin zindanında köretmekte, kimi ataklığını uyuturucularla barlarda, diskoteklerde yitirmektedir, işte bu iki yanıyla da bakıldığında, gençliğe mehiyeler düzeninin gereği yok kuşkusuz ve karamsarlığa kapılmak da aynı düğde gereksiz. Bugün devrimci öğrenciler içerisinde devrimlerin "azlığı" ve düzen içi yoz gençliğin "kitleliliği" karşısında yer yer böyle bir umutsuzluğun, karam-

sarlığın izlerini bulmak mümkündür. Odağında hep tikanıklığı aşma, "kitleleşme" kavramlarının olduğu tartışmalar bunun örneklerini de koyuyor ortaya.

Karamsarlığa yer yok; çünkü görünen tüm olumsuz yüzüne karşın, sosyal bir kesim olarak gençlik bilinen bu karakteristik özelliklere, dinamiklere yine de büyük ölçüde sahiptir. Devrimci gençliğin görevi özele düzenin üzerine örtmeye çalıştığı bu özellikleri açığa çıkarma, bu dinamikleri harekete geçirmektir. '87 Nisan'ı buna güzel bir örnektir. Umutsuzluğa karamsarlığa yanıtır. O güne kadar sıradan bir dilekçe eylemine, yemek boykotuna bile katılmış binlerce öğrenci, DEV-GENÇ'lerin, DEV-GENÇ ruhıyla açtığı yoldan binlerle çıktılar caddelere. 12 Eylül'ün depolizasyon ve pasifikasyon sürecinin adeta sonunu ilan eden bu eylem, oligarşinin yasalarını, revizyonizmin statukolarını, devrimci önderliğin açığa çıkardığı işle bu dinamikle ezip geçmiştir.

Öğrenci gençliğin '90'daki 6 Kasım boykotu da devrimci politikanın böyle bir işlevi üstlenerek açığa çıkardığı, görünün ötesindeki tepkisinin, dinamizminin üzerine oturmuştur.

Buna benzer pek çok örnek günü kanıtlıyor: Bugün "tikanıklık" diye, "kitleleşme" diye ifade edilen sorun gençliğin objektif durumundan değil, bizim yetersizliklerimizden kaynaklanmaktadır.

Objektif olarak gençliği düzen içinde tu-

nun kökenlerini de görmezden gelerek devrimci hareketi burjuvazinin söylemiyle "gençlik hareketi" olmakla, gençliğe "önder" rol yüklemekle vs. "eleştirmişlerdir. Kimin gençlik, kimin hak hareketi olup olmadığının yanı sıra hayatın kendisinde vardır kuşkusuz. Ama dün o "eleştirileri" yapan gruplar bugün bir "gençlik hareketi" olabilecek canlılıktan bile yoksundurlar. Gençliğin ataklığını, cesurluğunu kucaklayacak bir ataklık kentlerinde yoktur. Devrimci gençliği devrimine kazanmakta dün olduğu gibi bugün de kararlı ve ısrarlı olacaktırlar. Sorun bunu 25 yıllık DEV-GENÇ tecrübesiyle en iyi biçimde yapabilmektir.

DEV-GENÇ'LÜK POLİTİK BİR MİSYONDUR

Kitleleşmek, tikanıklıktan aşmak isteyen önce gözünü ve yüreğini DEV-GENÇ'e çevirmelidir. Ülkemiz gençliğin ve DEV-GENÇ'in mücadelesi tarihi bu sorunun yanıtını verir.

Bu yanıt içinde "Aman kitleden kopmayalım", "Aman politik taleplerimizle gençliği ürkütmeyelim", "Fazla radikal gözükmeyelim" türünden kaygılar yoktur. Bu tarihte en az dersleri kadar, okul sorunu kadar, ülkemizin bağımsızlığı konusunda da, işçi, köylü emekçilerin sorunları karşısında da aynı duyarlılık vardır.

Ülkemiz gençliği 1950'lere kadar bağımsız bir örgütlenmeye sahip değildir;

tacak olan nedir ki? Her şeyden önce düzenin ona verdiği ve verebileceği bir şey yok. Düzen bireysel gelişimi özgürce sağlayabileceği ekonomik-sosyal koşullar mı sağlıyor gençliğe? Hayır... Kültürel ve moral açıdan gençliği tatmin edecek bir ortam mı sunuyor? Ya da insanca yaşayabilecek özgür bir ülke mi? Hayır, gençliğe hiçbirini vermiyor düzen, veremez de. Bu yüzden ki ne yurt binlerinin çoğaltılmasıyla, ne spor tesisleriyle, ne de uyuturucularla, diskoteklerle düzen, gençliği gerçek anlamda yanında tutamaz.

Bu koşullar altında sorun burada gençliği sınırlar mevzielenmesinde, Türkiye halkının kurtuluş savaşında nereye oturacağını bilmektir. DEV-GENÇ ülkemiz tarihindeki yerini bu soruya verilen doğru yanıtla almıştır. Devrimci politikanın yanıtı, gençliği tüm bu objektif koşulları, etkilenmeleri içinde ele alır, ne onun gücünü abartır, ne de küçümser. Bu devrimci politikanın özette tanımadığı gibi; "... gençlik, düzenle gelişimi olan ve taşıdığı özelliklerle işçi sınıfının ve emekçi halkın anti-emperyalist, anti-oligarşik devrim mücadelesinde yeni olan bir sosyal gruptur. Grup özellikleri gereği, devrimci mücadeleye kanaliz edilmesi gereken bir kitle gücü ve kadro kaynağıdır." Kimsenin yanlış diyemeyeceği bu belirlenen ülkemiz solunda uzun yıllar yadınımsı, kimileri "işçi sınıfı" edebiyatıyla devrimin bu potansiyelinden uzak düşmüştür. Ve çoğu üstelik kendi kadrolar-

ne var ki, buna karşın Jön Türkler'den İttihat ve Terakkiye, Kurtuluş Savaşı'na kadar her türlü hareket gençliği yanında bulmuştur. 1950'lerden itibaren ülkemizin emperyalizmin bir yeni-sömürgeci haline getirilmesine ilk tepkiyi gösteren yine gençlik.

1960'larda Demokrat Parti (DP) iktidarının baskı ve terörüne karşı en aktif tavır alan da gençliktir başkası değildir. DP'nin polis copunu devreye soktuğu noktada gençlik de kendini eylemle silahlandırmaya başlamış, boykotlarla, gösterilerle DP iktidarına tavır almıştır. Turan Emeksziz, bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinde polis tarafından katledilen ilk şehidi de bu gösterilerde vermiştir gençlik.

Uzun yıllar muhalefet, toplumun bu en dinamik kesiminde ifadesini bulur. Gençlik aynı kesitte '61 Anayasası'nı izleyen yönelimin emperyalizme karşı tutarsız, teslimiyetçi tavırını eleştirerek sol düşünceler etrafında toplanmaya başlar. Sürecin siyasal düzeydeki ifadesi gençliğin CHP'den uzaklaşığı TİP'e yönelmesi olur.

1965'te Kozlu'daki kömür ocaklarında çalışan işçilerin grevinde polisin saldırısı sonucu 2 işçinin öldürülmesi gençlik bir yürüyüşle protesto eder. Gençliğin sınıf mücadelesinde kimin yanında olduğunu açıkça ortaya koyan ilk eylemdir bu. Anti-emperyalizm bayrağı da aynı süreçte, on yıllar sonra yeniden gençliğin elinde dalgalanmaya başlar.

Düşündür, sorgular, eleştirir gençlik. Düşüncesinin odakında tüm ideolojik eksikliklerine karşın ülkenin bağımsızlığı, kurtuluşu vardır. Duyarlılığı onun toplumsal bilinçlenme sürecinin de en ön safında yer almasını sağlar. Ve '80'li yılların sonlarında gençlik artık düzeni sorgulayan, düzene karşı mücadelesinde önüne çıkan statukoları zorlayan, eleştirici ve devrimci bir konumdadır.

Bugün '69'ların, '70'lerin DEV-GENÇ'ine mehiyeler düzüp, öte yandan gençliğin duyarsızlığını, apolitikliğini meşrulaştırıp, pekiştiren politikalar üretmekten başka da bir şey yapamayanlar, dönüp bu tarihe iyi bakmalıdırlar. DEV-GENÇ politik bir tavır alır. Düzene karşıdır ve asla, uzlaşma ve reformculuk değildir.

Öğrenci gençliğin yeniden kendi "genç" kimliğini bulmaya çalıştığı '87-88'lerde, iddialarına bakılırsa bu süreçte önderlik etmeleri gerekirken; örneğin, öğrenci demekleri tartışılmalıdır "anti-emperyalist, anti-faşist" gibi tanımlamalardan kaçan, demeklerin program ve tüzüklerine "politik sokmak" için bin bir dereden "teori" getirenler, '89'un DEV-GENÇ tüzüğünün amaç maddesi bir şeyler söylüyor olsa gerek:

"... Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu emperyalizm ve feodal kalınlara karşı verilen halkımızın milli demokratik devrim mücadelesinde sosyalist gençliğin düşünce ve eyleminin geliştirilmesi amacıyla kurulmuştur."

DEV-GENÇ'in belirleyici yanı politik misyonudur. Türkiye solunun yıllarca kadro kaynağı olan bu potansiyel, gençliğin duyarlılığının politik tavır almasıyla bütünleştirildiği noktada ortaya çıkmıştır.

12 Eylül cuntasının mahkemelerindeki DEV-GENÇ savunmasında, DEV-GENÇ'in önderleri bu sürecin tablosunu şöyle çizerler:

"O bir taraftan yüksek öğrenim gençliğin akademik-demokratik mücadelesinin yürütücüsü, gençliğin kültürel ve sosyal gereksinimlerinin sözcüsü, dayanışmanın kendisi olurken, öte yandan işçi ve köylü gençliğin toplumsal istemlerinin mücadelesini vermiş ve esas olarak da bunların bütününe ülkemizin bağımsızlık ve demokrasi mücadelesine tabi kılmıştır."

(...)
"DEV-GENÇ Türkiye sınıflar mücadelesinin, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesinin ayrılmaz bir parçası olarak yerini almış ve onun ismi adeta mücadele ile özdeşleşmiştir. Emekçi halkın ve gençliğin hiçbir demokratik istemi ve eylemi yoktur ki, DEV-GENÇ onun önünde veya yanında yer almasın. O üniversite gençliğinin özerk-demokratik üniversite mücadelesinin yürütücüsü, sendikacı haklarını korumak isteyen 15-16 Haziran direnişçisi işçi sınıfının siper arkadaşısıdır. O, Ayvalık'ta, Alaçam'da, Polatlı'da, Çorum'da, Tunceli'de, Merzifon'da ve daha yüzlerce il ve köyde halkın aydını, bilinç taşıyan, yanı başında mücadele edenidir. Ankara'da Yargıtay mitinginde küçük burjuva aydın ve demokratların mücadele arkadaşısı, 6. filoyu protesto mitinglerinde, kanlı pazarda, Amerikan askerlerinin denize dökülmesi eyleminde ve daha yüzlerce eylemde Türkiye halkının sesi soluğudur."

SIYASALLAŞMANIN İÇERİĞİ

DEV-GENÇ geleneğinin, pratikinin gösterdiği gelenek açıktır. Geleneği yalnızca militanlıkla ifade etmek, yalnızca emperyalizme karşı duyarlılığla tanımlamak, bu tarihi sığlaştırmak olur. Bu ge-

DEV-GENÇ'Lİ OLMAK

"DEV-GENÇ ne sıradan bir demektir, ne de bir gençlik kulübüdür."

"Gençliğin mücadelesinde bir dönüm noktasının adıdır. O, başlı başına bir mücadele anlayışı, savaşma ruhudur."

"DEV-GENÇ'li olmak demek; onun hiçbir koşulda haksızlığına, sömürüne, baskı ve talana boyun eğmeyi, göz yummayan bu savası ruhuna sahip olmak demektir."

"DEV-GENÇ'lilik bir karakter, bir yaşam biçimidir. Burjuvazinin veya birtakım "sol" çevrelerin önüne sürdüğü "birey olma" yolculuğunu reddedip, halkın kolektif birliğinde bir parça olmayı kabul etmektir. İnisiyatifli, coşkulu, atılan olmak, halkının kurtuluşu ve ülkenin bağımsızlığı için her türlü fedakarlığı göze almak demektir."

"DEV-GENÇ'li olmak, Türkiye gençliğinin atılan, mücadelecisi tarihinin sahip çıkarak, olumlu geleneklerini koruyup yaşatmak, geleceğe taşımak demektir."

(DEV-GENÇ Savınması'ndan)

lenek ve anlayış, mücadelenin her mevzisinde vardır.

Ne akademik-demokratik mücadele siyasal mücadeleyi, ne de siyasal mücadele değeri ezmek. Bu noktada ülkemizde sağ-sol sapmanın gerçek anlamda ayrışmabilmesi DEV-GENÇ pratiğiyle mümkün olmuştur.

Akademik-demokratik mücadeleyi kendi içinde her şey haline getiren ekonomist mantığı ve gençliğin bu kategorideki talep ve mücadelesini yadsıyan solculuk, bazen "işçi sınıfı" edebiyatıyla, bazen radikal silahlı mücadele savunuculuğuyla kendini gizlemeye çalışmış, ancak DEV-GENÇ'in kişisi de birleşten devrimci pratiği yanında açıkça "sırılmaya" başlamıştır.

Mücadelenin taleplerini, örgütlenmeyi şekillendiren bu noktadaki sağ sapmadan da, sol sapmadan da uzak durmak durumundayız. Böyle bir şekillenmenin olumsuzluklarını görmek için en kaba haliyle solu söyle bir gözden geçirmek yeterlidir. Görülecektir ki, sorun sapmaların "teorik" olarak saptanması değildir. Çünkü bugün ülkemizde gençlik içinde mücadele edip de bunu söylemeyecek tek bir grup yoktur. Aslında bunun için nasıl doktrüldüğü, bununla ne anlatıldığıdır.

Örneğin gençliğin kitlesel örgütlenmelerinde "anti-faşist, anti-empyalist" ilkeyi reddedenlerin yaptıkları sözde hiçbir tespit onların ekonomistliklerini, sağcılıklarını göstermez. Çünkü yeni sömürge bir ülkede, faşizmin olduğu bir ülkede mücadelenin mantığı açıktır. Demokrasi mücadelesiyle devrimci mücadele iç içedir. Birini diğerinden ayrı ele alıp yadsıyan, diğerini de yürütmek.

Empyalizm, tüm kurumları ve işleyişle kendisine bağlı ülkelerde demokrasi yadsına eğilimi taşır. Bu anlamda da demokratik savaşın zorunlu olarak anti-empyalizmi içermek; bir demokrat en başta anti-empyalist olmak zorundadır. Dahası, emperyalizmin oluşturduğu üst-yapı, yani faşizm de tüm demokratik gel-

şimin önündeki başlıca engeldir. Bu anlamda faşizme karşı olmak ve karşı çıkmak da demokratik mücadelenin olmazsa olmazdır.

Bütün bu belirlmelerden çıkan sonuç da şudur, anti-empyalist, anti-faşist bir mücadele hattı yaratılmayan bir gençlik, akademik-demokratik mücadeleyi de gerçek anlamda yürütmekten uzak kalacaktır.

Netleştirilmesi gereken bir başka yan "akademik-demokratik mücadeleden siyasal mücadeleye kanalizasyon" esprisidir. Bu en genelde doğru bir yaklaşımdır. Ancak bunun pratikteki şekillendirilmesi de karşımıza yer yer akademik-demokratik mücadelenin kısırdöngüsüne hapsolme biçiminde çıkmaktadır.

Bu formülasyon içinde, akademik-demokratik mücadelenin kitlesel kendiliğinden siyasal mücadeleye kanalizasyon edeceği yanılsaması, gençliğin mücadelesinde siyasal yani alabildiği geriyi çekmekte ve bu nedenle de gençliğin mücadelesi bir türlü istenilen imveyi kazanamamakta, kadrolaşma hanıta, yavaş bir seyir izlemektedir.

Birinci olarak bu formülasyon siyasal tavır alışı yapılmaz, ertelenmez. İkinci olarak soruna bu formülasyonların ötesinde daha geniş bakılabilmelidir.

Sorun gençlik kitlesinin değişik duyarlılıklarını yakalayabilmek, değişik kültür ve bilinç düzeylerine seslenebilmektir. Ulusal sorun noktasında, ulusal kimliğine, kültürüne duyarlı olanları bu noktadan; dersler konusunda duyarlı olanları ders noktasından; işçilere infaiz vb. insan hakları hıjallerine karşı duyarlılığı olanları bu boyutla; ülkemizin bağımsızlığı, emperyalistlerin hakaretleri karşısında duyarlılığı olanları bu noktasından yakalamak zorundayız.

"Akademik-demokratik mücadeleden siyasal mücadeleye kanalizasyon" esprisini, bu bütünün bir parçasını tanımlar aslında; bizim gençlik içindeki çalışmalarımızın gereği değil. Formülasyon, akademik-demokratik, esas olarak da akademik taleplerin gençlik kitlesi içinde bilinç düzeyi geri, siyasal etkilenenin uzağında kalan belli bir kesimi kuşaklayabilecek en uygun talepler olmasını esas alır. Yani başka bir deyişle, bu tespit farklı bilinç düzeyinde ve farklı duyarlılık içindeki kesimlerde aynı rotayı izleyecek demek değildir. Örnek yine DEV-GENÇ pratiğinin kendisidir. Akademik mücadele anlamında bu ülkenin en etkili, sonuç alan, devlete geri adımlar atıran eylemlerinin örgütleyicisidir DEV-GENÇ. Ama siyasal talepler, siyasal protestolar noktasında da cesurdur. "Gençlik önce su aşamadan geçsin de" gibi, genelleyen bir yaklaşım içinde değildir. Karşısına yurt sorunu çıkmış, onun için harekete geçmiştir. Kıbrıs sorunu çıkmış ona tavır almıştır. Köylülüğün toprak talebiyle yüz yüze geldiğinde onu sahiplenmiştir. Ve her seferinde, o noktadaki duyarlılığı yakalamış, kitlesi yanında bulmuştur.

Üzerinde net bir bakış açısına sahip olmamız gereken üçüncü nokta ise; akademik mücadelenin ve siyasal mücadelenin birlikte alınması derken, bu bütün içindeki siyasal yan, durmaksızın gençliğin mücadelesinden, taleplerinden kopuk bir siyasallık vurgusunun yapılması demek değildir.

Bulunulan alanla bağını kumaksızın halk savaşından, silahlı mücadeleden, bu düzenin değişmesi gerektiğinden söz etmek siyasallaşma değildir. Böyle bir siyasal gençliğin mücadelesinde yama gibi duracak, gençlik kitlesini sarıp sarmalamayacaktır. Ağır basan yanın aka-

demik-demokratik mücadele kısırdöngüsüne hapsolme olduğu son birkaç yılın tablosu da aşağı yukarı budur.

Gençliğin siyasal mücadelesi açısından sorun iki noktada düğümleniyor.

Birincisi, gençliğin siyasal taleplerini öne çıkarmak ya da tersinden ifadeyle taleplerini siyasallaştırmadır. Bu sorunun çözümüün eninde sonunda iktidar geçişini, demokratik üniversite talebinin ancak devrimci halk itidaryla hayat bulabileceğini bizzat gençliğin pratiğinin içinde gösterebilmektir. Ve bu anlamda da sosyalizm mücadelesinin bir parçası haline getirebilmektir.

İkinci yan ise sunduğumuz devrimci ilişkilerin etkileyciliği, halkın diğer kesimlerine yönelen saldırılar karşısında duyarlılık ve tüm halkla ortak talepler doğrultusunda bir pratiğin içine girilmesi çerçevesine oturan bir siyasallaşmanın sağlanmasıdır.

Kıscası, bu iki noktanın bileşiminde, sorun ülkemiz tarihinde politik bir misyona sahip olan ve günümüz pratiğinde de politik bir işlev yüklenen DEV-GENÇ'lerin bu siyasallığı kitlesel taşıma görevini üstlenebilmesidir. Siyasallığı alabildiğine içselleştirmiş, mücadelesinin her anını iktidar mücadelesini yürüten devrimci hareketin bir parçası olarak biçimlendiren DEV-GENÇ, bunu kitlelerin mücadelesiyse bütünleştiremediklerinde, birbirinden bütünüyle ayrı iki kanalda akan, akademik-demokratik mücadele kısırdöngüsüne hapsolmüş bir gençlik kitlesi ve siyasallığı kendisiyle sınırlı bir yandan burjuvazi örgütlülüğü ortaya çıkar.

ŞİYASETE EVET, ÖRGÜTE EVET VE DEVİRME EVET...DEVİRMCİ HALK İKTİDARI İÇİN!

Akademik-demokratik taleplerle sınırlı kalandığında, en iyi koşullarda, olunsu olunsu bir muhalefet hareketi olur. Ve böyle bir muhalefet hareketi, faşizmin olduğu bir ülkede "gasp edilen-alınan-tekerrar gasp edilen" haklar girdabında tikanıp kalacaktır. Ekonomist bir mantıkla sınırlanan hakların mücadelesinde yaşanan pratik şudur; diyaloga, uzlaşmayla alınmaya çalışılan bir hak ya alınmıyor; ya da hakkı o anda alsan bile koruyamıyorsun, bu başarısızlığında, alınan hak uzun süreli korunduğunda bile yeterli olmuyor. Başka hak gasplarıyla, kazanılan hakkın önu kesiliyor.

Tekrar tekrar alını çizmek gerekir ki, ülkemiz gerçeğinin bir yansıması olan bu tablo hak alma mücadelesinin, akademik mücadelenin anlamsızlığını, gereksizliğini anlatmıyor. Tersine, bu tablonun anlattığı, haklar mücadelesine daha kararı, daha ısrarlı sarılmak ve ancak bununla birlikte bu kararlılığı, problemlerin ana kaynağına yönelmek gerektir.

Hak alma mücadelesinin, akademik, ekonomik, demokratik direnişin destansı örnekleri yaratılmıştır ülkemizde. Hakların mücadeleye kazanılabileceği bu örneklerde emekçilerin bilincine kazanmıştır. İşte bu noktada tüm bu örnekler ve bu bilinç, ancak sorunlara halkın devrimci iktidarı kazanma hedefiyle bakan devrimciler ve emekçiler açısından bir anlam taşır.

Gençliğin, sorunlarının kaynağını görmesi zor değildir. Bu kaynağı, "düzen" göstermenin ötesinde, düzenin alternatifini göstermeliyiz gençliğe, iktidar hedefini koymalıyız önüne... Yaşanan tüm olumsuzluklara karşın gençliğe güvenmeliyiz. Düzenin her şeyi karşın kararmadığı, değiştiremediği bir yan vardır gençliğe.

Öğrenci gençlik her öğretim yılının

başında, alternatif açılışlarda, ilk protesto eylemlerinde kilitlenmiş bu yanılla, duyarlılığıyla devrimcilerin yanında yer alıyor. 92-93 öğretim yılının başları bunun çarpıcı bir örneğidir. Çeşitli okullarda yıl sonuna doğru başlatılan "hazır" kitleselliğinin gersine düşmüştür.

Birim demeklerinin işletilememesinden, kapatılan demeklerin "till" olarak yasaklamasına, kitte çalışması anlayışındaki eksikliklerden, siyasallığı taşıyamamaya kadar pek çok neden sayılabilir elbette. Ancak bu noktada öğretim yılı başlarının "daha iyi tablosu" ve sonrası üzerinde özel olarak durmak gerek. Gençliğin durumunu "olduğundan olumsuz" değerlendiren, dejenerasyon politikalarının etkisini abartıp küçümseyen, onları değere olmamış yanlarını gözardı eden bir yaklaşım, devrimcileri, gençliğin siyasal taleplerini öne çıkarmada, onlara siyasal hedeflerle gitmede "tutuk" hale getiren asli nedenlerden biridir. Bu noktada cesur davranıldığında, gençliğin sanıldığının ötesinde bir siyasal duyarlılığa sahip olduğu görülmektedir. Gençliğe güvenmeliyiz. Halk kurtuluş savaşlarımızın içinde çıktığı kesim yine gençliktir. Onların devrimci hareketin önderliğinde silaha sarılmaları verdikleri kavga, demokratik üniversite kavgasının dışına değildir.

Burjuvazi "siyasal" dışında tutmaya çalışıyor gençliği. Biz gençliğe siyaselli götürülm, siyasetle çekelim onları. Burjuvazinin politikasının panzehiri dolambaçlı yollar değil, budur. Bir yandan burjuvazi, bir yandan oportünist, reformist sol "ör" fabrisini aslamaya çalışıyor gençliğe. Kendi öz örgütüllükleriyle, akademik-demokratik örgütüllükleriyle gidelim gençliğe. Ve onun ötesinde, Türkiye halklarının, tüm sınıf ve katmanların iktidar savaşının örgütüllüğüne tanıştıralım. Korkmadan "evet devrim" diyelim gençliğe.

Gençliğin akademik-demokratik mücadelesini, oportünizmin, revizyonizmin, reformizmin tek bir söz bile edemeyeceği bir gençlikle kucaklamalıyız. Samı, çıkmadığımız tek bir akademik-demokratik talep, gençliğin devrimcileri yanında görmediği tek bir sorun kalmamalı ve oportünistlerden, revizyonistlerden, reformistlerden burada komünalist kesin olarak; onları zaten tek bir söz bile etmediği siyasal talepleri gençliğin bilinci-ne çıkarmalı, cesaretle düzene karşı savışa çalışmalıyız onları.

Mücadelenin ve örgütüllüğümüzün bütün içinde hayata geçirilebildiğimizde; kendimize ve örgütüllüğümüzde; cesaretle savışıp, gençliğe cesaretle seslenebildiğimizde; devrimci alternatif çalışmamızda, enerjimizde, yeni insanı yaratmamızda, günlük yaşamımızda ve ilişkilerimizde gençliğe sunabildiğimizde, DEV-GENÇ, gençliğin mücadelesinin önünde, halkın kurtuluş savaşında; hak ettiği yeri alacaktır. Bundan kuşku duyulmamalıdır.

Her şeyi rağmen kitlelemeyen gençliğimiz ve her şeyi rağmen yok edilmeyen DEV-GENÇ'imiz Türkiye halklarının onuru, en diri, dinamik gücüdür. Bu güç devrimdir. Düzenin onu yedeklemesine, savışmaktan alıkoymasına şu ya da bu biçimde neden olmak, halklarımızın kurtuluşuna verilebilecek en büyük zararlardan biridir. DEV-GENÇ bu ağır sorumluluğu yüklenen tek devrimci gençlik örgütüdür, önümüzdeki süreç DEV-GENÇ'lerden bu sorumluluğu ve onuru taşıyabilen bir enerji, buna denk düşen bir yenilenme ve kalısa, ufku açık, tarihini özümsemiş, bugünü cesaretle kucaklayan bir pratik beklidir.

TKP/ML'nin kanatları, soyut "birleşme" çağrılarını sürdürüyor Bu "kanat"larla uçamazsınız

TKP/ML'de çağrılar yayımlanıyor peş peşe. İki taraf da birbirini "parti saflarına" çağırıyor. "İrade" biziz diyor. "Birlikçi" görünmekten vazgeçemiyor hiçbirisi. Ama birliği isterken, ayrılığı sorguluyorlar. Ayrılıksın öncelik birleşmelerin sorgulamadıkları gibi...

"İrade" diyorlar; dün o konuda neier yazıp çizdiklerini unuttuğu görünüyorlar. Kolektiflik, organizlanımız, yetki vs. vs. diyorlar. Bu hizipler, bu komplar hangi zeminde yerşer büyüdü, somuyorlar.

Yanıtını bulmalan güç değıl oysa...

Hizipler; TKP/ML'nin Değiş-tirilemez Kader Çizgisi
Kendi ifadeleriyle parti tarihleri aynı zamanda hizipler tarihidir. Ve bu aynı zamanda TKP/ML'nin sürecinin bütününen anahtarıdır.

Karşılıklı yayınların yazılar, DABK-Konferans birleşme sürecinde de, birleştiği denemde de hizip faaliyetinin bir an bile durmadığını yeni kanıtların sunuyor. Ama yazılar bunun yeni böyle olduğunu dair bir yanıt, yanıt bir yana, bu doğrultuda harcanan bir çabayı da sunmuyor. Bu çabanın olmadığı yerde devrimci enerjinin heba olması, vasıfı belde ödeyenlerin temiz devrimci duygularının kirlenmesi kaçınılmazdır. Ve bu heba olan işleri, kirlenlen devrimci, şu ya da bu grubun değıl devrimin kayıdır.

Nasıl bir "parti"dir TKP/ML? Neyle yapılmıştır, bu 20 küçük yıllık süreçte? Sorgulanmaya muhtaçtır.

Solla aç köşüne olan herkes artık biliyor ki, her konferansa bölünme neredeyse gelenekleri olmuştur. Bu işlerlik, ortaya çıkan bu sonuçlar, sürekli devam eden ayak oyunları, bilmek bilmeyen yönetimi, ele geçirme hesapları, siyasi, «faaliyetin düşmana karşı olan, yanından daha öne çıkmıştır çoğu zaman.

DABK'çı, Konferansı ayrılığı da, birlikteliği de bu işlerlik içinde şekillenmiştir.

TKP/ML'nin, diğ görünüm itibarıyla klasik bir partide olması gereken tüm organları vardır. Organlarının altının dolu olmadığının kendileri de bilirler. Şimdi tartışmalarında iki taraf da "tirafl ediyor bunu. Şaşıla adlarla, sıfatlarla boyalı görünüm aldattıdır. Ama gelin görün ki, aklanlarının başında da kendileri gelmektedir. Bu aldatsı ve aldatsı, onlara, devrimci hareketle "organları yok, bu nedenle darbe oldu" diye aham kestirebilmiştir. Devrimci hareket darbeciligi, komploculuğu o "organları" olmaksızın aşmış, altetmiştir. Hep kavgaının içinde kalarak başarıştır bunu. Savaşın karışıklığı yara almamıştır bu süreçten. Elbette, "organlar..."a rağmen yaşadıkları darbenin nedenlerini de kendileri açıklamadırlar şimdi.

Bir örgüt içerisinde esas olarak ideolojik birlik, güven olmadan hiçbir organ, darbe, tasfiye, hizip gibi organları engelleyemez. Bir örgütte ideolojik birlik, güven, ilkelir ve değerler kitleselleşmelidir. Darbeyi, hizipliği, komplarları gerçek anlamda önleyecek olan suni organları değıl, bu bilinci kadrolar ve kitlelerdir.

Buna ulaşamadığında, o anlı-şanlı organları da darbeciliğin, komploculuğun dışında olmayacaktır.

Öncü Partizan'ın özel sayısında sunuları yazıyor: "...Partiye bağlı komutan ve komiserler parti çizgisini yaşama geçirmek için kış boyunca eylem birliklerinin başında koşururken; çağrı olduğu halde görevi gitmeyi reddeden RR revizyonizminin ve yaralı bir yoldaşın tedavisi için bir başka birliğe çağrıldığı halde yine görevi gitmeyi reddeden

ve hizipçi tek minkta ordu-parti organı tarafından da o dönem disiplin verilen yeni üye ML'nin dahi düşürülemediği bir ortam..." (Öncü Partizan, özel sayı 1, syf. 6)

Düşünün, yaralı bir yoldaşın tedavi etmeyi reddeden ya da görevinin başına gitmeyen insanları salt bir hizbin adamı oldukları için yerlerinde kalabiliyor; savaş suçu işleyen insanların üyeliği bile yine aynı nedenle düşürülmüyor. Bu çürümüşlük, konuşmuşluktur.

Böyle bir ortamda hiçbir zaaf, hiçbir suç devrimci bir biçimde çözümlenemeyecek, her olumsuzluk hiziplerin elinde yeni bir koz, örgütün, örgüt değerlerinin sırtında yeni bir kambur olacaktır.

Şu açıktır ki, eroin işi darbeci kanadın da bilgisi dahilindedir. Nisan 1993'te yapılan OPK'da iki kanat da vardır ve işin östü elbirliğiyle, birliktir) on plana alınarak es geçmiştir. Ama bu es geçme hesabı olup, gelecekte yeniden gündeme getirilmek üzere saklanmış ve uygun görüldükleri anda da "açık edilmiştir".

Her şeyden önce hiç kimsenin insanlık suçu olarak gördükleri bu olayı geçiştirme hakkı olmamak durumundadır. Örgütsel çkarlar, insanlığın çıkarlarının üzerinde olmaz. Ama -örgüt de değıl- hizip çıkartıları onlara böylesi bir olayı geçiştirtilmiştir... Mafyacı kanat da gelecekte saldırı karşısında örgüt yönetiminde tutunamayacağını, tasfiye olacağını gördüğünde, resmen kaçmıştır. Çaza korkusundan kaçmıştır. "M" nesru değıl değıl lenyet emektir. Beğen-seler de, beğenmeseler de, bu kendilerinin bizzat oluşturduğu bir MK'dır. Hani o çok övündükleri bizzat belirlediği işleyiş?

"Dam çürüyünce mertekler dökülmeye başlar" misali, TKP/ML'nin kanatları, her adamlarında bir örgütsel kuralı, bir değeri, bir ilkeyi, geleceği çığnıyor. Bu hizipler, komplar, tasfiyeler, bölünmeler batağında ayaklarını basacak sağlam, temiz bir zemin bulamıyorlar. Ve bu zemini terk etmedikleri de bulmalan zor.

Bir Kusu Uçurmaya Yetmeyen İki "Kanat"
"Darbeci" kesimin Ağustos '94 tarihli çağrısından aktarıyoruz.

"Yerine gelen yedek üye aynı kanattan... yoldaş."

"MK'nın 2. toplantısında, partimizin bir kanadından gelen üyeler, diğer kanadından gelen üyeleri..."

"...sonra MK üyeliğine gelen yedekler de keza partimizin aynı kanadındandı... Ancak, son ...anmalarından sonra diğer kanattan bir yedek üyenin MK'ya gelmesiyle çoğunluk değıl (Öncü Partizan, özel sayı 1, syf 6-7, Ağustos'94)

Anlatılan "kanatlar savaşı", DABK-Konferans ayrılığının sona erdirildiği, "komünistlerin birliği sağlandı" şaşılaarıyla ilan edilen birlik sürecinin içindeki bir kesitin anlatımıdır. Kendileri anlatıyorlar.

Bu nasıl bir Komünist Parti? Bu nasıl bir, "ideolojik ve örgütsel birliğin" olmazsa olmaz sayıldığı M-L bir parti? Komünist, M-L etiketi bir partinin tarihi, işleyişi ancak bu kadar karikatürize edilebilir. Ve işin kötüsü, mizahı olarak yaşamıyorlar bunları. Bu koniklikler, bu karikatürize tablo şehitlerin veridiği, ciddi -ve de kuşkusuz ciddi olması gereken- bir dava adına yaratılıyor.

Parti her şeyden önce ideolojik birliktir. TKP/ML kendine böyle bir etiket yapıştırmış olsa da, devrimci anlamda, M-L örgüt an-

layışı anlamında bir parti değıl. Hiçbir zaman da olmamıştır.

Biri kalkırken diğeri inen iki kanatla hiçbir kuş uçamaz. TKP/ML de uçamamıştır. Daha önce de vurguladığımız ve kendileri tarafından yapılan "...21 yıllık mücadele tarihinde devrim mücadelesinin geliştirilmesine en az katkıda bulunan bir başta KP bulunamaz..." (Partizan, syf 17, syf 19) sap-tamasının açıklaması buradadır.

TKP/ML'nin Konferansı diye bilinen, son ayrılıkta "mafyacı" diye adlandırılan kanadı bürokrat, sağcı düşüncelere daha açık bir ideolojik-örgütsel yaklaşıma sahiptir. Komploculuğu ve hizipliği içselleştirmiştir. İbrahim Kaypakkaya'nın görüşlerinin artık ülkemiz devriminin gereklerini yerine getirmeyi çeşitli noktalarda görmekle birlikte, bunları açıkça söyleme cesaretinden yoksundur. Ve dış yandan, onların bu değılen düşünceleri daha çok sağ zırtarıktan, nevizyonist tezlerden etkilenme olarak ortaya çıkmaktadır.

TKP/ML'nin DABK kanadı, bugünkü adıyla "darbeci" kanat, "mafyacı" kanada göre köylü kültürünü daha yoğun olarak taşıyan bir şekillenmeye sahiptir ve küçük burjuva aydınların sağcı düşüncelerinden daha az etkilenmiştir. ÇKP'nin ve Kaypakkaya'nın düşüncelerinin mekanik bir savu nucusudur. Yaşayan bir devrime, değılen somutluklara yanıtları pek yoktur bu yüz-den ülkemiz somutunun tahlii, başka ülkelerde ÇKP ideolojisi çerçevesinde yapılmış çözümlerlemlerden ihlaldir.

Mafyacı ve darbeci kanatlar arasındaki ayrımın temeli buradadır. Sürekli bölünmelerin, birleşmelerin, tasfiyelerin, hiziplerin açıklamasının özü buradadır. Ve bunun adı M-L literatürde "iki-üç zıgı" falan değıl, "ideolojik ayrım".

Bu ideolojik farklılıkların açık bir biçimde ortaya koyup ilkel, devrimci bir birliği veya ayrılığı sağlayamadıklarından, TKP/ML yönetimini kimin, hangi kanadın ele geçireceği hesaplan bilmemektedir. Hizipler bu temelden güç bularak sürekli varıklarını korumakta, çatıymaktadırlar.

Bugün, ayrılığı "mafyacı", "darbeci" iddialarıyla ortaya çıkması, aslında var olan hiziplerin komplolarla ayrışması, komplolarla kamuoyuna duyurulmasıdır. İki hizbin, örgütün, olanakları ele geçirme savaşında, "darbeci" kanadın fırsat kolaylay yönetimi ele geçmesidir.

Ayrılıksın kadar birleşmeleri de bu şekillenmeden bağımsız değıldir. Bunca bölünüp ayrılmaya, çatışmaya karşın, ortada ne ideolojik birlik, ne güven, ne yoldaşlık ilişkileri vb. kalmamasına karşın, nasıl yeniden bir araya geliyorlar sorusunun yanıtı da ilginçtir, ibret vericidir.

DABK'çı ve Konferansı kanatlarının birlik görüşmeleri hızlandırıldığında, DABK'çı kanat hemen tüm önder kadrolarını yitirmiş, gücün düşmüş, neredeyse kendisini ifade edemeyecek duruma gelmiştir. Birlik onlar için -parti ve devrim için değıl- yok olmanın kurtuluşu, düşüncelerini savunarak, koruyarak fırsat kolayacaklarıdır. Öyle ya, Konferansı kanada öylesine ağır ithamlarda bulunduktan sonra onlara güvenmeleri imkansız değıl miydi?... Her şeyden önce onları, savaş kaçınılı olarak görmüyorlar mıydı?... Ayrılık sürecinin asıl tanımlaması bu değıl miydi?...

Konferansı kesim ise DABK ayrılığıyla, kendileri için manevi değeri ve motive edici bir işlevi olan ve esas olarak silahlı gücün

bulundugu Dersim'i karşılarına kapmışlardır. Bunu geri almak, güç toplamak istiyorlardı. Konferanslar da DABK önderlerini geri, köylü, askeri bakış açısına sahip, politika yapmaktan anlamaz insanlar olarak görüyorlardı. Onlar da DABK'çılara güvenmiyorlardı. Ama geride kalanları görünüşte birlik sağlayarak erilmek veya tasfiye etmek kolay diye düşünüyorlardı.

Her iki taraf da birbirlerine güven duymadan, birbirlerinin hesaplarını bilecek oturduklar birliktir masasına. Hiçbir sorunu çözemeyen birleşme sonrasında "birlik", "zafer" nalarıyla göz boyamışlığını yeni bir örneğini yaratıyor. Fakat hesap etmedikleri bir nokta vardı; köklü eleştiriler-özeleştirelir yapılmadan, ilkelere birlik sağlanmadan, oluşan onargılar kaldırılmadan gerçek bir birlik sağlanamazdı.

Nitekim birlik konferansının sürdüğü günlerde ve sonrasında hizipler, komplocular birbirlerini tasfiye etme faaliyetine başladılar. TKP/ML hizipleri alışkınlı ve doğal ki, hizipler bolca ihtiraslı kişiler yaratıyordu. Bir "birlik" sürecinin daha böyle ihtiraslar, kompolar içinde yaşanmasında TKP/ML'ye ters bir şey yoktu.

Ayrılıksın de, birleşirken devrimci bir süreç devrimci bir muhasebe yaşanmadığından, yeniden ayrılmak kaçınılmazdı. Nitekim bugünkü darbeci-mafyacı ayrılığı aşağı yukarı DABK-Konferansı ayrılığının bir devamı oldu.

"Diğ Seni İki Beni Yakar" İkiyüzlülüğün Politika Haline Getirmek

O hep yüksek perdeden konuşan TKP/ML aslında bir zavallıdır. Ve kiyüzdür. Geceklileri halka indirmekten, hatta kadrolarına ve taraftarlarına açıklamaktan korkmaktadır.

Örgütleri, orduları içerisinde tam bir demoralizasyon yaşanırken, durum hala halka farklı gösterilmektedir. "Ever bugün susuyorsun. Susmaya devam edeceğiz" deme cesareti, açıklığı ve gücü yoktur onlarda. Bunu söyleyebilmek güç olmak, kendine tam anlamda güven duymaktır. Ve bu da yoktur TKP/ML'de. Kendine ve ideolojisine güvensizlik, onları halka karşı yalan söylemek durumunda bırakmakta, solla "rekabete" sokmaktadır.

Başkalarına ne mükelmel organları, kurumları ve örgütsel işlevlikleri olduğunu söylerken, aslında bunların işlemediğini, tersine hizip ve kompoların araçları olarak kullandığını gizlemektedirler.

Dost devrimci güçlerin zayıflaması sevinç vermiyor. Zayıflayan devrimdir çünkü. Zayıflamadan devrimci bir dinamiğin çıkmasını arzuluyoruz. Bunun için değılmesi gerekenle işaret ediyoruz ısrarla.

İsmi büyük kendisi yok kurumlarıyla, konferanslarıyla şignirken, başkalarını hep kolektiflikten uzak olmakla eleştirmek, TKP/ML için adeta bir siyasi gelenektir. Bu eleştirileri yapan TKP/ML'de hemen her şey sunidir. Kolektiflik yoktur örneğin. Yayınladıkları yazılarda, anlı şanlı kurumlarında kolektifliğin işlemediğine dair bir iz görülmüyor. Organları ve kolektivizm yerine yazılardan daha açık anlatılıyor ki, parmak hesapları, hiziplerle oluşturulan kompolar ve tasfiye vardır.

Her şey göstermektedir TKP/ML de. Kellimenin tam ve gerçek anlamıyla göz boyamaya yöneliktir. Hep "İliriyor-dur- Parti-zan" Ama hep gerile doğu...

Örgütsüz işçiler üzerinde yoğunlaşan kâr ve kargoculuk

Taşımacılık sektöründe kargoculuk Türkiye'de yeni denilebilecek bir hizmet kolu. Kargo işletmeleri özellikle '83 ve '84 yıllarından sonra gelişti. Bugün bu sektörde yaklaşık 10 bin işçi çalışıyor. Yeni kurulan kargo şirketleri ve açılan şubelerle birlikte bu sektörde çalışan işçi sayısı her geçen gün artıyor.

Her kargo şirketinin birçok da şubesi bulunuyor. Ülke genelinde 1000 dolayında kargo işyeri (şubeler, ana depolar) mevcut. Bu sayı, işkolundaki dağılımı ifade etmek açısından önemli.

Her türlü yük taşıma işleri önceleri ambarlarda yapıyordu. Ancak ambarlara gelen yük veya paket müşterinin ayasına kadar götürülüyordu. Ambarlardaki çalışma yöntemi hala böyle. İşte kargoculukta ambarcılığın ayrılık noktası burada başlıyor. Kargoculuk, özellikle küçük eşya taşımada ve bu eşyayı müşterinin ayasına ve evine götürmek anlamına geliyor. Kargoların ambarlardan ayrı olarak çok sayıda şubesinin bulunması, kasabalara yayılması bu hizmetin yoğunluğundan kaynaklanıyor.

Uzun ve yavaş işçi çalıştırarak kârlı bir işkolu haline getiren kargo işletmelerinin sayısı her geçen gün çoğalmaktadır. Yurtiçi Kargo'da 2500, Aras Kargo'da 3000, Anadolu Kargo'da ise 1200 işçi çalışıyor. Ayrıca, İstanbul, Expres, Expres Star, Murat ve son olarak kurulan İhlas Kargo faaliyet gösteren başka kargolar var.

Kargoculuk Neden Kârlı?

Kargoculuk bu işe el atan patronlar için oldukça kârlı bir alan. Teknolojik bir yatırım gerektirmiyor. Basit dükkanlar ve bodrum katlar işyeri sorununu çözüyor. Bu nedenle az bir sermayeyle kısa bir sürede büyüyebiliyorlar. Kargo patronları ile bu işyerlerinde insanca yaşam mücadelesi veren işçiler sürekli çatışma halindeydiler.

Kargoculuğun tatlı kârı işverenleri işçi ücretlerinden sürekli kasnı yapımlarında bir sonucudur. İşçiler ya asgari ücretle ya da bunun altında bir ücretle çalıştırılarak neredeyse bir sefalet ücreti kârı işçilerine kader olarak dayatılmaktadır. Fazla mesaiyle ücret ödenmediği gibi, normal ücretler de çoğu kez zamanında ödenmez. Sigortasız çalıştırılma oldukça yaygındır. Özellikle 2-3 kişinin çalıştırıldığı küçük kasabalardaki kargolarda sigortasızlık mesrulaştırılmıştır. Çalışanların zorlamasıyla yapılan sigortalılarda ise ayda 10 gün veya 15 gün gibi eksik prim ödenmektedir.

Kargo işçileri üzerindeki yoğun sömürü; düşük ücret ve sigortasız çalıştırılma ile de sınırlı değildir. Günde 12-13 saate varan bir çalışma sistemi vardır. Sabah işe giden bir işçi saat kaçta evine döneceğini tam olarak kestiremez.

İşçilerin çalışma yerleri oldukça pis ve dar. Yemeklerini çoğu kez yerde, paketlerin arasında ya da büro ile bitişik olan tuvaletlerin koridorlarında yerler. Çalışma biçimine uygun güçlere sahip değildirler. Yani kargo işçilerinin bu işyerlerinde çalışmada buradan elde ettiği düşük bir ücret dışında hiçbir hakkı yoktur.

Kargo Patronlarının Sendika Kabusu

Sendikalı örgütlenmenin başlaması kargo patronu için tam bir kabusur. Sendikalaşma çalışanları kargo patronlarının kasalarına stizilip gelen kâr alarının yavaşlaması demektir. Ancak kargo patronlarının buna tahammülü yoktur. İşte bu nedenle, sendikalaşma mücadelesi karşısında saldırılarını sürdürüyorlar.

Kargoculuk alanında ilk örgütlenme ve direniş Yurtiçi Kargo'da yaşanmış. Bu işkolunda örgütli olan iki sendikadan (Tünit-Türk-İş, Nakliyat-İş-DİSK) Tünit'e üye olan Yurtiçi Kargo işçilerinden 800'ü 1992 yılı başlarında isten atılmış. Bunun üzerine eyleme geçen işçiler Altunizade ve Levant'teki aktarma merkezlerini kuşatarak giriş çıkışları engellemişler, ailelerinin de desteğiyle buralara cadılar kurmuş ve polislin saldırılara karşı vermişlerdi. Aylarca değişik biçimlerde süren bu direniş, kazanmak için bedel ödemeyi göze almayan anayasaların direnişe etkin olmaya başlamasıyla birlikte dağılmış, buna rağmen Yurtiçi Kargo işçileri olumsuzluktan ders çıkarmışlardı. DİSK'e bağlı Devrimci Nakliyat-İş'in açılması bu işkolundan örgütlenmeye yeni bir canlılık kattı. Başta Aras ve Anadolu Kargo olmak üzere yürütülen sendikal örgütlenme çalışması kargo işçileri hak alma mücadelesini sürdürüyorlar. Bu mücadelede başarılı olmak, kargolarda yaşamın olan direnişlerden öğrenmeyi gerektiriyor. İşyerlerinin dağılımından yararlanarak sömürüyü yoğunlaştıran patronların oyunlarını bozmamanın bir yolu buradan geçiyor.

Aras Kargo işgali yaygınlaştırılmalıdır

Aras Kargo işçileri haklarını savunmak için direndiler... Sömürü ve Zulme Karşı Güç Birliği işçilerin yanında.

ların farkı yaparak giderdiler.

Elektriksiz, susuz ve yiyeceksiz kalan işçilerin işgali 29 Ağustos'ta da devam etti. Ankara Büyükşehir Belediyesi'nin çeşitli birimlerinden atılan işçiler 29 Ağustos'ta direnişlerini Aras Kargo önüne taşıdılar. İşgal karşısında aciz duruma düşen jandarma, burada direnişe destek için gelenlere saldırdı. Saldırı sloganlarıyla karşılık buldu.

Ayrıca Aras Kargo önüne destek için çeşitli DKÖ'lerden Nakliyat-İş'ten ve HADEP'ten yöneticiler de geldiler. Bu arada DİSK Genel Başkanı Rıdvan Budak Aras Kargo patronu Celal Aras'ta işçilerin taleplerini konusunda bir görüşme yaptı. Ancak görüşmeden olumlu bir sonuç çıkmadı.

Direniş 3. gününe giren işçilerin üyesi bulunduğu Nakliyat-İş Sendikası genel merkezi bir açıklama yaptı. Sendikaya üye olan işçiler üzerinde sürgün ve işten atılma tehditlerinin yoğunlaştığı belirtilerek, "Celal Aras'ı Türkiye işçi sınıfı adına ihtar ediyoruz: Aras Aktarma Merkezi'nde bir tek işçinin burnu karnasa, bir tek işçinin karnası dul, çocukları oksüz kalırsa bu işçilerin sırtından kazandığı servet kendisini kurtarmaya yetmeyecektir. Bu çağ dışı uygulamalara dur demek için, kendine insanın diyen, emekten yana olan herkesi basını ve kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyoruz."

Direniş üçüncü gününde işveren jandarma ile işbirliği yaparak işyeri önüne çekici getirtti. Çekicilerle kamyonları çekmek isteyen jandarmaların girişimini işçiler, kolların, mutfak tüpünün üzerine benzin dökerek ateşleyeceklerini söyleyerek geri püskürttüler. Aynı şekilde direnişin kırmak için başka şubelerden gönderilen bir grup Aras Kargo işçisi direnişçilerin kararlılığını görünce, direnişçileri desteklediklerini söyleyerek oradan ayrıldılar.

Aynı gün İHD Genel Başkanı Akın Birdal işçilerin çalışma haklarının gasp edilmesini konu-

şunda İLO'ya başvuracaklarını açıkladı.

Direnişin 4. gününde Grup Yorum ve Grup Ekin işyeri yakınında türkülerini söyleyerek direnişçi işçilere destek oldular. Direnişçi işçilerin de slogan attığı ve türküyü söylediği dinletisi sırasında, sırasında Sömürü ve Zulme Karşı Güç Birliği direnişe destek için bir mesaj okudu. Ankaralıdan çeşitli sendikalar ve sendikalara üye işçiler, işgalin dördüncü gününde direnişçileri yalnız bırakmadı. Ayrıca İstanbul'da çeşitli sosyalist dergilerin oluşturduğu platform ortak bir basın açıklaması yaparak direnişe destek çağrısı yaptılar.

Direnişe Destek

Aras Kargo direnişi Aras Kargo'da çalışan işçilerin yer yer işlerini yavaşlatmalarını ve viziteye çıkmalarını desteklendirdi. 31 Ağustos'ta yani direnişin dördüncü gününde İstanbul ve İzmir'deki Aras Kargo işçileri toplu vizite eylemi yaptılar. Yüzlerce işçi o gün vizite kağıdı alarak çalışmadı.

Genel-İş Sendikası'nın çeşitli şubelerine üye yaklaşık 100 işçi ise 1 Eylül'de İstanbul Akşaray'daki Aras Kargo işçileri önünde toplanarak protestoda bulundular.

Eylem sırasında Bem-Sen'li Memurlar, "Kargo İşçisi Yalnız Değildir", "Aras Kargo Kuvvetimizi Yaygınlaştıralım" dövizlerini açarak işçilere destek verdiler. Ayrıca işçiler eylem sırasında "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "Yaşasın Onurlu Direnişimiz", "Yaşasın Aras Kargo Direnişimiz" sloganlarını attılar.

Direniş Saldırıyla Kırıldı

Elektrikler, su, telefonlar kesilmiş, kendilerine ekme ve su verilmeyen direnişçilerin işgaline besnedi günde jandarma ve polis saldırdı. İşçilerin yorgun ve uykulu olduğu sabahın erken saatlerinde yapılan saldırı sonucu direniş kırıldı, işçilerin tamamı yerlerde sürünerek gözetilme alındılar.

Hükümet Köy Hizmetlerini ortadan kaldırıyor

İktidar, Köy Hizmetleri Müdürlüğü'ne bağlı işyerlerinde çalışan 46 bin işçi üzerinde çeşitli oyunlar oynuyor. Köy Hizmetleri'nde yolda 9 ay çalıştırılıp 3 ay ücretsiz zorunlu izne çıkarılan işçiler Çillerin 5 Nisan kararları kapsamında köylere yönelik hizmetlerin neredeyse tamamını ortadan kaldırmayı hedeflemesi nedeniyle bugün "işsizlikte karşı karşıyalar".

Bugüne kadar ki uygulamaya göre, toplu sözleşme gereği işçiler her yılın Mart ayında işe başlıyor. Kasım ayının sonunda ise mevsimlik izne çıkarılıyor. Bu yıl ise, hükümetin Ağustos ortalarında aldığı bir kararla işçilerin 9 aylık çalışmasının üç ay indirildiği, işçilerin önemli bir kısmının iş isten çikartılacağı açıklandı. Bu karara ülkenin her yerindeki işçilerden yarım tepki gelmesi üzerine çok eden hükümet, işçilerle ilgili olarak birincisinden hiç de iyi olmayan ikinci bir karar daha aldı. Bu karara göre ise; ayda ortalama 10 milyon ücret alan işçiler toplu sözleşme kapsamından çıkartılıp asgari ücretle çalıştırılacak, ayrıca yolda 5 aya indirilen çalışma süreleri 1 ay uzatılacak! Bu "yeni" düzenleme de sonuçta binlerce insanın işten alacak olması gerçeğini değiştirmedi.

"Yolda 120 Gün Çalışmak Eve Ekme Götürmeye Yetmeyecek"
Hükümetin toplu kıyım ve hak gaspı politikası Köy Hizmetleri'nde çalışan işçilerin

Haklarımızı, ancak onlar için sürekli mücadele ettiğimizde alabiliriz ve koruyabiliriz. Unutmayalım ki, bizlerin insanca yaşamasına engel olan düzenin ta kendisidir...

Adana'da, Samsun'da, Trabzon'da, İzmir'de, Ankara'da ve Köy Hizmetleri Müdürlüğü'ne bağlı kurumlarda olduğu birçok yerde aynı anda eyleme geçmesine neden oldu. İşçiler ilk tepkilerini müdürlük binalarının önünde sloganlı ve alkışlı protesto gösterileriyle ortaya koydular. Daha sonra gündemlerine açık grevini koyan işçiler, şu günlerde bir yandan üyesi oldukları Yol-İş Sendikası şubelerinde açık grev yaparken, bir yandan da bulundukları tüm illerden Ankara'ya yürümeyi tartışıyorlar.

Trabzon'da 2 sendika yöneticisi ve 8 işçi Yol-İş Sendikası'nda başlatılan açık grevini 31 Ağustos'ta bitirdiler, işçiler bundan sonraki eylemlerinde sendika merkezinin alacağı kararları bekleyeceklerini belirttiler.

Samsun'da ise hükümetin aldığı karar bu ilde çalışan 1500 işçiye harekete geçirdi. 15 Ağustos'tan sonra Samsun'da giden Devlet Bakanı Aykon Doğanla görüşmek için Samsun Büyükşehir Belediyesi Dinlenme Tesisleri'ne yürüyerek kararın protesto eden işçiler, onların polis tarafından kesilmesinin ardından DYP binasını bir süre işgal ettiler. Şu anda protestolarını Köy Hizmetleri İl Bölge Müdürlüğü önünde sürdüren Samsun Köy Hizmetleri'ne bağlı işçiler de sendikacılarla birlikte daha etkili eylem biçiminin kararını almaya çalışıyorlar.

Köy Hizmetleri'ne bağlı işçi-

ler İzmir, Bursa, Çanakkale, Balıkesir, Bilecik ve Adana'da, sendika yöneticileri ve bir grup işçile birlikte 3 günlük sembolik açık grevleri yaptılar.

İzmir'de yapılan açık grevinden sonra gazetemize bir açıklama yapan Yol-İş 2 Nolu Şube Başkanı İsmail Evren şunları söyledi: "Tek amaçlı eylem yapmayı düşünmüyoruz. Geçmişte 9, 10, 11 ay çalıştırılan işçiler bugün 3 ay çalışmayla açığa mahkum ediliyor. Yolda 120 gün çalışmak, eve ekme götürmeye yetmeyecektir. 1995 yılındaki toplu sözleşme görüşmelerinde çalışma süresinin 9 aya daha fazla olmasını isteyeceğiz."

Eskişehir'de ise Köy Hizmetleri Bölge Müdürlüğü, İl Müdürlüğü ve Araştırma Enstitüsü'nde (Kütahya, Afyon, Uşak'ta çalışanlar dahil) çalışan 1800 işçinin daha önceki eylemleri açık grevine döndü. İşçiler, bir aylık uzatmanın kendilerine asla ödemediklerini, SSK hizmetlerinden yararlanmaya da yetmediğini söylediler. 31 Ağustos'ta Yol-İş Sendika Şubesi'nde 55 işçinin başlatıldığı açık grevi 3 gün sürdü. İşçiler açık grevinden önceki günlerde ise DYP ve SHP il binalarına giderek hükümetin tutumunu protesto eden ve sorunlarına çözüm beklediklerini belirten görüşmeler yaptılar.

İşçi Hareketi gazetesinin Adana temsilciliği açıldı

Mücadele (Adana)- 21 Ağustos'ta yapılan İşçi Hareketi gazetesi temsilciliğinin açılışına işçilerden, öğrencilerden, ailelerden yaklaşık 60-70 kişi katıldı. Açılış sırasında bir konuşma yapan temsilci Semsettin Kalkan, oligarşinin emekçi halka yönelik baskı politikalarını ve buna karşılık neler yapılması gerektiği konularına değinirken, Bağcılar direnişini se-lamladıklarını belirtti. Daha sonra devrim şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Saygı duruşundan sonra Grup Nisan Gününe açılışa katılanlara bir dinleti verdi. Cezaevlerinden, işçilerden, öğrencilerden, çeşitli gazete temsilcilerinden gelen mesajlar büyük bir coşkuyla karşılandı. Açılış programı çekilen halaylarla sona erdi.

Oligarşinin ezilen, sömürülen halkların sesi soluğu olan sosyalist basını sadıklanını yönettiği bir süreçte İşçi Hareketi gazetesinin Adana Temsilciliği'nin açılması sosyal basının susturulmaya-çak- bir kez daha gösterdi.

Zonguldak sessizliğe gömülmek isteniyor

24 Ağustos Çarşamba günü GMİS (Genel Maden İş Sendikası) binasında "Maden ocaklarının kapatılmasına karşı çözüm yollarını bulma ve yapılacak eylemlerle ilgili bir araya gelindi... Toplantıya Milletvekili Necdet Yazıcı, siyasi iktidar sözcüleri, belediye başkanı ve birçok dinleyici katıldı. Yapılan açıklamalar onların gerçek yüzlerini ortaya çıkardı. Kısacası: halkın tepkisini etkisizleştirme, sosyal patlamanın önüne geçmeye çalışıyorlardı. Ancak Zonguldak'ın kamuoyunun gündeminden düştüğünü söyleyen, ANAP'lı Belediye Başkanı Zeki Çakan'ın cesaiz ve olumsuz havası üzerine tepkiler yükselmeye başladı. Dinleyiciler Çakan'ın sözlerine inanmıyor hesap soruyorlardı. Konuşmaya müdahale eden işçiler Zonguldak'ın gündemden düşmesinin sebebinin ve sorumluluğunun Zeki Çakan gibi çıkar peşinde olan insanlar olduğunu söyleyerek bölüm bölüm salonu terk edip kulliste

beklediler.

Daha sonra ANAP'lı Başkanı Enver Aygül, Özpetik-İş Sendikası Sekreteri Taner Camyurt, Kozlu Belediye Başkanı Yusuf Kaldı'nın konuşmacı olarak katıldığı kurul, üst düzey bürokrasinin Ankara'ya gidip başkanla görüşmesini istedi. Bu arada salondan gelen tepkilere kulaklarını tıkayan sözde kurtarıcılar sonuç kararının iki gün sonra basına kapalı alınmasına karar vererek toplantıyı bitirdiler. Zonguldak halkının yakından tanıdığı sendika ağaları ve siyasi iktidar sözcüleri bu toplantıları yaparak tepkileri düzen sınırları içinde tutmak istemektedir. Toplantı, kurul vb. oyalmak taktikleriyle Zonguldak halkı kendi kaderine terk edilmek isteniyor. Zonguldak sessizliğe gömülmek isteniyor. İşçi kıymının yaşanmaması için işçi sınıfının, emekçilerin birlikte mücadelesi ve kendi sorunlarını sahip çıkarak mücadele etmesi kaçınılmaz bir gerekliliktir.

TÜGSAŞ işçilerinden Cumhuriyeti protesto

Samsun (Mücadele)- Samsun'da Türkiye Gübre ve Azot Sanayi'nde (TUGSAŞ) çalışan işçiler Cumhuriyet gazetesinin kendileriyle ilgili olarak yazdığı yalan habere tepki gösterdiler. Söz konusu haber, gazetede 24 Ağustos'ta yayınlanmıştı. Cumhuriyet gazetesindeki bu habere göre, kamu işyerlerinden biri olan TÜGSAŞ'ta 5 Nisan kararlarına takılan sözleşme farklarının ödenmesine izin çıktığı belirtilip, "İşçilere %60.05'lik zamalı maaşları ödendi. Böylece TÜGSAŞ'ın Samsun fabrikasında çalışan ilkökul mezunu 25 yıllık bir işçinin net maaşı 49 milyon 605 bin liraya yükseldi," denildi. Oysa bu oranda bir artış söz konusu değildi. TİS ile kazanılmış yeni haklar da içinde olmak üzere, işçilerin ortalama ücreti, aylık 14 milyon 582 liradır. Ayrıca bu rakamın ortalamaya olduğunun altını çizmek gerekiyor. Çünkü, fabrikada 3 milyon 800 bin TL'ye çalışan işçiler de var.

Cumhuriyet gazetesinin yaptığı bu haber, işveren yetkililerinden alınmış, hiçbir işçiye veya sendika yetkilisine doğrultulmadan verilmiştir. Cumhuriyet gazetesinin tavrı da toplu sözleşme dönemlerinde hak

arayan işçilerin ücret talebini aslının kat kat üstünde gösteren diğer burjuva basınından farklı değildir. "Haksız kazanç sağlıyorlar imajı yaratarak kamuoyunda işçi düşmanlığı yaratmaya yönelik yayınları geçmişte olduğu gibi bugün de sürdürüyorlar."

Samsun TÜGSAŞ işçileri Cumhuriyet'in tutumunu 25 Ağustos'ta fabrika önünde bir basın açıklaması yaparak protesto ettiler. İşçiler, Cumhuriyet'in ilgili haberde aynı işyerindeki işçi ve memur ücretleri arasındaki farkı da iyi niyetlece koyarak, işçi ve memurları bölmeye çalıştığını belirli; bu gazetenin açıkça art niyetli

olduğunu dile getirdiler, basın açıklamasının sonunda şu görüşler de yer aldı: "Günümüzde baskılara, anti-demokratik yasalara ve sömürüye karşı yükselen halk muhalefeti ni sindirmek için, halkı ve memurları, işçilere düşman etmek isteyen hükümet ve sermayenin tuzağına düşmeyeceğiz. Cumhuriyet gazetesini bu yalan haberlerle uğraşacağına, memurların grevli, toplu sözleşmeli sendikal haklarının verilmesi için çalışın. Biz memur arkadaşlarla dayanışmaya her zaman hazırız. (...) Emekçiler adına, emekçileri bölmeye çalışan medyanın oyunlarını bozacağız."

İşçi Hareketi gazetesi anketi

TTK ve DÇ kapatılamaz!

İşçi Hareketi gazetesi Zonguldak Temsilciliği Temmuz ve Ağustos aylarında Zonguldaklı emekçiler arasında bir anket çalışması yaptı. Ev kadınlarına, madencilere, öğrencilere, esnaflara 5 Nisan kararları, Zonguldak'ın geleceği ve emekçilere düşen sorumluluklar çerçevesinde çeşitli sorular yöneltildi. Sabırlı bir çalışmayla yürütülen anket sırasında evler, işyerleri, ocaklar, işçi kahveleri ziyaret edildi. Çalışmalar ilgi görürken, ankete katılan bazı emekçiler tekrar görüşmek istediklerini belirttiler.

İşçi Hareketi gazetesi Zonguldak Temsilciliği anketin amacını "Temel hedefimiz, anket sonunda birtakım matematiksel sonuçlar elde ederek soyut yorumlar yapmak değil. Ankete insanların beklentilerini, ruh hallerini, korkularını, kaygılarını görmeye ve devrimci çözüm önerileriyle birlikte, bu sorunların nasıl aşılanacağını açıklamaya çalıştık" diye açıkladı.

"Ocaklar ve Demir-Çelik Kapatılsa Zonguldak Bir Göç Şehri Olur"

"TTK ve DÇ'nin kapatılması Zonguldak ve Karabük'ü nasıl etkiler?" Belgeğin kaderini ilgilendiren soruyu her ke-

sim ayrı ayrı yanıtlanmasına rağmen, ortaya çıkacak sonuç herkesin simdiden görebildiği kapkara bir tabloyu çiziyordu. Ocaklar ve Demir-Çelik kapatılırsa bu bölgedeki yaşam felç olur. İşsizlik, açlık ve yoksulluk ar-Ocaklar ve demir-çelik atılırsa, Zonguldak bir şehri olur. Ahıksızlık, kuluş ve hırsızlık artar, top-sal değerler yok olur, yaşam tümüyle durur.

"Eskiden Ay Başında Başımız Dikti. Bugün ise Yarınımızdan Ümitsiziz"

"5 Nisan 'istikrar' paketi adı altında çıkan paketin size etkisi nasıl oldu?" sorusuna, işsizler "Zaten işimiz yoktu ama en azından iş bulma umudumuz vardı. Bu paket sayesinde iş bulma umudumuz sönüdü," yanıtını verirken, işçiler ise "İyice fakirleştik, alım gücü-

müz yarı yarıya düştü, maaş ve primlerimiz zamanında ödenmiyor. Eskiden ay başında başımız dikti. Bugün ise yarınımızdan ümitsiziz," dediler. Ev kadınları da, "Bir şey almak için günlerce düşünür olduk. Tüm harcamaları kısayoruz. Mutfağa giremiyoruz. Evde huzursuzluklar başladı," diyorlar.

İşçinin, memurun alım gücü düşünce bundan direkt etkilenenler esnaflar oldu. Onlar da, "Alım gücü düşen halk alışverişini azalttı. Zaten zam paketinden önce de işlerimiz durmuştu, şimdi tümüyle durdu. Paketin adı istikrar değil, zulüm paketi. Esnafların alınan ek vergilerle sermaye kesimi besleniyor. Bizlere ise mezar kuyusu kazılıyor," diyerek geleceklelerinden korktuklarını belirttiler.

"Bu Kez Mengen'den Dönmeyiz"

Anketin sorularından biri de "TTK ve DÇ kapatılırsa nasıl bir tepki gösterilecek ve neler yapılması gerekir?"di. Bu soruya alınan yanıtlar net bir sonuç ortaya çıkarmasa da, "Bu kuruluşları sahipleri işçilerdir. Ülkenin içinde bulunduğu durum dahil, zararların tek kaynağı devletler, fatura ise emekçi halka çıkarılıyor. Buna izin vermiyoruz. Kişisel tepkiler bir şey ifade etmez. Sorun sadece Zonguldak ve Karabük'ün sorunu değil, tüm ülkeyi ilgilendiren bir sorundur." noktasında toplanıyordu.

Tepki olarak hemen hemen herkesin aklına ilk olarak Ankara yürüyüşü geliyor. "Bu kez Mengen barikatını aşmakta kararlıyız. Mengen'den dönmeyiz," diyenler var. Bunun yanında esnaflar da, dükkanlarını kapatarak işçilerle birlikte eylemlere katılacaklarını söylüyorlar.

Ancağ bütün bu tepkilere rağmen Zonguldak halkı TTK ve DÇ'nin kapatılmayacağına inanıyor, daha doğrusu inanmak istiyor. Bu konuda atılmış adımların olduğu herkeşse bilinip içten içe tasfiyeler yaşanırken, işçiler bu işlemler kapatılmadan bir şeyler yapmayı mantıklı bulmuyor.

"Sendika Önderlik Etmesze, Kişisel, Örgütlü Olmayan Eylemler Doğar"

"Onca vaatlerine, pratik tavrılarına karşın işçi sendikaları (Türk-İş, Hak-İş, DİSK) Zonguldak'a sahip çıkabilir mi?" Bu soruya, ankete katılanların %53'ü 'çıkamaz, %33'ü 'çıkabilir' derken, %14'ü ise 'kararsız' kaldı. Çıkamaz diyenlerin bir kısmı "San sendika oldukları ve düzene hizmet ettikleri için işçinin sorunlarına sahip çıkmak bir yana, onların önünü tıkayıp haklarını aramasını engelliyorlar," derken, bir kısmı da, "Çıkamazlar, çünkü hepsi koltuk derdinde, işçiyi düşündükleri falan yok," dedi.

TTK ve DÇ'nin kapatılması kararına karşın sendikalar yasal yollardan bir şeyler yapıyor görünerek, işçileri yanıltıyor ve tepkilerin önünü de almış oluyorlar. İşçilerdeki "DÇ ve TTK kapatılmaz" görüşü sendikaların bilinci olarak yayıldığı söylenilerin bir ürünü. Sendikaların hantal ve göstermelik yaklaşımına ne kadar tepki duyulsa da, alternatifsizlik özellikle GİMİSİ tekrar ön plana çıkıyor, işçilerin bugün GİMİS'ten bir şeyler beklemesi, GİMİS diye diğer sarı sendikaların haklarını savunduklarına inandıklarından değil, alternatif boşluğundan kaynaklıdır.

Sendikal mevzimizi sınıf bilinci

Belediye memurlarının mücadelesi, gerek kamu emekçileri gerekse de tüm işçi sınıfı içinde kendine önemli bir yer edindi. Memurlar içinde ilk sendikal örgütlenme, belediyelerde yaygınlık kazandı. Bütün bu çalışmalarda, memurların sendikalaşmasını destekleyen SHP'li belediye başkanlarının da rolü oldu. Ya da bir başka ifadeyle, SHP'li yöneticilerin ileri-demokrat memurları kendileri için oy potansiyeli olarak değerlendirmeleri, sendikal hak mücadelesini destekliyor görünmelerini sağladı.

SHP'nin veya herhangi bir düzen partisinin emekçilerden çıkar sağlamaya çalışması, oy hesabı yapması anlaşılabilir bir şeydir... Ancak, asıl olan ilerici, devrimci, demokrat memurların onların bu politikasına karşı uyanık olması ve onların tezgahlarına alet olmamasıdır. Bugün belediyelerde, gerek örgütlenme gerekse de mücadelede yaşanan kıranlık, hafta günlerime, devrimci-demokrat sendikacıların SHP'li belediye başkanlarının ürünüdür. SHP'li belediyeler 27 Mart seçimleriyle birlikte mevzilerini kaybedince, bunlara birlikte rehaver içinde sendikacılık yapanlar ve toplu sözleşme çalışmaları, TİS çağrılan yapanlar da, seçimi kaybeden başkanlarla birlikte ortadan kaybolmuşlardır. Kendi gücüne güvenerek çalışmalarını yürütenler bunun dışında olmakla beraber, sendikal çalışmanın zayıflamasının bir sonucu olarak gerek Tüm Bel-Sen, gerekse de Bem-Sen'e üye bazı memurlar, birkaç belediyede bu sendikalarla ittifak ederek, gerici sendikalara yönelmişler veya yeni belediye yöneticilerine yaranmak için bunlardan uzak durmayı yeğlemişlerdir.

Peki bizim savunduğumuz sınıf ve kitle sendikacılığı ne kadar yaşama geçirilmiş oluyor? Sendikalarımıza üye yaptığımız insanların ittifak etmeleri ya da devlet güdümüne sendikaya yönelmeleri neyin sonucudur?

Gelinen noktada yaşadıklarımızı da göz önüne alarak, sınıf politikamızı, sınıf sendikacılığımızı yeniden gözden geçirmek durumundayız. Sınıf sendikacılığı tüzüklerimizde de yer aldığı kadıyla ırk, dil, din, cinsiyet vs. farkı gözetmeksizin bütün çalışanların çıkarlarını semaye karşısında birleştirilmesi, ortak bir polada eritilmesi gerektiriyor. Bir başka düzen partisinin işbaşına gelmesiyle, çevremizde kümelenen emekçiler bizi terk ediyorsa, onların düzen partilerinden olan beklentilerini kıramadığımız, emekçi sınıfın bir insanı olarak onları kendi sınıfının birinci ve perspektifine sahip bir insan olarak dönüştürmediğimizdir. Oysa devrimci sendikacılık, sınıf sendikacılığı, emekçileri karşı geniş ve ileriyi yönelik politikalar üretmek, onları yaşamda kalıcılaştırması gerektiriyor. Bizlerin eksik bıraktığı yan budur. Me-

muratı eğitmedik, onları ekonomik talepli eyleme katmakta her şeyin hallolacağını sandık. Veya bunun dışında siyasal duyarlılığımız karşında onları bazı genel eylemlerimize katmakla, siyasal bilinç aşıladığımız sanısına kapıldık. Emekçileri ortak sınıf çıkarları etrafında birleştirmek, dönüştürmek ve bu ilişkileri kalıcılaştırmak, sadece onlarla eylemlerden eyleme değil, yaşamın bütün alanlarında birlikte olmayı gerektiriyor. Memurları ancak bu birliktelik etrafında eğitebilir, geleceğe yönelik olumsuz beklenti ve tavırlarının önüne geçebiliriz. Veya "Onlar üye biz sendika yöneticisiyiz, işyeri temsilcisiyiz" konumundan kurtarmak da gerektiriyor. Bulduğumuz işyerlerinde onlara sendikayı sahiplenirken, sıradan ve sadece denilen yapan bir üye konumundan öte, kendisini sendikanın sorumlu bir elemanı olarak görmesini sağlamak gerek. Aksi takdirde, üyeler bir tarafta, yöneticiler bir tarafta ve üyelerin nerede, ne zaman, ne türü tepki göstereceğini bilmeyen yöneticiler olarak kalırız. Dolayısıyla aramızdaki mesafe nedeniyle onların bizden ayrılp girmesini hissetmeyiz bile.

Zararın neresinden dönlürse kâdır. Belediyelerde ileri-demokrat sendikacılar SHP'den sonra, diğer düzen partisi başkanlarının peşinden girmesine daha fazla seyirci kalmamalıdır. Bu kopuşun özü, "Sorunlarımızın çözümünü düzen partilerinde değil, örgütlü gücümüzdedir" bilinciyle kesilmelidir. Sınıf sendikalarının destek alacağı güç, düzen partileri değil, emekçi sınıfın haklılığına olan inançtır. Bu inanç kavranmadığı takdirde, araya düzen partileri ve onların yöneticileri girerek, sınıfımızın çıkarlarını, kendi sınıfının, yani sermayenin lehine kenimmeye, kullanmaya devam eder. SHP'li belediyeler dönemindeki rehavetimiz, sendikal geleceğimize yönelik kalıcı ilişkiler geliştirememiz, "Nasıl olsa memurları üye yaptık" deyisimiz, bugün sendikal varlığımızın zarar görmesine yol açmıştır. Bu zararın daha fazla gelişmesini engellemek zorundayız. Bütün hesaplarımızı sınıfın haklılığı ve ortak çıkarları noktasında yoğunlaştırıp, hem günlük, hem de uzun vadeli çalışmalarımız buna göre ayarladığımızda, kopuşun önüne geçmememiz olanaksızdır. Temel matrememiz, yerel seçimlerden yerel seçimlere değişecek olan belediye başkanları değildir, alamaz da. İnsanların mevcut düzenden umudunu kesecek sınıf bilinci, eğitim temeli taşı haline getirmemiz, onlarla yaşanabilecek gerçek bir dünyayı kazanma anlayışı, sınıf sendikacılığımızın da mayası olmalıdır. Böylesi bir anlayıştan uzaklaşma veya yoksun olma, işyerlerinde de sınıf sendikacılığının ayakları havada kalmaya demek olur.

Gedikpaşa esnafı ve çalışanları: "Tefecilerin altında eziliyoruz"

Cekic seslerinin yoğun olduğu, Balıy kokusunun yayıldığı Gedikpaşa semtine giriyoruz. İki ağır deni, Balıy ve tuvalet kokusuyla dopdolu hanlardan birine konuk ediyoruz kendimizi. Girdiğimiz her dükkanın duvarları futbol takımlarının posterleri ve sanatçıların resimleriyle dolu. Bazen işçilerin birbirleriyle sakalsızları, konuşmaları çekic seslerini bastırıyor, bazen de tersi. Dükkanın içinde gözümüze çarpan ilk şey iki küçük el tezgahı oluyor. Kalfalar, oraklar yanlarında ayakbaşı kılıpları, ellerindeki çekicleriyle deriye şekil vermeye çalışıyorlar. İçeride gıremizde birlikte konuşmalarını kesip gözlerini bizlere çeviriyorlar. Kundura işçilerine onları tanıtmak, sorunlarını öğrenmek ve yazmak istediğimizi söylüyoruz. Sanki yılların yorgunluğunu içlerinde taşırcasına iç çekiyorlar. Bir yandan çekic sesleri devam ederken diğer yandan bir işçi harajisini anlatılmı diye söze başlıyor, "Evimize ekme götüremediğimiz mi, sigortasız çalıştığımız mı, senenin 6 ayında işsiz kaldığımız mı anlatalım" diyor. Şaşıyoruz! Anlatıkları kucaklayan bir sendika yok. Sendikasızlık, sigortasızlık... Bugünleri sorunla dolu. Yarımları ise kaygılarla... Devam ediyor Salim Usta: "Bununla birlikte mesleğimizde bir geleceğimiz yoktur. Sigortasız ve sağlıksız bir ortamda çalışıyoruz. Sanatkarlar çocuklarına kendi işlerini öğretmeye çalışıyor ama bu işte kimse kendi ödünü bu işe sokmaz. Bizim çektiğimiz evladımızın çekmesini istemeyiz. Geleceği yok bu işin. Genellikle bu piyasada fiyatlar ayakbaabının atölyeden çıkışına bağlıdır. Ayakkabı buradan kaçsa çıkarsa bizler onun %30'unu alınız. Geleceği olmayan bir meslek olduğu için kunduracılığın yakın bir zamanda ortadan kalkacağını düşünüyorum."

"Nesli Tükene Hayvanlar Gibi"
45 yaşındaki 33 senelik ayakkabı ustası Salim Yaman neden geldiğini öğreniyor. Hemen söze giriyor: "Hani devlet nesli tükenen hayvanları korumaya alır ya, yakında bizleri de öyle korumaya alacaklar" deyip güliyor. Salim Usta'nın kahkahaları bizleri de güldürüyor. Biriden yüzündeki o tebessüm kayboluyor. "Gidin bütün dükkanları dolaşın, yaş ortalaması 30'un altında pek kimseyi bulamazsınız. Bu meslekten herkes kaçıyor. Artık bu meslek ölüdü. Çünkü kimse evine iyice ekme götüremiyor. Bizler burada yapıpımız iş kadar para alınız ama bu bile bize bağlı değil. Haftada 30 çift ayakkabı yapmak istesen bunu başaramazsınız. Çünkü bir ayakkabının ortaya çıkabilmesi için senin dışında da birçok işin yapılması gerekmektedir. Yani bir ayakkabının frezesi, forası var... Bunlar hep bizim dışı-

mızdadır. Bunları şikayet olsun diye söylemiyorum. Piyasa böyle işler. Gedikpaşa'da, Normalde bizlerin bir evi geçindirebilmesi için haftada en az iki milyon lira almamız lazım. Ama gel gör ki nasıl alacakmış. Bazen dükkan sahipleri bu parayı alamıyor. Tefecilerin elinde onun mali kayıyor. İsteddiğimiz parayı alamadığımız gibi senenin belli zamanlarında işsiz kalınız, buna ölü zaman denir. Bu zaman ustaya bağlı bir olaydır. Biz isterse çalıştır isterse çalıştırmaz. Çalıştırmazsa senenin 5-6 ayı işsiz kalınız."

Salim Usta anlatıyor da anlatıyor. Çalışanları kucaklayan bir sendika yok. Sendikasızlık, sigortasızlık... Bugünleri sorunla dolu. Yarımları ise kaygılarla... Devam ediyor Salim Usta: "Bununla birlikte mesleğimizde bir geleceğimiz yoktur. Sigortasız ve sağlıksız bir ortamda çalışıyoruz. Sanatkarlar çocuklarına kendi işlerini öğretmeye çalışıyor ama bu işte kimse kendi ödünü bu işe sokmaz. Bizim çektiğimiz evladımızın çekmesini istemeyiz. Geleceği yok bu işin. Genellikle bu piyasada fiyatlar ayakkabının atölyeden çıkışına bağlıdır. Ayakkabı buradan kaçsa çıkarsa bizler onun %30'unu alınız. Geleceği olmayan bir meslek olduğu için kunduracılığın yakın bir zamanda ortadan kalkacağını düşünüyorum."

"Kendi Aramızda Birlik
Oluşturamadığımız için..."

Salim Usta'dan sonra söze ustalardan Hüseyin Sağın alıyor. Gedikpaşa'nın gerçek anlamda emektan sayılabilecek bir emekçi. 22 yıldır burada. Döktükleri alinlerinin ve somürünün her geçen yıl kat-

landığını anlatıyor. Sömürü mekanizmasının bir yanından "Kavafalar var, yani tüccarlar. Sömürü diyor Hüseyin Usta, örgütsüz olduğumuzdan:

"Bugüne kadar burada yaşanan sorunlarda bir düzleme olmadığı gibi her geçen gün artmıştır. Bugün emeğimizi kavafalara teslim ediyoruz ve karşılığını alamıyoruz. Ama bu kavafalar bizler yaratıyoruz. Kendi aramızda bir birlik oluşturamadığımız için bunlara bağımlı kalıyoruz. Eğer bir birliği sağlayabilirsek mallarımızı bu tüccarlar değil, kendimiz pazarlar, emeğimizin karşılığını alabiliriz. Bu kavafalardan alamadığımız paralar yanımızdaki işçiler yansıyor. Onlarla iç içe çalıştığımız için bir işveren işçi diyalogu olmuyor. Bir de parasını veremediğimiz zaman işçiler bizleri yönlendirmeye başlıyorlar. Yani istediğimiz kalitede istediğimiz ölçüde ürün alamıyoruz. Bunu almak için de işçiler üzerinde bir yaptırımımız olmuyor. Kundura işçisi biraz özgürlüğüne düşkündür. Üç dört kişi bir araya gelecek sermayesini atıp işini daha ilerletme yerine, dükkan kurarak kendi özgürlüğünü tefeci tüccarlarla bağımlılığa dönüştürüyor. Bunu aşabilmenin bir dernek çatısı altında olup olmayacağından emin değiliz. Çünkü bir dernek birkaç insanı değil, tüm işçileri bir araya getirmek için çıkar. Buradaki insanlar üç ortakla iş yapmaktan sıkılıyorlar. Bu nasıl olur bilemem."

KES-DER (Küçük Esnaf ve "Onursuzluğu

Gedikpaşa esnafı çalışanları örgütsüz. Ama şimdi bu eksikliği yantı oluşturabilmek için atılmış mütevazı bir adım var. KES-DER yani Küçük Esnaf ve Çalışanlar Dayanışma Derneği... Kurulduğu ilk yıl olmuş ve tüzüğü işçilerin Bakanlık tarafından onaylanmış. Derneğin bir özganlığı de işçilerle birlikte işveren durumundaki küçük esnafla da dayanışmayı amaçlaması. Çünkü birkaç istisna dışında Gedikpaşa'nın esnafı emekçi. KES-DER üyelerinden Yasar Tabir ile küçük esnafları ve çalışanları sorunları, bu sorunlar karşısında KES-DER'in yeri, işlevi ve neleri amaçladığı üzerine görüşüyor.

"KES-DER sadece Gedikpaşa'daki esnafı, çalışanlarına değil, İstanbul genelindeki küçük esnafla yönelik bir çalışmayı önüne koyarak kuruldu. Küçük esnaf, fabrika işçisi gibi, kimi sosyal haklı, iş güveni olan bir işçi değildir. Kundura ustası, kalfası, çirafi her an kapı önüne kona bilir. İşin istikrarsızlığı her an onları işsizlikle tehdit ediyor. Sağlıksız iş koşullarında çalışıyorlar. KES-DER bu çalışan insanlara politika üretme, politika gününme hedefini önüne koydu. Küçük esnafın bugün yaşa-

Çalışanlar Dayanışma Demeği):

Kimse Bize Layık Göremez"

diği birçok sorun karşısında bir o kadar da duyarsızlığı söz konusudur. Bunun somut örneğini şöyle anlatayım. 5 Nisan kararlarını protesto etmek için bir çağrıda bulunduk. Bunun yapılmasına da haftalar öncesinden başlanıyordu rağmen, gelen insan sayısı iki elin parmaklarını geçmedi. Bu insanlar 5 Nisan kararlarından etkileniyor mu? Mutlaka etkileniyor. Ama günlük yaşayış, günü kurtarmaya çalıştıkları için bunun farkına varmıyorlar.

Biz KES-DER'ler olarak bu sorunlarla uğraşyoruz. Bizim buranın küçük esnafının en büyük sorunu ürettiği malın karşılığını alamamasıdır. Ürettiği malları kavat toptancılara kaptırmaktadır. Malını bu insana götürdüğü zaman tamam, %30'unu veririm, geri kalanını da çek senede öderim" diyor, malı götürdüğünde %30'u dahi almıyor. Böyle olunca, dükkan sahibi derinden köşeli seçilse, yanında çalışan ustasına hatta çarçısına kadar borçlu kalıyor. Ve insan ezilmece, onursuzlaşmaya başlıyor.

Küçük atölye sahipleri kalfalarıyla iç içe çalışıyorlar. Kalfalar da işi biraz öğrenince ustam bu işi yapabiliyorsa ben daha iyisini

yapmam diyerek, karısının kolundaki iki bileziği alıp, sağdan soldan borç para bularak bir dükkan açıyor, o da ustasının düştüğü duruma düşüyor. İşte bu tefeci tüccarlar piyasayı ellerine geçirecek insanların sırtından para kazanıyorlar. Kunduracıların örgütlü bulundukları umumi ayakkabıbeçer derneği var. Bizler buranın bu tefeci tüccarlara karşı bir tavır almamız istedik. Ama bu derneği tefeci tüccarlar eline geçirdikleri için talebimiz geri çevrildi.

Bugün Türkiye'de yılda 140-200 milyon çift ayakkabı üretiliyor. Bunun 3-4 milyonu fabrikalarda, geriye kalanı bu küçük atölyelerde üretiliyor. Gedikpaşa'da 8 bin kayıtlı, 4 bin kaçak çalışan küçük atölye vardır. Buralarda çalışan insanların sayısı da 60 bini buluyor ve tüccarın insafına kalmış durumdalar. Biz KES-DER'ler olarak bir üretim kooperatifini kurarak kendi üretimimizi kendimiz pazarlamayı hedefliyoruz. Ve bunu başıncamızza ineniyoruz. Bizlere ezilmiştik, umutsuzluğu layık görenlere kendi örgütlülüğümüzü göstererek onursuzluğu onlara yitkacağız. Biz bunları başılabilecek güçteyiz."

RP'li Başkan sözleşmeye yanaşmıyor

Gaziantep Şehit Kamil Belediye'si'nin RP'li Başkanı Mehmet Bozbiyik toplu sözleşmeye yanaşmıyor.

Öcak ayında Gaziantep Anakent Belediyesi, Şahinbey Belediyesi ve Şehit Kamil Belediyesi başkanlarıyla DISK Genel-İş arasında süren görüşmeler sonucu, Şehit Kamil Belediyesinin dışında iki belediyeyle anlaşma sağlandı. Şehit Kamil Belediyesi Başkanı Mehmet Bozbiyik sözleşme maddelerinde işçilerin lehine olan 5 maddenin çıkarılması kaydıyla sözleşmeyi imzalamayacağını söyledi. Sendika yöneticileri ise iki belediyeyle bitiren maddelerde anlaşma sağlandığını, burada da bu maddelerde sözleşme imzalanıncaya kadar mücadelerinin sürdüreceklerini belirttiler.

SUSER'de direniş sürüyor

İstanbul Büyükşehir Belediyesi tarafından 15 Ağustos'ta kapatılan SUSER'de istifa etmeyen işçilerin direnişi sürüyor.

Daha önce SUSER'in kapatılması halinde İSKF'nin başka bir birimine nakledilmeleri için, işçilerin, Büyükşehir Belediyesi Başkanlığına verdikleri dilekçeden bir sonuç çıkmadı. İşçilerin direnişinin "hosuna" olduğunu söyleyen R. Tayyip Erdoğan işçilerin dilekçelerini okumulu veya okunmuş bir yanıt vermemesini de hayal etmiyor.

Çeşitli eylemlerden sonra 15 Ağustos'ta SUSER'in önünde oturma eylemine başlayan yaklaşık 300 işçi, 31 Ağustos'ta da İstanbul Bolge Çalışma Müdürlüğü önünde toplanarak haksız kapatma ile ilgili olarak müdürlüğe dilekçelerini verdiler. İşçiler hazırladıkları dilekçede SUSER'in kapatılmasının hukuka ve yasalara uygun olmadığını, toplu sözleşme hükümlerinin hiçe sayıldığını belirterek gereğini yapılmasını istedikler.

SUSER işçileri Unkapanı'daki Bolge Çalışma Müdürlüğü önünden Yeni Kapıda işyerlerine önüne, "Hırsızlar Koltukta İşçiler Sokakta", "İstifa Yok Direniş Var", «Yasasın Anas Kargo Direnişi» sloganlarını atarak yürüdüler. SUSER işçileri burada, haklarını alana kadar eylemlerini sürdüreceklerini belirtilip, yeniden oturma eylemine geçtiler.

Bel-Beton'da

kıyım ve işgal

Ankara Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı beton yapımcı şirketi Bel-Beton'dan geçtiğimiz hafta 4 işçinin işten çıkarılmasıyla birlikte Bel-Beton işçileri 29 Ağustos'ta fabrikadan çıkmayarak fabrikayı işgal ettiler. Bir gün süren işgal eyleminden sonra atılan işçilerin işe geri alınması konusunda şirket müdürü Abdulkadir İmamoglu'nun söz vermesi üzerine eylem bitti.

Ancak Bel-Beton işvereni işçilere açıkça yalan söylemişti. İşçiler 31 Ağustos'ta iş geldiklerinde İş Yasası'nın 17. maddesine dayanarak 76 işçinin daha işten atıldığını öğrendiler. Bunun üzerine işçiler isten atılmalarını yasal olmadığının belirterek fabrika önünde yeniden direnişe başladılar. Direnişi duruma eylemi şeklinde sürdüren işçiler bu haksızlığı asla kabul etmeyecek, eylemlerini sonuna kadar sürdüreceklerini söylüyorlar.

ÖKM'den tezkir: Özgür ülke yetkililerine!

"Gazetelerin 24 Ağustos 1994 tarihli Kültür-Sanat sayfasında, "Sanatçılar Birliği Kuruldu" başlıklı bir haber yer alıyor. Haberde, "Yurtsever, Devrimci, Demokrat Sanatçılar Birliği'nin oluşumuyla ilgili yanlış ve çarpıtılmış bilgiler var. Önceki, "Sanatçılar Birliği'nin geçtiğimiz yıl oluşturulan ve dağılan "İnsan Hakları Savunuculuğunda Sanatçı İnişiyatı" ile hiçbir ilgisi yoktur. "Sanatçılar İnişiyatı" var olduğu süre içerisinde ikesiz ve şekilsiz bir yapı görülmünde olup, birkaç basın açıklamasının dışına çıkmayan ve sonunda da, "doğal olarak" dağılan bir birliktir. Batman'dan gelen tehditler karşısında alınacak tavır ise vazgeçmek değil, Kürt halkını savunmak olmalıdır. Çünkü devrimci-demokrat sanatçı tavrı, baskılar ve tehditler karşısında cesareti ve kararlılığı gerektirir, yitirilmesi değil, Bu nedenle içinde bulunduğumuz birliktelik hiçbir zaman geçmişteki "temelsiz" birliktelikleri örnek almaz, temel olmaz. (...)

Ayrıca haberde "Sanatçılar Birliği" açısından önümüzdeki süreç gerek örgütlenme, gerek örgütlülük çatısı altında oluşturulacak politikaların belirlenmesi doğrultusunda ayrıntılı tartışmaları kapsayacak" deniyor. Burada da eksik bir bilgilendirme var. Çünkü "Sanatçılar Birliği" daha ilk oluşum aşamalarında, pratiği örgütleyecek bir süreci hedeflemiştir. Bu noktada 20 Temmuz işçi eylemiyle ve "Sömür ve Zulme Karşı Güç Birliği'nin 31 Temmuz'daki "İşçi ve Emekçilerden Uyan Mitingi"nde emekçilerle yan yana olma, onların mücadelesine güç vermiştir. Yani bu birlik bir tartışma platformu değil, ilerci, devrimci, demokrat, yurtsever aydın ve sanatçıların, emekten, halktan yana olma sorumluluklarının lafta değil, pratikte yerine getirileceği bir oluşumdur.

İnsan Hakları Derneği, Sanatçılar Birliği'nin yalnızca toplantılarını yapıldığı bir mekandır ve şu an için birlikte bir işi yoktur. Yalnızca İHD Kültür Komisyonu "gözetim" düzeyinde bulunmaktadır. Haberinizde geçen yanlış bilgilendirmelerin düzeltilmesini ve açıklamanızın olduğu gibi yayınlanmasını istiyoruz."

Gözne şenliklerinde Grup Nisan Güneşi konserleri

Gözne'de bu yıl, Geleneksel Gözne Şenliklerinin 71'incisi yapıldı. 26/30 Ağustos tarihleri arasında yapılan Gözne Şenlikleri'ne, ikinci gün Kültür ve Sanatta Tavrı Dergisi Adına Temsilciliklerinde çalışmalarını sürdüren Grup Nisan Güneşi de katıldı. Şenliklerin son günü, geleceğe taşınmış yağlı güreş müsabakalarından sonra yapılacak olan Grup Nisan Güneşi'nin ikinci konserine ise izin verilmedi.

Şenliğin ilk gününe katılan Suavi, umduğu izleyici sayısını

Konseri izleyen kişi sayısı yaklaşık 1500 olmaktadır.

Yorum'la başlayan, Ekin ve Özgür'le Türküyle süren geleneksel Çukurova'da eklenen yeni bir halka olan ve Gözne'de çağdaş halk müziği konseri veren Grup Nisan Güneşi, konserine, "Biz sanatçılar üzerindeki tüm baskıları kınıyoruz ve diyoruz ki, türkülerimiz susmayacak" mesajını okuyarak başladı. 2 saat süren konsere ilgi, başladıktan sonra daha da yükseldi. 500 kişiyle başlayan konser, çok geçmeden konser alanının

Dostluk ve dayanışma gecesi

HADEP Kartal ilçe örgütünün düzenlediği dostluk gece Özgür'le Türkü, Koma Amed, MKM Çoçuk Konusu Gülen Morabot, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Semah Ekibi, Beyhan Aksoy ile Tüm Çiçekler grubu katıldı. Pembe Köşk Döğün Salonu'ndaki gecede yaklaşık 700 kişi vardı.

Özgür'le Türkü, Kurt, Laz, Çerkez ve tüm milletlerden halklarla birlikte, özgür yarın kurmak için sömür ve zulmün karşısına dikilelim. Açlığa ve zulme karşı ayağa kalkalım" diyerek "Beri van" adlı türküyü programına başladi. "Bugün kongrelerin sonucunu yapan düzenin kalem-söneri, halkın umdu olan devrimci hareketin önderini karalamaya çalışıyorlar. Egemen sınıflar, tarih boyunca emekçilerin kurtuluş mücadelesindeki önderleri defalarca saldırdı, fakat her zaman bu saldırılar halklar tarafından püskürtüldü. Bugün de bu böyledir." açıklamasının ardından önderlik için söyleyen ve Türkiye öncü olan "Reber" adlı türküyü seslendirdi.

tamamen dolmasıyla, 3500 kişiyle devam etti ve coşkulu bir biçimde sona erdi. Konserde, Toroslar'da geçen yıl şehit düğün Tanık Koçoğlu'na adanan "Yoldaşım" adlı türkü oldukça dikkat çekti. Gece çekilen halaylar da sona erdi.

Konserini coşkusundan rahatsız olanlar vardı ve Grup Nisan Güneşi'nin 30 Ağustos gününe vereceği ikinci konserine izin verilmedi. Güvenlik gerekçesiyle izin verilmeyen Konserde, MHP'li bir grubun belediyeve yaptığı baskı ve tehditlerden dolayı izin verilmediği öğrenildi.

GÜN İZİ

Kemal Sahir GÜREL

Halk müziğinin sahipleri

Arif Sağ ve Belus Akkale, haftalık bir dergide yan yana yayınlanmış resimlerinin hemen yanında, büyük bir puntıyla sesleniyorlar: "Türküler rahat bıraktın!"

Seslerini henüz, yeni yeni duyurmaya başlayan ve halk müziğinin geleneksel yorumuna bağlı kalmadan çalışmalarını sürdürenlere yapıyor bu "sitem". Diyorlar ki: "Bazı kişiler, kendi çıkarları için müziğimizi kelleliyorlar... Türk halk müziğinin bir dokunulmazlığı vardı, onu bazı arkadaşlar ne yazık ki bozdular."

Bu iddia sahipleri arasında, İzzet Altınmeşe ve Nuri Sesigüzel gibi "türkücülerin" de bulunduğu söyleniyor ve Songül Karlı gibi genç sanatçılar hedef alınıyor.

Doğrusu, "Halk müziğini yozlaştırdığını" söylediği Songül Karlı, kendisine kasetinde eşlik eden Arif Sağ'ın bu demecini kavramakta güçlük çekti. Yoksa Arif Sağ sahip olduğu "İlkeleri" bir kenara iterek, her talep edene, para karşılığı bağlama çalacak kadar sarsanlaştığını mı iddia etmeye çalışıyor? Eğer kaygısı buysa, başarılı olduğunu sanıyorsa.

"Beste sıkıntısı çekiyorlarsa, lütfen bana gelinler" küstahlığını sarf eden Belus Akkale gibi «türkücüler»le, benzer şekilde; geleneksel müziğin üzerine yıllardır tek bir tuğla bile eklemeyen, gerçekte halkın değerlerini sömürmesi meşek edilen Arif Sağ, Musa Eroğlu vd. gibi türkücüler, anlaşılabilir kadavayla, halk müziğini yorumlama tasarrufunun salt kendilerine ait olduğunu düşünüyorlar.

Gerçekte dürtür bir kaygı taşımıyorlar. Ötenden beri, halk müziğini kendi tekellerinde gören bu "sanatçılar", yeni birileri çıkıp statülerini bozdukları, kendilerine gösterilen ilginin baskalarına kaymasından duydukları rahatsızlıkla telaşa kapılıyorlar ve başlıyorlar açıklamalar yapmaya. Basta Alevi müziği olmak üzere, halk müziğinin içinde bulunan birçok değeri işlemeden, yenileştirme ihtiyacı hissetmeden ele alıyor ve bunlarla halkın değerlerini sömürmesini iyi biliyorlar. Ama şimdiki, hafızan yavaş yavaş bozuluyor. Oysa içlerinden bazıları, halk müziğinin geleneksel form ve söyleme-çalma tarzlarını iyi tanıyor, biliyorlar. Onlara bu müziği öğreten birikimli hocaların yanında yetiştiler. Tüm bu olanak ve avantajlarına karşın, yeni olanı aramayı tercih etmediler. "Bozulmamak" adına "statükoculuğun" temsilciliğini yaptılar. Halk müziğinin, "müzikli" bir anlayışa indirgediler.

Halk artık onlardan yeni bir şeyler beklediği noktada halk müziğini geliştirmek yerine, piyasası müziğinin olmadık biçimlerine sarıldılar. Bazılarının, belledikleri "Alevi-ask" tarzının dışına çıkmak işlerine gelmiyordu. Çünkü özellikle bu kesimin sömürülmeğe çok açık bir kültürel birikimi vardı. Hatta, içlerinden birisi bir dümen "arabeskian" en önde gelen temsilcilerinden. Şimdi ise halk müziğini "korunmaya" girişimdi.

İşin ilginç tarafı, kendilerinin de halk müziğini ne kadar yozlaştırmış yozlaştırmadıkları tartışılır.

Tutarlı bir çizgiye asla sahip olmadılar. Günün ihtiyaçları, yani "piyasa" hangi noktaya evrilirse, müzikal çizgileri o yöne kaydı. Geleneksel halk müziğinde beste olmadıkları halde, "başkalarına beste vermekten" bahsedilenlerden, nasıl bir tutarlılık beklenbilir ki?

Geleneksel müziği orijinal, yani derlendiği şekilde sunabilmek mümkün değildir. Hangi sanatçı, örneğin, Muharrem Ertaş gibi; bir türküyü tüm yerel gortak özelliklerini yansıtarak, aynımsı gibi icra edebilir? Bu gerçeklik, derlenen her türkü, kaymak ve halk ozan için geçerlidir. Demek ki tüm sanatçılar, derlenen türkülerli mutlak kendilerine göre bir yorum şekli benimseyerek seslendirmektedirler. O halde, bu yorumun aynısını taklit etmekten öte, halk müziğini yenileme çabasına daha da bütünsel bakılabilir. Bu tür küçük hesaplar ve sığ polemikler terk edilmelidir.

Genç Ekin Sanat Merkezi'nden 1. yıl şenliği

Genç Ekin Sanat Merkezi'nin kuruluşunun birinci yıldönümü nedeniyle düzenlenen şenlik, 28 Ağustos günü Okmeydanı Canlar Döğün Salonu'nda yapıldı.

200-250 kişinin katıldığı şenlik, devrim şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başladı. Genç Ekin Sanat Merkezi elemanları yaptıkları konuşmada, polis tarafından kapatılan Boğaziçi Ekin Sanat Merkezi (BESD)'nin devamı olduklarını ve kuruldıkları günden bugüne kadar, halktan yana sanat anlayışıyla ilerlediklerini, üretilmelerinde bunu vurguladıklarını belirttiler.

Şenlikte, MKM'de çalışmalarını sürdüren Koma Amed, Kürtçe türküler seslendirdi. Yenigün Müzik Topluluğu ve Fevzi Kuruluş'un da yer aldığı şenlikte,

Genç Ekin Sanat Merkezi şiiir grubu da şiirler okudu. Ortaköy Kültür Merkezi bünyesinde çalışan tüm gruplar adına Genç Ekin Sanat Merkezi'ne çalışmalarında başarılar dileyen Grup

Yorum, "Dağlara Geli" ile türkülerine başladı. Direnen Küba'ya bir selam gönderen Grup Yorum, "El Pueblo"yu seslendirdi. Küçük bir kızın söylediği türküler de ilgi topladı.

İç Politika

BARIŞ İÇİN SAVAŞ

Ülkemizde küçük burjuva aydınları halkın barış özlemini ikiye katlayarak, baskı ve zulüm düzenini savunuyorlar. Emperyalizmin ve oligarşinin neden olduğu bunca açlık, sömürü ve zulüm görülmeyen, bu insanların sona ermesi için dış bir mücadelenin zorunluluğu kavranmadan "barış"tan söz etmek, emperyalist kölelik düzeninin gönüllü savunucusu olmak demektir. Unutmayalım ki gerçek barış ancak devrimle korunabilir. Devrim ise düşmana karşı savaştır...

DÜZENİN HACI BEKTAŞ ÇIKARMASI

Sivas katliamının gölgesinde yapılan Hacı Bektaş şenliklerinde, oligarşinin temsilcileri, yalan ve demagojilerle Alevi halkı düzene yamamaya çalıştı. Alevi halk, gasp edilen haklarını almak ve yaşadığı baskı ve horlanmayı ortadan kaldırmak için düzene değil, devrimci mücadeleye destek olmanın gereğini yaşadığı deneylerle biliyor.

Yazısı Sayfa 10'da

SU KİRLİLİĞİ BOZUK DÜZENİN SONUCUDUR

Türkiye, yeraltı ve yerüstü suları açısından dünyanın bulaşlı ülkelerinden biri. Buna rağmen su-suzluk büyük şehirlerde en büyük sorunlardan biri oldu. Başta da geçekondü semtlerinde halk yıllardır su-suz. İhtiyaçlarını karşılamak için uzaklardan taşıdıkları ya da tankerlerden satın aldıkları sular da kirlidir. Dilevazında hastalıklara yol açan altyapı sorunları çözülmediği için de kimse beklemiyor.

Yazısı Sayfa 9'da

BÜROKRATİZM, MİLTAN RUHUN KUYUSUNU KAZAN BİR HASTALIKTIR

Giderek vahşileşen ve her şeyi ağzın bir terörle havale eden iktidar, savaşın tüm acımasızlığını dayatırken, devrimci hareket güçlü gelenekler yaratarak yoluna devam ediyor. Ancak böyle bir savaş bürokratizme sapsızlanmayan, üretken, öfkeli, şiddetini, isyancılığını, yığılmasını esirgemeyen insana ihtiyaç duyuyor.

Yazısı Sayfa 11'de

RP'nin ikili oyunu

Kürt realitesini en son tanıyan, oligarşinin güvenliğini kazanmak için attığı adımlara dikkat eden RP, şimdi Kürt halkının desteğini kazanmak için kendini "farklı" göstermeye çalışıyor.

Devlete eleştiri getirebilen, halkın sorunlarına ve taleplerine sahip çıkabilen bir parti görünümü ile birlikte, dinsel öğeleri kullanarak Kürt halkını kazanmaya çalışan RP, diğer taraftan oligarşiye de, halkın desteğini kendine çevirecek ve böylece devlet politikalarına hizmet edecek en elverişli parti olduğu mesajı veriyor.

Yazısı Sayfa 6'da

Orman yakma gibi eylemler değil

Mücadeleye hizmet eden eylem doğrudur

Sınıf bakış açısından uzak, intikamcı anlayışla yapılan orman yakma gibi eylemlerle mücadele yarar değil, sadece zarar görür. Devrimci eylemin hedefi ve amacı net olmalı, sonuçları halkın mücadelesini geliştirebilmelidir. Böyle olursa eylem doğru olarak değerlendirilebilir.

✓ Düzenin gözdesi "İtirafları" Alaattin Kanat haraç toplarken yakalandı. Bu çürümüş kişilikler asıl hesabı halkın adaletine verecek.

Yazısı Sayfa 7'de

Gençlik, siyasallaşma ve iktidar

Oligarşi biliyor ki, okullar açılır açılmaz öğrenci gençlik yapılan astronomik zam-lara tepki gösterecek; üniversite açılışlarında "Prof." etiketli üniversite patronlarının boyun eğmeyi öğütleyen sözlerine kulak tıkayacak; sınav sistemine, yurtlardaki yaşama karşı çıkacak... Biliyor ki, liseliler öğretmen dayatması karşısında sessiz kalmayacak.

Ama bilinen bir şey daha var; bütün bu tepkiler egemenlerin iktidara yönelmediği sürece, bu tepkiler Türkiye halklarının iktidar kavgasıyla bütünleşmediği sürece, sonuç alıcı değeri taşımaz. Bu anlamda düzenin baskısı, terörü, demagojileri, politik taktikleri hep bu sınıfın korumaya yönelik olacaktır.

Devrimciler hangi alanda olurlarsa olsunlar, her zamankinden daha fazla düzeni hedef almalı, "savaş" diye, "düzen" diye, "iktidar" diye yükseltmelerini. Mücadelenin her cephesinde kampanyalarının, programlarının başına da, sonuna da bunu koymalıdır.

Yazısı Sayfa 12-14'te